

SALINCAK

Selma Rahvanci

SALINCAK

Yazan

Selma RAHVANCI

Bana annelik duygusunu tattirdığı için Ada'ya.....

Her zaman her konuda bana destek olan aşkıma, bu romanı yazmam için beni
yüreklendiren dostlarım Şule Bekrioğlu'na,
Ferda Gürcan'a, Naşide Eyüboğlu'a, Belkıs Gülen'e teşekkür ederim.

ÖNSÖZ

Bu roman benim ilk kitabım.Romandaki tüm kahramanlar hayal ürünüdür.Her biri benim hayalimde canlanmıştır.Ben onların her birini beynimin bir köşesinde yaşıyorum.Bana canlı gibi geliyorlar.Umarım sizin hayalinizde de canlandırmayı başarabilirim.

Keyifli okumalar...

Selma Rahvancı

BÖLÜM 1

CENAZE TÖRENİ

Bunaltıcı bir temmuz günü sıcaklığı yürek acısının yanında aralık soğuğu gibi geliyordu,Muzaffer'e.Hiç terlemiyordu.Vücudunda ter de dahil hiçbir sıvı akılmıyordu.En az yüz elli yaşında olan çam ağaçları,yaşlarının verdiği ağırlıktan olsa gerek hiç kımıldamıyorlardı.Doğa,koyununda yatan binlerce ölüye inat canlılığını koruyordu.Yeşilin her tonu vardı.Bazı ölülerin üzerinde ise güller,sümbüller,zambaklar arsızca çiçeklerini açmıştı. Bazılarının üstünde de demet halinde karanfiller,papatyalar,nergisler bırakılmıştı. Kimileri belli ki bırakılalı çok olmuş, tazeliğini yitirmiş,kimileri daha dün,belki de bu sabah konmuş dipdiri duruyorlardı.Toprak analarından bağrından -tıpkı Cihan'ı annesinin bağrından kopartıp aldıkları gibi- sökülüp alındıkları için onlarda iki gün sonra buradaki binlerce ölüden farkları kalmayacaktı.Çamların yeşilliği arasında bu çiçeklerin kırmızı,mor,sıklamen renkleri tam bir tezat oluşturuyordu.Bu tezatlık doğaya bir uyum getiriyordu.Toprağın altındaki ölüler ve üstündeki canlılar gibi.Dev çam ağaçlarının arasından yüzünü gösteren güneş,Muzaffer'in yaralı yüreğini daha bir yakıyordu.Yakmıyor dağlıyordu sanki.

Etrafına bakındı Muzaffer.Tanıdık, hatta tanımadık pek çok insan vardı.Herkes sessiz sessiz hareket ediyordu.''Ölüleri ürkütmemek veya rahatsız etmemek için'' herhalde diye düşündü Muzaffer.Birilerini yanlışlıkla uyandırırız da bizi de yanlarına alıverirler korkusu ve endişesi vardı tüm suratlarda.Elbette bir gün yanlarına gidilicekti.Hazırlıksız,aniden.Tıpkı Cihan gibi.Ölüme hazırlık yapılır mıydı?Bak Cihan hiç hazırlık yapmamış,valiz bile toplamamıştı.Yanına ne bir iç çamaşırını,ne de diş fırçasını almıştı.Bu sonsuz yolculuk ha bugün,ha yarındı.Muzaffer için keşke dün olsaydı.

Muzaffer'in içi yanmıyordu,içi acıyordu,parçalanıyordu.Sanki içerde birileri oyuyordu beynini,yüreğini,ciğerlerini.Yüreği kanıyordu.

Ne çabuk da yapılmıştı tüm presedürler.İşte mezarlıktaydı ve oğlunu toprağa veriyordu.Daha dün öpüp,kokladığı oğlu,şimdi bu temmuz sığağında buz gibiydi.Üşüyordur mutlaka diye düşündü.Üstüne battaniye örtmem gerekir diye düşündü.Koluna girmek isteyen kız kardeşi Ayhan'a ve kızı Aysel'e ters ters baktı.Bir sandalye getirdiler Muzaffer'e otursun,belki ayılır bayılır diye.Sandalyeyi getirene de ters ters baktı Muzaffer.Sandalyeyi getiren adam bir suç işlemişcesine aldı kenara koydu sandalyeyi.Ayakta durabiliyordu, ne yazık ki durabiliyordu ve ne yazık ki yaşıyordu.Hayatta olduğu için kızgındı herkese.Önce kendine. Sonra tanrıya.

Sabah çay bile içmişti.Siyah penye bir elbise giymiş,Aysel'in zoruyla siyah bir gözlük bile takmıştı mezarlığa giderken.Bilinci yerindeydi.Başsağlığı dileyen herkesi tanıyabiliyordu.İnsanların baş sağlığı dilerken ''çok şükür benim oğlum hayatta'' dedikleri iç seslerini duyabiliyordu.Kendisinin acısından onların ne kadar şanslı olduklarını düşünmedi.

Muzaffer,dini kuralları hiçe sayıp,oğlunun gömüleceği mezarın başında yerini almıştı.Keşke biri gelip,dinimizce kadının mezarlığa gelmesi günah deseydi.Kimse buna cesaret edemezdi.Buna kimsenin gücü yetmezdi zaten.Sessizlik hakimdi mezarlıkta.Bu yaz günü dal bile kıılmadığından yaprak hışırtısı bile yoktu.Doğa susmuş,saygı duruşundaydı sanki Cihan için..Börtü böcekler bile yuvalarından dışarı çıkamıyorlardı Muzaffer'in hışmından korktuklarından.

Bir gelin gibi beyazlar içinde oğlu tabuttan çıkarılıyordu.Oysa ki o damat olacaktı.Siyah smokin giyecekti.Bunları düşünürken uzaktan oğlunun kız arkadaşı Aylin'i gördü.Sessiz sessiz ağlıyordu.Herkes sessiz ağlıyordu belki de ağlamıyordu.Çünkü Muzaffer hiç ses duymuyordu.

Daha yeni kazılmış olduğu belli olan mezarlıkta hiçbir canlı yoktu.Solucanlar bile...Toprak her şeyden daha canlıydı.Cihan'ı üç dört kişi tabuttan çıkarıp,mezara koydular.Tam toprak atılacağı sırada temmuzun bu kavurucu gününde Muzaffer'in sesiyle sessizlik bozuldu birden:

-Bir dakika hava çok soğuk üşür Cihan bir battaniye yok mu?

Artık Cihan öldü anne üşümez diyemedi Aysel.Herkes durdu.Anlamadığı bir dilde bir şeyler mırıldanıyordu hoca.İnançlı bir insandı Muzaffer.Ama bugün değil.Dün saat on yedi kırkda zaman durmuş inancını kaybetmişti.Tekrar bulabilir miydi bilmiyordu.

Bir iki dakika içinde bir battaniye bulundu.Kefenin üstüne örtüldü.

-Başını kapatmayın nefes alamaz sonra dedi Muzaffer.

Herkes Muzaffer ne derse onu yapıyordu.Başını kapatmayacak şekilde battaniye örtüldü Cihan'ın soğuk bedeninin üstüne.

Bir ohh çekti Muzaffer.Oğlu üşümeyecekti artık.

Toprakların atılmaya başlanmasıyla oğlu kayboluyordu.Hiç de yavaş yavaş değil.Bir iki dakika içinde tamamen toprak olmuştu Cihan'ın cansız bedeni.

Haykırmak,isyen etmek istedi Muzaffer.Yapamadı.''Durun bir dakika o benim oğlum neden toprağın altına koyuyorsunuz onu,neden koynundan alıyorsunuz anasının kuzusunu'' demek istedi.Diyemedi.''O daha kuzu, anasını emecek,büyüyecek daha bir dakika bekleyin'' demek istedi.Diyemedi.''Bir dakika ne bu acele doya doya öpüp,koklayamadım ben oğlumu'' demek istedi.Diyemedi.''Siz ne karışıyorsunuz onu ben doğurdum'' demek istedi.Diyemedi.

Bir yumruk gelmiş,boğazına oturmuştu sanki.Yumruk yüzünden nefes bile zor alıyordu.Alamasam keşke diye düşündü.Gözündeki yaşlar hep yüreğine akıyordu.Hiç yanaklarını ıslatmıyordu.

Ne yapmalıydı şimdi?Oğlunu burada bırakıp,gidecek miydi?Nereye gidecekti?Hem karanlık olunca korkardı oğlu,hem de burda pek çok ölü vardı.Ölülerden de korkardı Cihan.Şimdi onlarla arkadaşlık mı edecekti?Onu nasıl yalnız bırakacaktı?

Gökyüzüne baktı.Büyük bir çam ağacının yaprakları arasından güneş ışınları yansıyordu oğlunun üstüne.İyi diye düşündü.Bu oğlunun hoşuna giderdi.Isıttırdı güneş onun soğuk bedenini.Hem

battaniyeside vardı.Emin oldu oğlunun üşümeyeceğinden.

Yavaş yavaş herkes dağılmaya başladı.Muzaffer ayrılmak istemiyordu oğlunun yanından.Onu yalnız,bu ölü dolu yerde bırakmak istemiyordu.İzin verselerdi oğlunun yanına o da kıvrılıverseydi.Fazla yer kaplamazdı.İkisine de yeterdi o daracık mezar.

Kimse kalmamıştı artık.Kızı hadi anne bizde gidelim diyene kadar öylece durdu Muzaffer.Hiç kımıldamadan,hiç konuşmadan,hiç ağlamadan.

-Nereye? Diye sordu.

-Eve anne dedi Aysel.

-Cihan'ı burada mı bırakacağız?Dedi Muzaffer.

Gözyaşlarını tutamadı Aysel.Ağlamaya başladı.Muzaffer kızına kızdı ağladığı için

Uzaktan cenaze törenini izleyen,kim olduğu seçilemeyen,siluet şeklinde bir adam gördü Aysel.O siluetin babası olduğunu anladı.İnşallah gelmez yanımıza diye içinden geçirdi.Gelmedi, Rahmi gelemedi.Yaklaşamadı bile yanlarına. Aysel babasının orada ve yaşamı boyunca siluet olarak kalmasını istedi içinden.Muzaffer'in bunu fark edecek hali yoktu.Her şeye bakıyordu ama görmüyordu,duymuyordu.Rahmi'nin yüzü yoktu ki oğlunun mezarına bir karış toprak atmaya.

Rahmi acısını içinde sessizce yaşadı.Ve kimseye görünmeden çekip gitti.Herkes gittikten sonra geri dönüp,oğlunu –mezarını- okşadı.Toprağına yüzünü sürdü.Gözyaşlarıyla ıslattı toprağı.Temmuz sıcağında yağmur yağdığını sanan susuzluktan kurumuş toprak içine çekiverdi gözyaşlarını.

Bir koluna Aysel diğer koluna kız kardeşi Ayhan girdi Muzaffer'in.Cihan'ı, bir tanecik oğlunu o ıssız,sessiz,ürkünç yerde,ölülerin arasında bırakıp ayrıldı oradan Muzaffer.Nereye gittiğinin,ne yaptığının bir önemi yoktu.Onu bir yere sürüklüyorlardı ama fark etmezdi.Hiç bir şey fark etmezdi.

MUZAFFER

Muzaffer geçmişine dönüp baktığında pek çok acıları görebiliyordu.Acılarını ve sevinçlerini bir terazinin kefesine koysa sevaplarla günahlar gibi acılar ağır basardı.Hayatının muhakemesini yapabiliyordu şimdi.Bunu başarabilmek için biraz zaman geçmesi gerekiyordu.Yirmi yıl kadar.Nasıl yaşayabildiğine hala hayret ediyordu.Muzaffer'e baştan sorulsaydı şöyle bir yaşamın olacak doğmak istiyor musun diye...Hiç düşünmeden hayır derdi.Doğarken sorulmadığı gibi ölümüne de kendisi karar veremiyordu.Belki bazı insanlar buna karar verebiliyordu ama Muzaffer değil.Ölümüne karar verecek güçte hissetmiyordu kendini.Keşke birileri kendi adına bunu yapsaydı.Ne kadar müteşekkür olurdu.Yıllar nasıl geçmişti?Muzaffer bu yaşına nasıl gelmişti?

Ilık esen lodos, dalgaların Salacak kıyılarına vurmasına neden oluyordu.Gazeteler,dergiler lodosun insanlar üzerinde olumsuz etkilerinden söz etseler de Muzaffer'i hep olumlu etkilemişti lodos.Lodos varken bu kıyılarda yürümek,dalgaların kıyıya vurmasıyla hafif hafif ıslatmasını hep sevmişti.Lodos estiği zamanlarda kendisini bir iki kadeh içmiş,çakır keyif olmuş hissedirdi.Sarhoşluğunun yüzüne vuran su zerrecikleriyle geçmesi güzel bir rüyadan uyanma etkisi yapardı.İnsana özgü şiddet duygusu yerini şefkate bırakırdı.

Vapurlara arkadaşlık eden martılar Kız Kulesinde mola verdiklerinde onlara yemek servisi yapmak isterdi. Balık ziyafetinden sonra bir sonraki vapuru bekleyen martılar yeni arkadaşlarına hiç yabancılık çekmeden eşlik ederlerdi.Vapur Karaköy iskelesine yanaştığında martılar daha yolun başındaymış gibi yeni kalkacak vapuru beklemeye koyulurlardı.Bu devinim gün batımına değin sürerdi.Vapurlar yorulmadıkça,martılarda yorulmazdı.Yolcuların birinin attığı simit parçası onlar için ekstra bir ziyafet olurdu.Güzel bir yemeğin üstüne içilen bir fincan kahve tadında.Kendisine bu lüksü yaşatan yolcuya yolculuğu boyunca minnetini havada süzülerek gösterirdi.Onun yalnızlığını gidermeye çalışarak şarkılar söylerdi bir daha rastlamayacağı yeni dostuna.Alışıktır vapurun düdüğü sesine.vapur bir düdüğü öttürür martı bir gıklar,vapur bir düdüğünü öttürür martı bir gıklar.Çok sesli senfoni orkestrasına benzer düetleri.

Şehrin gürültüsü vapurla martının düetine karışır.Ama bu düeti bastıramaz.Duymak isteyen duyar onların bu uyumunu.yaşam mücadelesi içinde insanlar sağa sola koştururken Muzaffer gibi seslerini fark edenlere özel konserler verirler.

Muzaffer ne zaman Salacak kıyısına gelse ona özel konser verirler.Alır uzaklara götürürler onu.Bilmediği,görmediği yerlere..Küçük bir kız çocuğu olup bulutların üstüne çıkarırlar.Pamuk kadar yumuşak bulutlar taşır onu ordan oraya.Yüzü koyun yatar yeryüzünü seyreder.Denize,insanlara,arabalara bakar.İnsanların koşuşturmaları komik görünür tepeden.hepsi sırtında yaşamın yükünü sırtlamış birer karınca gibi görünürler.Onlarla oyun oynar Muzaffer.Eşleştirme oyunu.Bir kadınla bir erkeği eşleştirir saatler boyu.Zamanın nasıl geçtiğini anlamaz gökyüzündeyken.Yorulunca sırt üstü döner.Bu sefer güneş kamaştırır gözünü.Güneşin ışınları altında ısınır iliklerine kadar.Hava

kararınca kadar dolaşır bulutların üzerinde.Yolculuğu boyunca martıların ve vapurun düetleri hiç bitmez.bazen bir rüzgar çıkar,sürüklenir bulutlarla beraber.Pazen elbisesinin çiçekleri gökyüzüne dağılır.Toplar onları birer birer elbisesine yerleştirir.Hiç görmediği bulutların bildiği diyarlara giderler.O zaman martılarla vapurun düeti çok uzaklardan duyulur.Hiç görmediği diyarları seyrederken ürkekliğini fark eder bulutlar.Kucaklarına alıp,şefkatle sarılırlar.Kendisini onların kollarında güvende hisseder Muzaffer.Bilir kendisini hiç bırakmayacaklarını.Ürkekliğinin yerini tatlı bir tebessüm alır.Martılarla vapurun düeti gittikçe yaklaşıncaya bilir geri döndüğünü.Geri dönmeyi istemez.Yolculuğunun sonu gelmiştir.Bulutlar nazikçe indirirler yeryüzüne.Anlar veda vaktinin geldiğini.Hoşçakalın demek ister.Boğazında bir yumruk engel olur konuşmasına.Yine gelin yine alıp götürün beni uzaklara der,boğazındaki gıcığı belli etmemeye çalışarak.Gözlerini kaçırır,gözyaşlarını görmesinler diye.E salllar onlara gözden kaybolana değin..

Kız Kulesini seyretmeye dalıp tüm bunlar aklından geçerken yanına bir falcı yanaştı Muzaffer'in:

- Uzat elini abla bakla falına bakayım.
- Benim fallık halim mi kalmış.pek genç sayılmam.

Daha demin 12 yaşında bir kız çocuğu olduğunu düşlediğini düşünerek gülümsedi.Falcı kadın kendisine gülümsediğini sanarak cesaretlendi.

-Her yaşın güzelliği ayrıdır abla.Çocukların yok mu senin?Onların geleceğini merak etmiyor musun?Hadi uzat elini de bir bakayım.

Kızımın geleceğini bilmiyorum ama oğlumun geleceğinin olmadığını çok iyi biliyorum diye içinden geçirdi Muzaffer.

- Hadi git işine.Seninle konuşacak halim bile yok.

Tüm ısrarlarına karşın çingene kadın baktı ki Muzaffer'den hayır yok söylene söylene yan bankta oturan genç çifte yöneldi.Muzaffer düşüncelerine kaldığı yerden devam etmek istedi ama nerde kaldığını unutmıştu.Falcıda tam gelecek zamanı buldu diye düşünürken zaten gökyüzündeki yolculuğunun bittiğini anımsadı.Bu arada fallarına baktıran genç çiftin iki oğulları olacağını öğrendi.Delikanlının iş yaşamında yolunun açık olduğunu,ancak iri yarı sarışın bir kadının engel olmaya çalışacağını,ama başarılı olamayacağını,kendilerini mutlu bir yaşam beklediğini öğrendi.Üç vakte kadar düğünlerinin olacağını,bir yılan gördüğünü 5 lira daha verirlerse o yılanın başını ezebileceğini duydu.Genç çiftin 5 lira daha verip vermediğini beklemeden oturduğu yerden kalktı.Tekrar

bu olayın benzerine tanık olma riskine karşın önlemini alarak falcı kadının geldiği yöne doğru yürüdü.Lodosun gittikçe artan şiddeti üşütmemesine karşın vapur seferlerinin iptal olma olasılığından dolayı üzüldü.Martıların ve vapurun düetinden mahrum olmak istemiyordu.Falcı kadından yeterince uzaklaştığına emin olduğunda gördüğü ilk boş banka oturdu.

Güneş bir yüzünü gösteriyor,bir bulutların arkasına geçiyordu.Sevgiyle baktı bulutlara.Çocukken resmederdi gökyüzünü.Bembeyaz kağıda çizerken resmini mora boyardı bulutları.Morun her tonu olurdu bulutlar.Yağdırdığı yağmurun şiddetine göre açıktan koyuya doğru giderdi tonları.Dolu yağdırıyorsa patlıcan moru,bardaktan boşanırcasına yağdırıyorsa menekşe moru,çisil çisil yağdırıyorsa sıklamen moru,yağmur bulutu değilse leylek moru olurdu.Onun için mordu

bulutlar.Kimsede sormadı ona bulutları neden mora boyadığını.Sorsa da kendi de bilmiyordu ki.

Geçmişini düşündü.Gelecekle ilgili hayaller kurup,planlar yapacak hali yoktu.Mesela kendi yaşlarında saçları hafif kırlaşmış bir İstanbul beyefendisiyle şöyle bir dünya turuna çıkmak gibi.Biraz zorlarsa başarabilirdi bunların hayalini kurmayı.Bir erkekle yatmayalı yıllar olmuştu.Eski kocası Rahmi yatakta oldukça iyiydi.Artık en son ne zaman orgazm olduğunu bile anımsayamıyordu.Cihan öldükten sonra cinsellik onun için hiç bir şey ifade etmiyordu.En iyisi şu kır saçlı beyefendi hayalinden vazgeçmekti.Çok güzel bir kadın olmamasına karşın kendini beğenirdi.Saçlarına aklar düşmüştü ama boyatabilirdi.Belki o zaman Zeynep beni sevmez diye düşündü.Saçlarını kahverengiye –kendi rengiydi- boyatmak bir an aklından geçse bile anında vazgeçiverdi.

HASTANE GÜNLERİ

Hastanedeki en iyi arkadaşı Neriman'dı. Akıl hastanesinde kadınlarla erkekleri neden ayrı katlarda tutarlar ki diye düşündü. Sanki o halde bir kadın veya bir erkeğin seksi düşünecek hali varmış gibi. Aslında neden olmasındı. Mesela Necmi Bey hiç de fena sayılmazdı. Adam öyle bizim bildiğimiz anlamda üşütük filanda değildi. Muzaffer onunla derin sohbetler yapardı. her zaman dediklerini anlayamazdı, yine de onunla konuşmak çok hoşuna giderdi. Uzayda birer nokta olduklarından bahsederdi. Uzay ve evren konusu açıldımı hiç susmazdı. Başka konulardan konuşmaya başlasalar, laf dönüp dolaşıp uzaya ve uzaylılara gelirdi. Muzaffer inanıyordu uzaylıların olduğuna. Necmi Bey inandırdı ona. Adamın öyle delilleri vardı ki haklıydı. Bazen kendisini ziyaret ettiklerini söylerdi Muzaffer'e. Sohbetin ortasında bir anda Necmi Bey uzaylılar mesaj gönderdi der ve hemen odasına giderdi. Bu tuhaflıkların yanında Necmi Bey'le iyi bir dostluğu vardı Muzaffer'in. Hatta bazen ilişkileri flörte bile kayardı.

Özel bir kliniği Muzaffer'in tedavi gördüğü yer. Saat 23:00 de ışıkların söndürülmesi gerekiyordu. Doyasıya akşam sohbetleri yapamazlardı. Biraz gecikince nöbetçi hemşire doktoru çağırmakla ve iğne yapmakla tehdit ederdi. Hele kızıl saçlı suratsız hemşirenin nöbetçi olduğu akşamlar bir ayrı huzursuz geçerdi. İsmi bile anımsayamıyordu şimdi. Gudubet derlerdi o hemşireye. Muzaffer'e bir seferinde bir iğne yaptı yeri hala acırdı.

Muzaffer, dışarıdakiler-normal insanlar-gibi akıl hastanesinde yatanların deli hatta zır deli olduğuna inanır, onlarla hiç konuşulamaz sanırdı. Muzaffer'i buraya getirdiklerinde yarı baygın bir şekildeydi. Çok sık sinir nöbetleri oluyordu. Ayhan'la Aysel onu buraya getirdiklerinde ben deli değilim beni buradan götürün diye yalvarıyordu kardeşine ve kızına. Bir gece kalır, sabah doktor geldiğinde yanlışı anlaşıp özür dileyeceğinden öylesine emindi ki.

Burada geçirdiğim bir gece değişik bir anı olarak kalır belleğimde diyordu. O bir geceler bir türlü bitmedi. Zaten doktoru söylemişti yatarak tedavi olması gerektiğini.

Klinikte çok iyi dostlar edindi Muzaffer. Neriman, Necmi Bey. Sürekli etrafa saldıran, kırıp dökken, zarar veren insanlar yoktu.

Neriman oda arkadaşıydı Muzaffer'in. Neriman kendinden bahsetmeyi hiç sevmezdi. Hep Muzaffer'i konuştururdu. İyi dostlardı ama Muzaffer iç dünyasını kimseye açmazdı ki Neriman'a açsın. Muzaffer'den iki yaş küçüktü Neriman. Oldukça iyi bir yaşamı vardı. Kocasını Diş hekimiydi. Muzaffer dişçi dediğinde kızır dişçi değil diş hekimiydi diye düzeltirdi. Sorunsuz ama monoton giden bir evliliği vardı. Kocasını onu gün aşırı ziyaret eder sigara, çukulata getirirdi. Bir gün Muzaffer'e sadece gereksinimlerimi getirir mesela hiç çiçek getirdiğini gördün mü demişti. Aslında Neriman evine çıkıp gidebilirdi. Ama gitmek istemiyordu. Burada mutluydu. her şeyin zamanında ve kuralıyla yapılmasını isterdi. Eğri örtülere ve çerçevelere dayanamazdı. Muzaffer Neriman'a kızdığı zaman odadaki tek tabloyu eğiltirdi. Neriman odaya girer girmez ilk iş o eğri

tabloyu görür:

-Bu temizlik görevlileride işlerini doğru dürüst yapsa iyi olacak.

Diye söylenir ve tabloyu düzeltirdi.Hiç bir zaman Muzaffer'den şüphelenmedi.İnsanlara karşı inanılmaz bir güveni vardı.Liseye giden Gülşen isminde bir kızı vardı.Gülşen pek sık ziyaretine gelmezdi.Başucunda sadece onun resmi vardı.Çok sigara içerdi.Odada sigara içmek yasak olduğundan,çoğu vaktini sigara salonunda veya bahçede geçirirdi.

Neriman'la sohbet etmek için Muzaffer'de zamanının çoğunu sigara salonunda geçirirdi.Pasif içicilerdendi yani.Hiç bir sorunu yok gibi görünen Neriman'ın burada ne işi olduğunu hep merak etmişti Muzaffer.Sorduğunda bunalımdayım derdi.Bunalımda olacak ne vardı sanki.Hiç bir sıkıntısının olmaması gerek.Kocasının iyi bir işi var.Kızı çok tatlı,başarılı,sağlıklı bir kız.Onu seven ve yanında olan bir ailesi var.Böyle düşünürdü Muzaffer.

Bazen dalıp giderdi.Muzaffer:

-Neler düşünüyorsun?Bana anlatsana derdi.

-Hiç bir şey.Anlayabiliyor musun?Hiç bir şey derdi Neriman.

-Sadece senin sorunların var ve en büyük acıları sen çekiyorsun.Uyan artık dünya senin etrafında dönmüyor.Böyle devam edersen ailen bir gün seni terk edecek.Bak kızın iki haftadır gelmiyor.Onlar için yaşam daha mı kolay zannediyorsun?Ya benim için.Sadece kendini düşünmekten başka bir şey yapmıyorsun.Seni bencil,kendini beğenmiş.

Muzaffer'in bu laflarına kırılmazdı Neriman.Ama pek dikkate aldığıda söylenemezdi.Şöyle biterdi çoğu zaman bu diyalogun sonu:

-Muzaffer seninle konuşacak halim yok.Birbirimizi kırmayalım.Hadi git yat sen istersen.

-Uykum yok

-Kitap oku o zaman.

Muzaffer yanından uzaklaşırken gözleri tekrar o anlamsız ve ifadesiz moduna girerdi.Neriman geceleri çok az uyurdu.Odaya sabaha karşı gelirdi.Hiç ses çıkarmadan yatağına girer,yorganı kafasına geçirirdi.Hiç hıçkırık sesi duyulmazdı ama sessiz sessiz ağlardı.Burnu tıkanırdı.Muzaffer o zaman anlardı ağladığını.Arkadaşı için üzülüyordu Muzaffer.Ona yardım etmek isterdi.Onu anlamaya çalışırdı ama anlayamıyordu.Neriman'ın ağladığı geceler Cihan'ı düşünürdü o da.Hep üşüyordur şimdi diye düşünürdü.Keşke bir battaniye daha koysaydım diye hayıflanırdı.

Muzaffer klinikte geçirdiği günlerde sabah kahvaltıdan sonra mutlaka Necmi Bey'le tavla oynardı.Burdan çıkınca onunla evlenmeyi düşünürdü.Necmi Bey'in iyi bir hayat arkadaşı olacağını düşünürdü.Sabah kahvesini yapardım Necmi Bey'in. Az şekerli.Görevli bir kere şekerli getirmişti de kıyameti koparmıştı Necmi Bey.Aysel ne derdi acaba?Ya Ayhan.

Necmi Bey'le Muzaffer'in tavla maçları pek iddialı geçerdi.Çoğu zaman Muzaffer yenerdi.Köpürürdü Necmi Bey,ama saygıda hiçbir kusur etmez,her seferinde tebrik ederdi Muzaffer'i.

-Zara bak kardeşim.Şurada atılacak zar mı?Tek şesi yek kırar o da şesi yek atıyor diyerek yandaş arardı.

Tavla bitince yine ne yapıp edip konuyu uzaya getirirdi.Uzay çok derin ve geniş bir konuydu.Bir gün ufoları anlatırdı.Bir gün güneş sistemlerinden bahsedirdi.Bazı günler konu tanrıya-allaha tanrı derdi-kadar uzanırdı.Onu dinlemekten hoşlanırdı Muzaffer.Her anlattığından sonra;

-Öyle değil mi Muzaffer Hanım diye onaylatırdı.Muzaffer’de arada başını sallayarak ,bazen de gerçekten mi diyerek Necmi Bey’in istediği onayı verirdi.

Kır saçlı,gözlüklü bir beydi Necmi Bey.50-55 yaşlarındaydı.yüzündeki çizgiler yaşını gizlemesine izin vermiyordu.haki rengi pantolonunu çok sık giyerdi.Her zaman gömlek giyerdi.Gömleği jilet gibi ütülü olurdu.Kendi işini kendi görürdü.

Bir Pazar günü yeşil penye bir tişört giymişti.

-Pek yakışmış Necmi Bey size bu yeşil tişört dedi Muzaffer.

-Sağolun Muzaffer Hanım Sağolun dedi.

-Böyle penyeler giyseniz,ütü derdi de olmaz.

-Doğru söylüyorsunuz.Ama alışmışız bir kere jilet gibi ütülü gömleklere.

Bu dialogdan sonra Necmi Bey daha sık penye tişörtler giymeye başladı.

Necmi Bey kendini beğenir,özen gösterirdi giyimine kuşamına.O da Neriman gibi kendinden bahsetmeyi pek sevmezdi.Muzaffer,Necmi Bey’le ilgili bilgileri santralde görevli Banu’dan edinmişti.Banu genç bir kızdı. Daha bu yaşında dedikoduyu pek severdi.Dedikoduyu orta yaş ve üstü hanımların yaptığı savını Banu tamamen çürütüyordu.Kim kimi aramış,Kaç dakika konuşmuşlar...Hepsi Banu’dan öğrenilebilirdi.Telefon konuşmalarını bile dinlerdi.Muzaffer Aysel’le telefonla konuşurken telefonu kapattıktan sonra clik diye bir ses gelmiş,o zaman anlamıştı Muzaffer Banu’nun dinlediğini.Ona Ayaklı Gazete adını takmışlardı Muzaffer’le Neriman.Başkalarının yaşamlarını merak eden Banu kendi yaşamını da herkese anlatmaktan hoşlanırdı.

Ama pek kimse dinlemek istemezdi onu.Muzaffer Necmi Bey hakkında pek çok şeyi merak etmesine karşın aralarında bir şeyler olduğu düşünülür diye çok soru sormazdı.Yine de Banu herkese herkes hakkında bir şeyler anlattığı için bazı bilgiler edinmişti Necmi Bey hakkında.Necmi Bey’in dul olduğunu,Karısının on yıl önce cilt kanserinden öldüğünü öğrenmişti.Tüm vücudu yara içindeymiş.Necmi Bey karısı ölene kadar çok iyi bakmış.Yıkar,paklar,altını değiştirmiş karısının.Bir oğlu varmış.Üniversitede okuyormuş.Şimdi oğlan teyzesinin yanında kalıyormuş.Karısı öldüğü için kafayı yememiş Necmi Bey.Zaten hep böyle tuhaf bir adammış.Necmi Bey,Muzaffer’e hiç tuhaf gelmezdi.

Muzaffer bu sabah kendini çok keyifli hissediyordu.kalkar kalkmaz pencereden baktı.Güneşli bir gündü.Neriman hala yataktaydı.

-Uyan artık bak bugün hava çok güzel dedi Muzaffer.

-Çık bahçeyede hava al.benide belki rahat bırakırsın.

-Kalk hadi beraber dolaşalım biraz

-Deli misin sen?Uyuyacağım rahat bırak beni.

-Çok güzel söyledin.Heralde burası Hilton değil.Burası akıl hastanesi olduğuna göre evet ben deliyim.Hatta sen de benim oda arkadaşım olduğuna göre sen de delisin.

Hiç bu açıdan düşünmemişti Neriman.Doğru söylüyordu Muzaffer.Deli olmak belki de sınırsız bir özgürlük getirebilirdi insana.”Delidir ne yapsa yeridir” der geçerlerdi.

Miskin miskin kalktı Neriman yataktan.

-Önce kahvaltı yapalım dedi.

Yatağını gelişigüzel topladı.Muzaffer çoktan toplamıştı bile.Elini yüzünü yıkamak için lavaboya gitti.Kahvaltı salonuna indiklerinde herkes oradaydı.Cam kenarındaki tüm masalar doluydu.Ortada boş buldukları bir yere oturup,zeytin,peynir,yağ ve reçelden oluşan kahvaltılarını etmeye başladılar.İkisi de makine çayını hiç sevmiyordu.Taze demlenmiş çayın keyfine diyecek yoktu.Eve çıktıklarında ilk işleri güzel bir çay demlemek olacaktı.

Bahçeye çıktılar.Eylül ayının son günleriydi artık.Sonbahar yüzünü iyiden iyiye göstermeye başlamıştı.Hırkasız veya ceketsiz dışarıya çıkılmıyordu.Neriman hiç üşümezdi.Buluzuyla dışarı çıkabilirdi.Muzaffer ise üşümüştü bile.

-Odadan hırkamı alıp hemen geliyorum dedi.

Neriman başıyla onaylayıp,ince.uzun yeşil boyalı koridordan yavaş adımlarla kapıya doğru yöneldi.Ne tez canlıydı Muzaffer.Bahçede dolaşmayıda çabuk çabuk yapmaları gerekiyordu.Hırkasını alıp,hemen geldi.Sanki bir yere geç kalacaklardı.Neriman Muzaffer’i seviyordu.Bazen gereksiz uzun konuşmalarına dayanamıyordu o kadar.O zamanda uyuyorum numarası yapıp kurtuluyordu.Muzaffer’in tez canlı oluşu onun uyusukluğuna iyi geliyor,biraz olsun canlandırıyor Neriman’ı.Onun ritmine ayak uydurmaya çalışırken kalbi daralıyordu bazen.O zaman yakınıyor,kızıyordu:

-Yeter artık yavaş ol.Nereye yetişiyoruz?Alt tarafı bahçeye çıkıyoruz.Üstelik üst tarafıda bahçeye çıkıyoruz.

Muzaffer:

-Çok komiksin deyip,bu küçük espri onun kahkahalarla gülmesi için yeterli oluyordu.kahkahasını atması için bir neden mutlaka bulurdu.

Neriman, en çok gülerken severdi Muzaffer’i.Ne hayat dolu bir kadındı Muzaffer.Şen kahkahalarını acılarının sesi duyulmasın diye attığını düşünürdü Neriman.Rüyalarında ağlardı.Çok ağladığı bir gece uyandırdı Neriman Muzaffer’i.

-Kabus filan gördüğüm yok.Ben iyiyim.Dokunma bana diye azarlamıştı Neriman’ı.

Bu kabuslar çok sık olmakla beraber Neriman artık arkadaşını uyandırmıyor,kafasını yorganın altına çekip,uyumaya çabalıyordu.Bir süre sonrada Muzaffer’in ağlama sesleri dinliyordu.Belki kendisi uyuyakalıyor,belki de Muzaffer gördüğü kabustan sıyrılıp uykuya devam ediyordu.

Ertesi gün bu olaydan bahsettiğinde anımsamıyor ve kabul etmiyordu.

-Tabii diyordu akıl hastanesindeyiz ya,illa normal dışı bir davranışım olması lazım.Uyanırken böyle bir şey olmadığı için rüyalarımda arıyorsun anormalliğimi.Popon açıkta kalmış senin diyordu.

Çok kırılmıştı Neriman bu lafına arkadaşının.Belli etmemeye çalışmıştı.Başarılı da olmuştu.Muzaffer bu sözlerinin Neriman’ı yaraladığını hiçbir zaman bilmedi.

Çok güzel bir kadın sayılmazdı Muzaffer.Siyaha yakın kahverengi saçları gür ve dalgalıydı.Dolma bir burun,dolgun dudakları vardı.Pembe rujunu eksik etmezdi.Hele Necmi Bey’le tavla karşılaşması

öncesi mutlaka tazelenirdi ruju.Neriman'ı asıl etkileyen küçük,çipil gözleriydi.O kadar küçük gözlere bu kadar anlamı nasıl sığdırabiliyordu?Ne düşündüğü gözlerinden anlaşılabilirdi.Saf bir yanı da vardı oda arkadaşının.Hemen anlayamazdı yapılan espiriyi.Bazen açıklaması yapması gerekirdi Neriman'ın.Ama olmadık şeylere de gülebilirdi.Buradan ayrıldığında en çok Muzaffer'i özleyecekti.Bakalım kim önce ayrılacaktı?Onun kakhahalarını arayacaktı sessiz,sakin,süt liman evinde.Bazen buluşabilir,çay,kahve içerlerdi belki.

-Sonbaharı sever misin?

-Hüzün verir bana.

-Ama hüzün sana yakışıyor.

Muzaffer'in bu sözünden çok etkilenmişti Neriman.Arkadaşının yaptığı doğru bir saptamaydı.Hüzünü severdi.Ama kendisine yakıştığını hiç düşünmemişti.Olabilir miydi?Bir insana hüzün yakışabilir miydi?.Neden olmasındı.Nasıl Muzaffer şen kakhahalar attığında daha güzel görünüyordu gözüne kendisinede pekala hüzün yakışabilirdi.Bu laf onu üzmedi,düşündürdü.Bazen ağlamak için sebep arar,bulamazsa aklına kötü şeyler getirip –Gülşen'in ölmesi gibi- gözlerinin dolmasını sağlaması doğru değil miydi?Evde kocası veya Gülşen varsa:

-Ben biraz kuvvet keyfi yapacağım deyip,kendini banyoya kilitlemez miydi?Ağlaması duyulmasın diye duşu açıp,dakikalarca ağlar,hatta ağlarken kendini aynada seyrederdi.

Tipik ev kadınıydı Muzaffer.Neriman bu tür kadınlarla görüşmez,onları küçük görürdü.Kocasının iş arkadaşlarının karılarının çoğu bu sınıfa giriyordu.Bir kaç kez kocasının hatırına bir iki aileyle dışarıda buluşmuş,Sarıyer'de balık yemişlerdi.Ancak kocası yokken asla bir araya gelmezdi onlarla.Muzaffer onlardan farklıydı.Yoksa kendi mi değişiyordu.Aldığı bu ilaçlar böyle düşünmesine neden oluyordu belki de.Yumuşamıştı yaşama karşı beklide.Yok yinede Muzaffer'in o kadınlar gibi olduğunu hiçbir zaman düşünmemişti.Birisine sevdiğini söylemek onun için çok zordu.Hatta kendisine bile.Muzaffer'i seviyordu.Kendisine bunu itiraf etse bile bunu Muzaffer'e hiçbir zaman söylemedi.Birisine onu sevdiğini söylemek küçültücü geliyordu ona.Oysa ki kocası ona:

-Seni seviyorum Neriman derdi.

Neriman ben de diyemediği gibi bu güzel sözleri duymaktan da hoşlanmazdı.

Nasıl hayat dolu bir kadındı Muzaffer.Onu ayakta tutan içindeki yaşama sevinciydi.Cebinden Marlboro paketini çıkardı.Şu hüznü sonbahar gününde bir sigara yakmak keyifli olacaktı.Muzaffer'e de uzatarak:

-Yak bir tane dedi.

-Aaa bilmiyor musun sigara içmediğimi.

-Canım biliyorum.Yak bir tane ne olacak.

-İyi yakalım bir tane.

İkiside kibrit sönmeyin diye birbirlerine eğilip sigaralarını yaktılar.Muzaffer ilk fırtta abartarak öksürdü:

-Öhö öhö nasıl içersiniz şu meleti.rahmi'de günde bir paket sigara içerdi.Eve kokusu öyle sinerdi ki üç gün havalandırırsan çıkmaz.

-Söylenip benimde keyfimi bozma.

Neriman öyle bir nefes çekti başı döndü.Bu günün ilk sigarasıydı.Sigaranın tadını,dumanın,kokusunu seviyordu.Hiç bir zamanda sigarayı bırakmayı düşünmedi.O keyifli keyifli sigarasını içerken Muzaffer'de günlük şeyler anlatıyordu ona:

Biliyor musun Necmi Bey'in karısı kanserden ölmüş.Hemde cilt kanseri.Bütün vücudu yara bere içindeymiş zavallı kadının.Necmi Bey onu her gün yıkar,paklar temizlermiş.Şöyle bir adam çıkmadı karşıma.Gerçi bak Kemal Enişte'de çok iyi adamdı.Bizim salak Ayhan kıymetini bilmedi adamın.Bir eli yağda bir eli baldaydı Ayhan'ın.Adam ne yaptıysa yaranamadı.Onu el üstünde tutar,hiç iş yaptırmazdı.Yorulmayın siz Ayhan Hanım eğer siz uygun görürseniz bir hizmetçi daha tutalım derdi.Yaşlıydı biraz ama tam bir İstanbul beyefendisiydi.Ayhan Hanım diye hitap ederdi karısına.Muzaffer Hanım Rahmi Bey nasıllar diye hal hatır sorardı.Hiç haber alamadım Ayhan'la boşandıktan sonra.Ölmüş müdür acaba adam?

-Rahmi Bey nasıl hitap ederdi sana Muzaffer.

-Nasıl olacak canım.Muzaffer derdi işte.İsmimde erkek ismi ya inadına yapar gibi Muzaffer Muzaffer diye üstüne basa basa seslenirdi.Adımı yeni mi öğreniyorsun Rahmi derdim bende ona.

-Yakışıklı mıydı?

-Kemal Enişte mi?

-Yok canım eski kocandan bahsediyorum.

-Ha Rahmi mi?

-Başka kocan olmuş muydu senin?

-Üff tamam tamam.Açığımı yüzüme vurunca madalya takacaklar sana bu hastanede.

-Sana konacak tanıda doktora yardımcı olurum belki.Yok yok senin hiçbir şeyin yok.Senin ki saflıktan başka bir şey değil.O da zarar getirmez.Toplum içinde kaynayıp gidersin.

Muzaffer,Neriman'ın neşesinin yerinde olduğunu görebiliyordu.Neşeli olduğu zamanlar kendisine takılırdı.O da arkadaşının keyfini bozmamak için böyle dialogları devam ettirir,kendisine takılmasına izin verirdi.

-Oldu olacak reçetemi de yazda,bizimkiler hastane masrafından kurtulsunlar.

-Bedava olmaz.

-Neyse bedeli veririz.

İkisi de bir an sustular.Ne kadarda boş konuşuyorlardı.Bu arada Muzaffer sigarayı söndürmüş,Neriman ikinciye yakmıştı bile.Zıkkım iç der gibi baktı Muzaffer Neriman'a.Neriman bu bakışa aldırmandan sigarasından derin bir nefes daha çekti.Muzaffer arkadaşına sigaradan bir gün öleceğini söylemek istedi,vazgeçti.Herkes bir gün ölecekti.

-Rahmi diyorum yakışıklı mıydı?

-Fena sayılmazdı.Tabii biz görücü usulü ile evlendik.Bizim zamanımızda şimdiki gençler gibi gezip dolaşamazdın.Annen baban kimi uygun görürlerse evlenirdin.Görücü usulu dediysem,hiç görmedim değil.Beni istemeye geldiklerinde kahve verirken tir tir titremiştim.Kayınvalidem,kayınpederim,amcası,amcasının karısı bir de Rahmi vardı.

-Annen baban sormadı mı sana kızım beğendin mi?İster misin diye?

-Formalite icabı sordular.Beğenmedim desem de onlar kararlarını vermişlerdi.Bana uygundu Rahmi Bey ve ailesi.Hem Ayhan benden küçük olduğu halde benden önce evlenmişti.Beni evde

kalacak korkusuyla ilk isteyene vereceklerdi zaten.Halamlar laf etmeye başlamışlardı bile.Altı ay içinde de evlendik işte.

-Peki hiç konuşmadınız mı Rahmi'yle.

-İkinci gelişlerinde Rahmi annesiyle beraber geldi.Öğleden sonra çaya.Annem sabahtan hazırlıklara başladı.Benim de her zaman yaptığım,herkesin çok beğendiği bir kekim vardı.Kızım çayın yanına kek yap dedi annem.Her zaman çok güzel olan kekim iğrenç oldu.Kabarmadı,altı yandı.Anlayacağın berbat bir gündü.Pastaneye gidip,pasta almak zorunda kaldık.Bizim gençliğimizde hazır pasta ikram etmek ayıp sayılırdı.Şimdiki gençler öyle mi ya..Aysel'in bir arkadaşı gelecek olur;kızım arkadaşına ne ikram edeceksin diye sorarım.Anne pastaneden bir şeyler alırım der.Ayıp olur kızım derim,ama bizi dinleyen mi var şekerim.

-Bırak şimdi keki.Rahmi'yi ilk gördüğünde neler hissettin?

-İyi aile çocuğuydu Rahmi.Babası albay emeklisiydi.Kendiside teğmen çıkacaktı.İl il gezer tüm Anadolu'yu görürsün demişti annem.gerçektende öyle oldu.Denizli,Burdur,Ankara...Şehir şehir gezdik anlayacağın.Çocuklar için zor oluyordu.Tam mahalleye,okullarına alışıyorlar,tayinimiz çıkıyordu.Yazları Büyük Ada'ya Ayhan'lara gelirdik.Rahmi gelmezdi.Ben gelmeyim siz gidin derdi.

-Rahmi diyorum.Rahmi.Nasıl bir adamdı yahu?

-Anlatıyorum ya.

-Rahmi'yi sevmiş miydin onu soruyorum.

-Bu soruyu ben kendime hiç sormadım.Bilmiyorum.Severdim galiba.

-Yani onu gördüğünde yüreğin pır pır eder miydi?Ateşin yükselmiş gibi hisseder miydin?

-Bak hastalıklara karşı çok hassas bir adamdı.Hakkını yememek lazım.Hastalandığımda başımdan hiç ayrılmazdı.Islak mendiller koyardı

başıma.Çocuklarına da çok düşküdü allah için.Şimdi hiç arayıp sorduğu yok.....

-Ne biçim düşkünlük bu.

-Olsun işi gücü vardır arayamıyordur adam.Beni aramasını istemem zaten...

-Aysel hiç görmüyor mu babasını?

-Yok görmüyor.Kırgın babasına.Rahmi bir kaç kez aradı Aysel'i ama,Aysel telefonlarına çıkmadı.

Neriman ne kadar sorarsa sorsun Muzaffer'in kocasına karşı neler hisstiğinin yanıtını alamayacağını anladı.Burdan çıktıklarında da görmek isteyeceği tek kişi Muzaffer'di.Gerçi kendisinin çıkması biraz zor görünüyordu.Çünkü burada mutluymuştu.Bu bahçeyi sadece sonbaharda değil,her mevsim seviyordu.Şu kocaman ağacın adını bilmiyordu.Öğrenmek de istemiyordu.Ama ağacın yaşını merak ediyordu.Bahçeyle ilgilenen adamı görünce bunu ona soracaktı.

Bir uğur böceği geldi kondu Neriman'ın omzuna.''Dur dur kımıldama omzunda uğur böceği var'' dedi Muzaffer.Neriman Muzaffer'in uğur böceğini eline almasını beklemeden,eliyle silkeleyiverdi omzundaki uğur böceğini..

-Naptın?Dilek tutacaktım.Senin için tutacaktım.Senin omzuna kondu.Senin uğur böceğindi o.Neriman omuz silkti.''Konuyu değiştirme Rahmi'den bahsediyorduk.'' Yine kendi istediğin şeyleri anlattın.''dedi.

-Sohbet ediyoruz.Yarışma falan mı yoksa bu.Terapi mi yoksa?..

-Dedim ya seni tedavi ediyorum.

-Sen kendini tedavi et.

-Saat kaç olmuş bu arada?

-11:00'e geliyor.

-11:00'de vizitemiz var.Hadi odaya gidelim.Doktor Bey neredeyse gelir.

-Kim nöbetçi bugün?

-Bilmiyorum.Ne fark eder ki.

-Şu genç doktor var ya.En çok onu seviyorum ben.Bana anormalmişim gibi davranmayan tek doktor o.

-Hadi kalk bir an evvel gidelim.

Odaya gider gitmez Muzaffer banyoya girip,dudaklarına pembe bir ruj sürdü.Doktor Tarık Bey onu güzel bulsun istiyordu.Esmer,yakışıklı genç bir doktordu Tarık Bey.Ancak bu gün Tarık Bey'in izin günüydü.Günlük vizitelere hangi doktor nöbetçiye o gelirdi.İşte koridordan sesler geliyordu.Neriman tüm gudubetliğiyle doktoru karşıladı.Ona gerçek duygularını söylemeyecekti.

-Nasılsınız bu gün Muzaffer Hanım?

-İyiyim doktor Bey.Çok şükür bir şikayetim yok.

Bu arada hemşire tansiyonuna bakıyordu.

-Acaba ne zaman çıkabilirim hastaneden diye sordu Muzaffer.

-Kendi doktorunuzla konuşmanız lazım bu konuyu.

-Hani diyorum siz söyleseniz iyi olduğumu.

-Ben zaten görüşüyorum kendisiyle.Merak etmeyin siz.Geceleriniz nasıl geçiyor?Rahat uyuyabiliyor musunuz?

-Elbette mışıl mışıl uyuyorum.

Neriman'ın da desteğini almak istercesine:

-Öyle değil mi Neriman dedi.

Neriman oda arkadaşının kabuslarını anlatacak değildi, ihtisasını henüz tamamlamış bu doktora.

-Öyle dedi sessizce.

-Peki siz nasılsınız Neriman Hanım?

Bu arada hemşire Muzaffer'in işini bitirmiş,Neriman'ın koluna saldırıya geçmişti.

-Verdiğiniz ilaçlardan şikayetçiyim.

Doktor Neriman'ın dosyasına bakarak ne ilaçlar verildiğine baktı.

-Bunları doktorunuz almanızı istiyor.Tedaviniz için gerekli tüm ilaçlar.

-Yanlış anladınız beni.Uyumama yeterli olmuyor bu ilaçlar.Belki diyorum dozunu artırırsanız.

-Sanmıyorum.Yine de bu dileğinizi...Neriman Hanım'ın doktoru kim hemşire hanım?

-Can Bey doktor bey.

-Bu dileğinizi Can Bey'e iletirim.

Neriman Can Bey'in buna izin vermiyeceğini biliyordu.Yine de şansını denemek istedi.Çünkü bunu Vedat Bey'e daha önce söylemiş,olumsuz yanıt almıştı.Belki bu yeni doktor bir şeyler yapabilirdi.

-Peki iyi günler.Hoşçakalın.

-Güle güle doktor bey.

Muzaffer doktoru koridora kadar uğurladı.Kendi doktoruyla buradan çıkması için konuşmasını tekrar tekrar söylüyordu.Odaya döndüğünde Neriman'ın çıkmak üzere olduğunu gördü.

-Nereye gidiyorsun?Birazdan yemeğe gideceğiz.

-Bir sigara içeceğim.

Yine efkarlandı bizimki diye düşündü Muzaffer.

-Yemekhanede buluşuruz.

Neriman kafasıyla onayladı odadan çıkarken.

Kısa bir sürede olsa yalnız kalmıştı Muzaffer.Yalnızlığı hiç sevmiyordu.Yalnız kaldığında içi sıkılıyor tarif edilemez bir duyguya kapılıyordu.Aslında o duygu içinden hiçbir zaman çıkmıyor,sinsice bekliyordu.Yanında birileri varken o duyguyu düşünmüyordu.Yaşamı boyunca o duygu hep içinde kalacaktı.Bunu çok iyi biliyordu.Ondan kurtulması olası değildi.Sanki bir virüs gibiydi.Ama bu virüs ilaçlarla ölmüyordu.Uyuyordu.Tüm bunlar aklına gelince hemen odadan fırladı.Çünkü içindeki canavar her an harekete geçebilirdi.Uzaklaşmalıydı.Birilerinin yanına gitmeliydi.Yemekhaneye doğru yöneldi.Oraya vardığında henüz Neriman'ın gelmediğini fark etti.Necmi Bey yemeğe tam vaktinde gelmişti.Çok dakik adamdı zaten.Şimdi kendini daha iyi hissediyordu.İçindeki canavar yuvasında uykuya dalmıştı bile.Necmi Bey'in oturduğu masaya doğru yöneldi.....

-Afiyet olsun Necmi Bey.Oturabilir miyim ?

-Ne demek efendim şeref duyarım.

Necmi Bey her zaman ki inceliğiyle ayağa kalkmış,Muzaffer oturana kadar ayakta beklemişti.

-Bu ahçılar mercimek çorbasını yapmayı bilmiyorlar.Rahmetli hanım çok güzel yapardı.

Ölmüş kadının arkasından duyduğu kıskançlıktan dolayı kendisini suçlu hissetti Muzaffer.

-Öyle mi?Benim mercimek çorbamında güzel olduğunu söylerler.

-Nasıl Yaparsınız Muzaffer Hanım?

Bu arada Neriman'da gelmiş Muzaffer'in yanına oturmuştu.Necmi Bey Neriman gelince aynı şekilde ayağa kalkmış,o oturana kadar beklemişti.

-Estağfurullah,rahatsız olmayın.

Neriman bu tür İstanbul beyefendisi inceliğinden hiç hoşlanmazdı.Alışık olmadığından belki de.Muzaffer de tam aksine bayılırdı böyle davranışlara.Arabaya binerken kapısı açılsın,bir restaurantda sandalyesine oturtulsun isterdi.Tam kendi kalemi bir erkekti Necmi Bey.Rahmi hiç böyle bir erkek değildi.

-Mercimek çorbasının inceliği süzmekten geçer.Mercimekler haşlandıktan sonra kevgirden bir güzel geçireceksin.Ben içine bir tanede havuç koyarım.sarımsağı da unutmamak gerekir.Ayrı bir lezzet verir.

-Bak bunu hiç duymamıştım.

-Eve çıkınca deneyin.Arzu ederseniz bir gün bana gelirsiniz ben size yaparım.

-Zahmet olur Muzaffer Hanım.

-Olur mu hiç efendim.Benim için zevk.

Bu tür konuşmalara dayanamıyordu Neriman.İkisinin ağdalı flörtünden sıkılıyordu.Bir an evvel yemeğini bitirip,kalkmalıydı.Memnuniyetsizliği suratının her halinden belli oluyordu.Muzaffer bunu görebiliyordu.Ama Neriman mutsuz oluyor diyede Necmi Bey'in sohbetinden vazgeçecek değildi.Sohbetine kaldığı yerden devam etti.

-Ayrıca yağında ayrı bir tavada eritip ilave ederim.Margarinin yanına bir kaşıkda tereyağı koyarım.Bizim kız anne katı yağ kullanma der ama annelerimiz hep tereyağla yapmışlar yemeklerini.Gayetde sağlıklı annem valla maşallah.Yemekde de moda şimdi sıvı yağ kullanmak.Hiç tereyağsız çorba,pilav olur mu canım?Yağ eriyince içine bir kaşık salça,bir tutam nane ve acı pul biber katarım.Acı sever misiniz Necmi Bey?

-Severim severim.Ama fazlası dokunuyor.

-Azıcık canım.Bir tutam.

-Tuzunu unuttun Muzaffer dedi Neriman kınayeli bir şekilde.

-Tuzsuz olur mu hiç?En son da tuzunu koyarımışte.Afiyet olsun.

-Ohh elinize sağlık Muzaffer Hanım.İçmiş kadar oldum.

Muzaffer ve Necmi Bey çorbalarını bitirip,ana yemeğe geçtiklerinde Neriman supanglesini yiyiyordu.Hemen bitirip bu anlamsız sohbetten bir an evvel uzaklaşmak istiyordu.Supanglesini hızlı hızlı yiyip,Necmi Bey'le Muzaffer'i baş başa bıraktı.

-Afiyet olsun.

-Afiyet olsun dedi her ikiside.Necmi Bey Neriman masadan kalkarken aynı reveransı tekrarladı.Neriman yorulmayın kalkmayın demeye üşendi.Farkeden bir şey olmayacaktı.Hızlı adımlarla yemekhaneden uzaklaştı.....

Bahçeye çıkıp her zamanki banka oturdu.Bir sigara yaktı.Muzaffer'i anlamakta zorluk çekiyordu.Böylesine yaşamdan zevk alan bir kadının nasıl ruhsal sorunları olabilirdi.Gündelik şeylerden ne kadar hoşlanıyordu.Necmi Bey'le flört ediyor,onun iltifatlarından zevk alıyordu.Oysa ki tüm bunlar kendisi için azap vericiydi.

Muzaffer oğlunu kaybettiğini kendisiyle hiç paylaşmamıştı.Neriman'da bu konuda hiç bir soru sormamıştı Muzaffer'e.Onun anlatmasını bekledi.Ama Muzaffer bu konuyu hiç açmadı.Ayaklı gazete Banu'dan duymasa gerçek olmadığını bile düşünebilirdi.

Gülşen'i çok özlemişti.İki haftadır kendisini ziyarete gelmiyordu.Halbuki daha okuluda açılmamıştı.Muzaffer haklıydı.Ailesini kendinden uzaklaştırıyordu.Bencil,kendini beğenmiş,soğuk kadının biriydi.Kim severdi ki böyle bir kadını.Kendisi bile kendisini sevmiyordu.Genç bir kızın annesine gereksinimi vardı.Yanında olması gerekirken o eve dönmek istemiyordu.Sorumluluklarından kaçıyordu.İstemediği halde yapmak zorunda olduğu şeylere maruz kalmıştı yaşamı boyunca.Özgür olmak istiyordu.Birazda başkaları onun için yaşasınlardı.Bir taraftan böyle düşünüyordu,diğer taraftansa kızının yara aldığını ve yaşamı boyunca bunları unutamayacağını biliyordu.Gülşen güçlü bir kızdı.Problemlerinin üstesinden tek başına gelebilirdi.Ama henüz on yedi yaşındaydı.Neriman kızıyla yeteri kadar yakın olamamıştı.Gülşen babasının yoğun iş temposuna karşın özel sorunlarını onunla paylaşmayı tercih ederdi.Bu durum kendisinden mi kaynaklanmaktaydı?Bunun yanıtını çok iyi biliyordu aslında Neriman.

Muzaffer'i tanıyana kadar yakın bir arkadaşı olmamıştı.Ona göre boş boş konuşan insanlarla sohbet ona tat vermiyordu.Muzaffer farklı değildi.Yine de onun doğallığını,saflığını,yaşama bağlılığını seviyordu.Ona imreniyordu.Onun gibi olabilmeyi çok isterdi.

Dün gece yağmur yağmış,bahçede su birikintilerinin oluşmasına neden olmuştu.Yağmurdan sonraki toprak kokusunu severdi.Öldüğünde hep bu kokuyu duyacağını düşündü.Adını ve yaşını-henüz bahçıvanı görememiş ağacın yaşını öğrenememişti-bilmediği ağacın dallarında pek çok kuş barınıyordu.Toplu halde uçup ağacın dallarına konuyor,bir ses duyduklarında ürküp yine hep beraber uçup gidiyorlardı.Minik serçelerdi bunlar.Kalabalık olduklarından çıkardıkları ses rahatsız ediciydi.Bu,Neriman için böyleydi.Muzaffer burada olsaydı şöyle derdi:

-Şu kuşların ötüşünü dinle Neriman.Sanki şarkı söylüyorlar.

İşte kendisi ile Muzaffer'in arasındaki fark buydu.İşte bu yüzden Muzaffer'i seviyordu.

Kocası ile Muzaffer gibi görücü usuluyle değil,gezerek,tozarak,anlaşarak evlenmişlerdi.İki sene flört etmişlerdi.Evlenmek için kocasının okulunun bitmesini beklemişlerdi.Pek bir şey fark etmiyordu aslında.En fazla bir iki sene içinde aynı noktaya geliniyordu.Başarılı bir diş hekimiydi kocası.Neriman'a ve kızına düşküdü.Böyle pembe bir tablo varken neden bu noktaya gelmişti? Neden buradaydı?

Neriman evlendikten sonra üniversiteyi yarım bırakmıştı.Sonradan bir sürü af çıkmış,tembelliğinden gidip kaydını yenilememişti.Hem üniversiteyi bitirse ne olacaktı?Üniversite mezunu ev hanımı mı olacaktı?Şimdiki aklı olsaydı bitirirdi okulunu.

Evliliğinin ilk yıllarında her şey ne kadar pembe görünüyordu gözüne.Yeni çaydanlığında çay demlemek,yeni tenceresinde yemek pişirmek,kocasının geliş saatini dört gözle beklemek ne hoştu.Bu noktalara gelip,mutsuz olabileceği hiç aklına gelmezdi.Gözle görülür bir sorunu olmamakla birlikte mutsuzdu.Nedenini tam olarak kendi de bilmiyordu.Hatta bunu kendine bile itiraf etmek istemiyordu.Mutsuzdu işte.

Ne yapacaktı buradan çıkınca?Kocasına ve evine dönüp,ben iyileştim hadi oyunumuza kaldığımız yerden devam edelim mi diyecekti.Ben rolümü iyi ezberledim.Anne ve eş rolünü iyi biliyorum.Ama ben aynı oyunu oynamaktan bıktım.Aman tanrım çıldırarak gibi oluyordu.Son an böyle bir an olmalıydı.Sigarasından bir nefes çekti ve düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı.Kalkıp odaya gitti.Ağacın cinsini ve yaşını öğrenmeyi sonraya bıraktı.Bahçıvan hala gelmemişti.Biraz uzanacaktı.

Muzaffer odaya geldiğinde Neriman'ı yatakta görünce:

-Neriman uyuyor musun? Dedi.

Neriman Muzaffer'i duyuyordu.Uyumuyordu.Canı konuşmak istemediği için uyuyor numarası yapıp ses çıkarmadı.

-Ben oyun salonuna gidiyorum.Necmi Bey'le tavla oynayacağız.Adam yenilmekten bıkmadı dedi,Neriman'ın duyup duymadığına aldırmadan.

Banyoda ellerini yıkayıp,rujunu tazeleyip,saçına çeki düzen verirken konuşmaya hala devam ediyordu.

-Bir kere yenilsem Necmi Bey'in hoşuna gider herhalde.Onu keyiflendirmekte benim hoşuma gider.Yenildiğinde suratını görmelisin Neriman.Adam çocuk gibi Muzaffer Hanım ama zar

tutuyorsunuz diye mızıkçılık yapıyor.

Muzaffer,Neriman'ın uyuduğunu gördüğü halde hiç susmuyordu.Neriman uyuyor bile olsa odadaydı ya konuşması için bu yeterliydi.Eflatun şalını omzuna aldı ve odadan çıktı.Çıkarken hala konuşuyordu:

-Neriman yatmaktan sıkılırsan gel.Oyun salonundayım.

Neriman uyumaya çalışıyordu.Gözlerini sıkı sıkı yummasına karşın uyuyamadı ama yataktanda kalkmadı.Canı kitap okumak da istemiyordu.Gözlerini sıkı sıkı kapadığından gözlerinin acıdığını hissetti.Bir iki güne kalmaz doktor taburcu ederdi.Çünkü anormal sayılabilecek bir davranışı yoktu.Burası özel bir klinikti.Parasını ödedikten sonra istediği kadar kalamaz mıydı?

Muzaffer'in şen kahkahaları oyun salonuna yaklaşıldığında duyuluyordu.Hemşire Muzaffer'in yanına gelerek;

-Ziyaretçiniz var Muzaffer Hanım dedi.

-Kim acaba?

-Sanırım kardeşiniz.

-Teşekkür ederim hemşire hanım.Hemen geliyorum.

Ziyaretçisi kardeşi Ayhan'dı.Ayhan'ı on beş dakika bekletti Muzaffer.

-Nerdesin burada on beş dakikadır seni bekliyorum dedi Ayhan.

Aralarındaki yaş farkı az olduğundan mı bilinmez Muzaffer'e ismiyle hitap ederdi Ayhan.Sadece Cihan öldüğünde abla iyi misin diye sormuştu.

-Necmi Bey'le tavla oynuyordum.Elin bitmesini bekledim.Hoş geldin.Gel bir sarılayım sana,özlemişim.

Ayhan fiziksel temaslardan hiç hoşlanmaz,hep mecburiyetten birbirlerine sarılır,öperler diye düşünürdü.Şu anda ablası hastaydı ve onu gerçekten özlemişti.Bu kucaklaşma sahte olmayacağı için memnun oldu.O da Muzaffer'i özlemlerle kucakladı.

-Nasılsın Muzaffer dedi.

-Ben iyiyim.Sen evdekilerden haber ver.Aysel nasıl?Benden daha güçlüymüş benim boncuğum. Annem nasıl?

Aynı şey değil yaşadıklarınız ve hissettikleriniz diye düşündü Ayhan.Biri evlat acısı,biri kardeş acısı.Ama bunu ablasına söylemedi.

-Herkes iyi Muzaffer.Senin eve döneceğin günü iple çekiyorlar.Biliyorsun şimdi bizde kalıyorlar.

-Aman yalnız kalmasın.

-Merak etme sen.Sen kendine bak.Bir an evvel evine dön.Aysel'in sana gereksinimi var.

Hep ben mi güçlü olmak zorundayım diye içinden geçirdi,ama bunu Ayhan'a söylemedi.İki kardeşin birbirlerine söylemediği o kadar çok şey vardı ki.Bu da onlardan sadece biriydi.Ama onlar kardeşti.Farklı şeyler söyleselerde,bir şey söylemeselerde birbirlerini anlayamasalar bile birbirlerini seviyorlardı.

-Annem yapmış dedi Ayhan Muzaffer'in elindeki pakete baktığını görünce.

- Ne yapmış?
- Peynirli poğaçı.Sen seversin.
- Kendisinin bile zor duyduğu bir tonda:
- Severim dedi.
- Sana iyi bakıyorlar mı burada?memnun musun?
- Çook.

Özel kliniklerin iyi yanı hastalara iyi muamele yapmalarıydı.Banyonun odanın içinde olması da büyük bir avantajdı.Aileleri buraya bir sürü para ödüyordu.Bu Neriman'ın ailesi için problem değildi.Ama Ayhan'ın bütçesini sarsıyordu.Daha ne kadar dayanabilirdi bilmiyordu.Kemal Bey'in boşanırken verdiği toplu para bir gün bitecekti.O parayı ablasının tedavisi için ayırmıştı.Yeter ki o iyileşsindi.Aldığı maaşda kendisinin ve annesinin geçimi için yetiyordu.Annesinin babasından kalma emekli maaş da vardı.

- Doktorun buradaysa bu gün onunla konuşacağım senin durumunu dedi Ayhan.
- Olur.Çıkabilirim gibi geliyor.Ben gayet iyiyim.Burayı seviyorum ama ömür boyu burada kalamam ya.Çıkmak istiyorum.

Kendini iyi hissediyordu Muzaffer.Yalan söylemiyordu kardeşine.Yaşamına asma bir kat kurmuştu.O asma katta yaşıyor,aşağıya inmiyordu.

- Bunları söylerken kardeşine bir yandan da Neriman ve Necmi Bey'i düşünüyordu Muzaffer.
- Buna doktor karar verecek.
- Canım ben kendimi bilmez miyim?Çıkabilirim diyorum sana.
- Tamam konuşacağım diyorum sana.
- İki günde doktor beni benden daha iyi tanıyacak sanki.
- Doğru söylüyorsun.

Hiç de böyle düşünmüyordu Ayhan.Hem ablasını üzmemek için hem de uzatmamak için kestirip atmıştı.Olur muydu öyle hiç?Doktor senelerce boşuna mı okumuştı?Elbette ablasının durumunu daha iyi bilecekti.İşten iki saatliğine izin almıştı.Daha doktorla görüşecekti.

- Ben hemşire hanıma sorayım doktorun burada mı?

Kalktı ve hemşire bankosuna doğru ilerledi.Konuşuklarını Muzaffer duyamıyordu.Ayhan'ın kendisine doğru geldiğini görünce:

- Burada mıymış?
- Evet.Uygun olduğunda haber verecek.
- Gel odama gidelim.Hemşireye söyleriz oraya haber verir.
- Oda arkadaşını rahatsız etmeyelim.
- Neriman'ı mı?Yok canım.O da memnun olur.Yat yat sıkılmıştır zaten.

Odaya doğru giderken Muzaffer hemşireye kendi odasında olduklarını doktor bey uygun olduğunda oraya haber vermelerini rica etti.

Odaya girdiklerinde Neriman yataktaydı.

- Neriman rahatsız etmiyoruz ya.Ayhan geldi de.Siz tanışmış mıydınız?

Rahatsız ediyorlardı.Uyumaya çabalıyordu.Artık olanaksızdı.İstemeyerek de olsa yataktan doğruldu.Şu Muzaffer' de ne patavatsızdı.Yüzüne sahte bir tebessüm kondurup:

-Hoşgeldiniz dedi

-Rahatsız olmayın lütfen.

Muzaffer' dönüp:

-Biz kafeteryaya gitseydik dedi Neriman'a bakarak.

-Rica ederim.Uyanıktım zaten.Sadece gözlerimi dinlendiriyordum.Buyrun şöyle oturun dedi odadaki ikili kanapeyi göstererek.

Ayhan soğuk bir tavırla kendisi için gösterilen yere oturdu.

-Ne içersin Ayhan?

-Kahve lütfen.

-Sen Neriman?

-Ben de bir Türk kahvesi içeyim.

Muzaffer siparişleri alır almaz kafeteryaya telefon açıp,iki orta bir sade kahve söyledi.Sormasına gerek yoktu.Neriman sade içerdi.Neriman rahatsız edilmenin verdiği hoşnutsuzluğunu suratındaki ifadeden atamamıştı.Ayhan gittikten sonra yeniden yatacağı.Kendini sohbe katılmaya zorunlu hissediyordu.Oysa ki bu zorunluluklardan dolayı kendini bu hastahaneye kapatmamış mıydı?İşte yine bu zorunluluklardan biriyle karşı karşıyaydı.Tanımadığı veya yeni tanıştığı insanlarla konuşmaktan üstelik sohbet etmekten nefret ederdi.Sahte tebessümler,sahte hal hatır sormalar.Her şey sahte.Evet rahatsız oluyorum,lütfen kafeteryaya gidin demeyi çok istedi,ama diyemedi.Bu seferde Muzaffer için katlanacaktı.

Bu arada kahveler geldi.

-Kimin hesabına yazıyorum diye sordu garson.

-Benim dedi hemen Muzaffer.garson çocukda ne densizdi.Ayhan gittikten sonra misafirin yanında sorulmayacağını söyleyecekti.

Ayhan çantasından sigara paketini çıkardı.Çantasında çakmak aranırken Muzaffer:

-Odada sigara içmek yasak dedi.

Neriman:

-Maalesef diyerek bu kuraldan hoşnutsuzluğunu dile getirdi.

Neriman sigarasını çantasına koydu.çantasının düzensizliğinden çakmağını bulamamıştı zaten.

-Annem nasıl?

-Bildiğin gibi.Aysel okula gidip geliyor.Ben de işe.Annemde bize yemekler hazırlıyor.Sizin burada günleriniz nasıl geçiyor?

-İyi sayılır.Neriman'la yürüyüşe çıkıyoruz.Bankta oturup sohbet ediyoruz.Ben her gün Necmi bey'le tavla oynuyorum.Senin geldiğinde de zorlu bir maçın ortasındaydık.Kurtardın Necmi Bey'i.

-Her şey çok normal görünüyor dedi Ayhan.Kırdığı potun farkına vardığında ağzından bu kelimeler çıkmıştı.Muzaffer Ayhan'ın kırdığı potun farkında bile değildi.Ama Neriman'dan kaçmadı:

-Anormal bir şeyler mi bekliyordunuz Ayhan Hanım.Doğru söylüyorsunuz burası Hilton Oteli olmadığına göre.Burada geceler çok uzun geçer.Bağırıp,çağırınlar,kendini dövenler olur.

Ayhan çok mahçup olmuştu.Dilin kemiği yoktu.Laf ağızdan çıkmıştı bir kez.Geriye dönüş yoktu.

-Yanlış anladınız öyle demek istemedim.Yani her şey monoton dedi kırdığı potu düzeltmeye çalışarak.Muzaffer gergin havayı hissedip,konuyu değiştirmeye çalıştı:

-Kahvelerde güzel olmuş.

Ablasının oda arkadaşı Neriman ne alıngan ve mutsuz bir kadındı.Ablasına zararı dokunabilirdi.İyileşmesini geciktirebilirdi.Doktorla bu konuyu konuşacaktı.İşe geç kalıyordu.Şu doktor da bir türlü çağırılmamıştı.

-Bak Neriman annem poğaçaya göndermiş,alsana bir tane.Annemim poğaçası güzel olur.

Bir tane aldı Neriman Ayhan'a ters ters bakarak.Nasıl olsa Ayhan yapmamıştı.Ne kadar kendini beğenmiş bir kadındı şu Muzaffer'in kardeşi.Hiç ablasına çekmemişti.Tüm bu iticiliğine karşın çok güzel bir kadındı.Su yeşili gözleri,pırıl pırıl parlayan röfleli saçları vardı.Kendiside güzel olduğunun ayrımındaydı.Kendini beğenmiş hali bundan kaynaklanıyordu.Gözlerinin etkisinden kurtulabilirsen dikkat çekici bir diğer yeride elleriydi.Manikürlü,küçük,beyaz renkle cilalanmış elleri.Tırnakları gül yaprakları şeklindeydi.Belli ki kendisine pek bakıyordu.Muzaffer güzellik adına kardeşinden nasibini almamıştı.

-Hadi fal kapatalım kızlar.

-Kim bakacak?

-Bizim santralde görevli Banu çok güzel bakıyor.

-Ben inanmam fala.

-Canım ne demişler.Fala inanma,falsızda kalma.

Muzaffer bunu söyledi,ama kendisinden başka fincanı kapatan da olmadı.

O sırada odanın telefonu çaldı.Muzaffer hemen telefonu açtı:

-Alo.Evet.Burada hemşire hanım.Tabii.

-Doktor Bey şimdi uygunmuş Ayhan.Seni bekliyor.

-Sen gelme Muzaffer.Ben oradanda giderim.İşe geç kaldım zaten.

-Canım odasını biliyor musun?Odasına kadar geçireyim seni.

-Bulurum.Hoşçakalın Neriman Hanım.

-Güle güle.Daha uzun kalmaya gelin,bekleriz dedi kınayeli bir şekilde Neriman.

Gerçekten beni yanlış anladınız demeyi içinden geçirdi,ama söylemedi.Arkasından Muzaffer'e kim bilir neler söyleyecekti.Ayhan için başkalarının kendisi hakkındaki fikirleri önemliydi.Ancak özür dileyecek kadarda alçalamazdı.Neriman ne de olsa akıl hastanesinde yatan tedavi gerektiren bir hastaydı.O da kendisi için kötü düşünsündü.Ablasıda burada yatan bir hastaydı.Ama o farklıydı.

Muzaffer yine de Ayhan'ı doktorun odasına kadar geçirdi.Doktorun odası bir alt kattaydı.Kendisinin iyi olduğunu söylemesini de sıkı sıkı tembih etti kardeşine.

-Çıkınca bir uğranda doktorun neler söylediğini anlatsan.

-İşe geç kalırım Muzaffer sonra ararım ben seni.

-Annemi,Aysel'i öp benim için.Hafta sonu gelemiz mi Aysel?Onu çok özledim?Benim burada çok iyi olduğumu söyle dedi kardeşine sıkı sıkı sarılırken.

-Galiba sınavı var.Ders çalışıyor.Yine de söylerim.Hadi hoşça kal.Görüşürüz.

Aysel'in buraya gelmek istemediğini söyleyemezdi ablasına.Annesinin bir akıl hastanesinde

olduğu gerçeğini bir türlü kabul edemiyordu.

Muzaffer Ayhan'la doktorun odasının önünde vedalaşır vedalaşmaz,doğru odasına gitti.Kahve fincanını alıp,Banu'nun yanında soluğu alacaktı.

Ayhan doktorun odasına girdiğinde sekreterle karşılaştı.

-Ayhan Hanım.

-Evet.

-Buyrun oturun lütfen doktor beye haber vereyim geldiğinizi.

Ayhan oturmadı.Ayakta beklemeyi tercih etti.Kızın içeri girip çıkmasıyla bir oldu.

-Buyrun Ayhan Hanım doktor bey sizi bekliyor.

Ayhan içeri girer girmez doktorun ilgisini çektiğini hemen anladı.Şu erkekler ne aptaldı.Duygularını hiçbir zaman saklayamazlardı.Şöyle de denilebilirdi:Şu kadınlar ne kadar akıllıydı,kendilerine kur yapmaya hazırlanan erkekleri gözlerinden anlarlardı.Gerçekten de öyle oldu.Ayhan'ın güzelliği doktorun ilgisini hemen çekmişti.Ayhan dikkat çekmeyecek gibi değildi ki.Bu durumdan hoşnuttu Ayhan.Hatta doktorun kendisine kur yapmasına bile izin verebilir,onunla flört bile edebilirdi.Ablası hastaneden çıkana kadar bu durumu kendi lehine kullanabilirdi.Adam sıradandı,hatta çirkindi.Ama ablası söz konusu olduğunda buna katlanabilirdi.Bir kaç kez yemeğe çıkabilirdi doktorla işi bitene kadar.Hemende aklından neler geçiyordu.Belki de yanıliyordu.Kendi hüsnü kuruntusu olabilirdi.Adam her kadına böyle davranan çapkın tiplerden de olabilirdi.Ayhan bu konularda yanılmazdı ama.Altıncı hissi kuvvetliydi.Adamda beğenisini her hareketinden belli ediyordu zaten.

-Size nasıl yardımcı olabilirim Ayhan Hanım?Yanılmıyorsam Muzaffer Hanım'la ilgili görüşmek istediniz.Sanırım kardeşiniz.

Doktor bey aslında Ayhan Hanım'ın görüşmek istediğini öğrenince Muzaffer'in dosyasına bakmıştı.Ayhan Hanım'ın Muzaffer'in kardeşi olduğunu biliyordu.

-Evet ablam dedi Ayhan.Ablamın durumu nasıl doktor bey.Kendisini ben çok iyi gördüm.

-Muzaffer Hanım söz dinleyen,ilaçlarını düzenli kullanan hastalarımıdır.Sevinerek söylemeliyim ki,onun bir an evvel iyileşme isteği tedavide çok olumlu neticeler almamıza neden oluyor.

-Ah çok güzel.Tamamen iyileşti diyebilir misiniz?Sinir krizleri yinelenebilir mi?Ne zaman eve dönebilir?

-Sabırsız olmayın.İnsan psikolojisi öyle bir bilim dalıdır ki,diğer pozitif bilimlerden ayrılır.İnsana göre farklı sonuçlar doğurabilir.

-Tahmin edebilirim.

-Ablanız için çok olumlu şeyler söyleyebilirim.Size net bir süre veremem ama yakında taburcu olabilir diye düşünüyorum.Elbette tedavisi bir süre daha devam edecek.Evde de ilaçlarını düzenli olarak kullanacak.

-Hiç kuşkunuz olmasın.Çok dikkat ederiz.

Bu adam yoksa benimle daha yakın olmak için mi Muzaffer'i biraz daha burada tutmak istiyor olmasın diye düşünmekten kendini alıkoyamadı.. Muzaffer oldukça iyi görünüyordu.Bu konunun uzmanı oydu ve son kararı o verecekti.Bilime sonsuz saygısı ve inancı vardı.Muzaffer'in bir süre

daha burada kalacağına göre sevimsiz oda arkadaşından bahsetmeyi düşündü, sonra vazgeçti. Kadını bir kez daha görür veya görmezdi. Muzaffer’de ondan şikayetçi değildi. Muzaffer seviyor gibiydi oda arkadaşını. Hem Muzaffer duyarsa çok kızardı. Doktor beye tembih ederdi böyle bir talebin kendisinden geldiğini söylememesi için. Yine de yanlış anlaşılabilir. Kesin kararını vermişti. Bu konudan hiç bahsetmeyecekti..

Adam ne zaman konuya girecek diye düşünürken;

-İzninizle Ayhan Hanım özel bir soru sorabilir miyim? Tabii ablanızı ilgilendirdiği için.

-Şüphesiz ki..

-Birlikte mi yaşıyorsunuz?

-Hayır doktor bey. Ablam yalnız yaşıyordu. Ama her gün görüştük.

-Ya siz.

Bu sorunun ablasıyla ilgili olmadığını farkındaydı. Yine de yanıt verdi.

-Ben annemle birlikte yaşıyorum.

Doktorun istediği yanıtı aldığını düşündü.

Doktor bu sorunun gerekliliğini kanıtlamak istercesine:

-Aileyi yakından tanımamın Muzaffer Hanım’ın tedavisi için gerekli olduğu inancındayım.

Ayhan bu yakından tanıma işinin dışarıya taşınmamasını diledi. Ancak adamın kendisine kur yapmasına da izin veriyordu. Bu tür ilgiler her zaman karşılaştığından onu şaşırtmazdı. Hem ablasına yararı dokunacaksa kime ne zararı olabilirdi bu küçük flörtün.

-Kabalığımı hoş görün bir şeyler içer misiniz?

Ayhan saatine baktı. İşe geç kalıyordu. Hemen kalkmalıydı.

-Teşekkür ederim. Başka bir zaman. İşe geç kalıyorum.

-Çalışıyorsunuz demek.

-Evet demekle yetindi Ayhan.

Adamın ne iş yaptığını çok merak ettiğinin farkındaydı. Ama bunu söylemedi. Merak edecek bir şeyler kalması hep yaptığı şeydi. Gizemli bir yanı olmalıydı. Erkekleri iyi tanıyor, merakın onları daha kamçıladığını biliyordu. İlginin devam etmesini sağlıyordu. Ayağa kalktı.

-İyi günler doktor bey. Ablamın ne zaman çıkabileceğine dair bilgi verirsiniz herhalde.

-Sekreter hanıma telefon numaralarınızı bırakırsanız sizi ararım. İyi günler.

İşte adamın kendisini araması için bir fırsat vermişti.

Hastaneden çıktığında doktor tamamen aklından çıktı. Muzaffer’i düşünüyordu. Bu olay niye onun başına gelmişti?

AYHAN

Geçkin yaşına karşın hala etkileyici ve güzel bir kadındı Ayhan. Pek çok erkek onun gibi bir kadının hayalini kurabilirdi. Güzelliğinin avantajlarını olumlu olarak kullanmasını bilmişti. Aynı ablası Muzaffer gibi o da isminden hiç hoşnut değildi. Bürokratik işlerde her zaman görevli memurun gazabına uğramıştı. Cinsiyet bölümüne hep erkek yazılmış, sonrada düzelttirmek için günlerce uğraştığı olmuştu. Hatta askere bile çağrılmıştı Ayhan. Erkek olmadığını kanıtlamak zorunda kalmıştı. Tabii ablasının hiç iş yaşamı olmadığı için o fazla uğraşmak zorunda kalmamıştı. Çocukken mahallede istop oynadığı zaman güzelliğini kıskanan diğer kızların hedefi olurdu. Top havaya atıldığında isminin üzerine basa basa Ayhan diye bağırarak topu havaya atarlardı. O zaman topu yakalamamak ister, ancak yenilmek belasını göze alamazdı. İstopta rakibelerini oyun dışı bıraktığında hem güzel hem zeki olduğunu kanıtlamış olarak küçük burnunu havaya kaldırır, küçümseyen gözlerle mahallenin diğer kızlarına hava atardı.

Ablası kendi oyunlarına onu katmazdı.

-Sen küçüksün. Git kendi akranlarınla oyna derdi.

Aralarındaki üç sene Ayhan'ın başına bela olurdu. Her zaman ablasının grubundaki çocuklarla oynamak ister, ablası izin vermezdi, ta ki ağlayana kadar. Annesi Ayhan'ın ağlama sesini duyup pencereden baktığında:

-Şşt ne oluyor orda. Ayhan niye ağlıyor Muzaffer diye sorar. Ayhan zafer kazanmış bir kumandan edasıyla sahte gözyaşlarını koluna silerdi.

Muzaffer bir şey yok anne diye yanıt verir, annesinin duyamayacağı kadar sessizce:

-Ben sana sorarım der Ayhan'ı da oyuna katmak zorunda kalırdı.

Babaları eve gelmeden eve çıkmak zorundaydılar. Oyunun tamda ortasında annesinin:

-Babanız gelecek çabuk eve kızlar diye seslenmesiyle oyunları yarım kalırdı. Mehmet doğduktan sonra kendilerine ilgi daha azalmış, onlarda bunu kendi lehlerine kullanmasını bilmişlerdi. Annesi Mehmet'le ilgilenmek zorunda olduğundan bahçede daha uzun saatler doya doya oynayabilirlerdi.

Gözleri su yeşiliydi Ayhan'ın. Kirpikleri biraz dökülmüştü. Eskiden gür ve uzun olduğunun sinyallerini verecek kadardı. İnce dudaklarını kırmızı tonda bir rujla belirginleştirirdi. Zaten bu dudaklara yakışmayan ruj olamazdı. Belli ki saçları boyaydı. Röfleli saçları güneş vurduğunda ışıltılı parlardı. Güneşde hep ona gelirdi.

Az işiten annesiyle birlikte yaşıyordu. Babası öldüğünden beri annesini hiç yalnız bırakmamıştı. Evliyken de babası ölünce annesini yanına almıştı.

Kemal Bey'den boşandıktan sonrada bu eve taşınmışlardı annesiyle. Yaşlı kadın öğlenleri

küçük ama şirin bahçelerindeki sedirde oturmak isterdi.İstanbul gibi büyük bir şehirde böyle bahçeli bir evde oturuyor olmak bir ayrıcalıktı. Annesi bunun kıymetini biliyordu ve tadını çıkarıyordu. Ama Ayhan evliliği boyunca iyi yerlerde oturduğu için bu lüksün ayrımında değildi. Oldu olası bahçe işlerini sevmezdi. Bu işleri bahçıvanlar yapmalıydı. O sadece hangi çiçeğin, bitkinin nereye ekileceğini göstermeliydi. Toprakla uğraşmak, börtü böcek, çiçek sevmezdi. Manikürlü elleri bozulabilir, tırnaklarının arasına toprak girebilirdi. Bu onun için nefret bir durumdu.

Bahçedeki kayısı ağacı nasılda büyümüştü. Bu sene meyve bile verecekti. Yaşlı kadında o meyvelerden bir güzel reçel kaynatırdı. Bir de ayva ağacı vardı bahçede. Meyvesi güzeldi. Komposto da yapılırdı, reçelde. Annesinin ayva kompostosunu severdi Ayhan. Ayvalar olunca kaynatırdı annesi. Pirinç pilavının yanında ne de güzel giderdi. Ayva ağacının meyvesi ne kadar güzelse kendisi de o kadar çirkindi. Yamuk yumuk dalları, çirkin yaprakları olurdu. Doğru dürüst bir gölgesi bile olmazdı ki ağacın altında oturup serinlensin. Ayhan ayvayı sevmese annesi karşı çıksa bile bu ağacı çoktan söktürürdü. Ne yazın ne de kışın bir güzelliği vardı ayva ağacının. Gördüğü en çirkin ağacıtı.

Bahçe evin arkasında kalmasına karşın yolun gürültüsü yaşlı kadının oturduğu yere kadar ulaşabiliyordu. Yaşlı kadının tahammül edemediği tek şey bu gürültüydü. Neyse ki kulakları az işitiyordu. Kendi elleriyle maydonoz ve biber ekmişti bahçenin bir bölümüne. Marketten hiç maydonoz almazdı, aldırılmazdı. Ayhan market alışverişinden geldiğinde torbalardan maydanoz çıktığında söylenir dururdu..

-Bilmiyor musun bahçemizde taze maydanoz olduğunu da gidip maydanoza para veriyorsun.
-Aman anne ne olmuş yani. Altı üstü bir demet maydanoz
-Bir demet maydanoz diyorsun. Onların nasıl özen istediğinden haberin var mı senin?
-Yok anne tamam uzatma.
-İşine gelmeyince yok anne uzatma.

Ayhan susmazsa akşam yatana kadar bu konu üzerinde annesinin devamlı konuşacağını biliyordu. O yüzden bir yerden sonra susan hep Ayhan olurdu. Ablası da annesine çekmişti. O da bir konuyu sakız gibi uzatırda uzatırdı.
-Bu gün ablama gidelim mi dedi Ayhan konuyu değiştirmek için.
-Bu gün o adaya gidecekti.
-Hangi adaya diye sorarken şaşkınlık içindeydi Ayhan.
-Hangi adaya olacak canım Büyük Ada'ya.
-Nasıl yani? Tek başına mı? Evin anahtarı yok ki onda. O kadar seneden sonra... Bana veya Aysel'e söyleseydi ya beraber giderdik.
-Of yoruldum. Ardarda ne çok soru sordun. Anahtarı geçen hafta uğrayıp almıştı. Kafasına koymuş demek ki. Bende söyledim yanına ya Ayhan'ı ya da Aysel'i al diye. Benim bacaklarım ağrıyor, ben gelemem dedim. Yok anne zaten yalnız gitmek istiyorum dedi. Bende ısrar etmedim. Besbelli anlarıyla baş başa kalmak istedi.

Ne anısı anne. Cihan öldüğünden beri ilk defa gidiyor. 20 sene oluyor.
Niye bana söylemedin demek istedi ama annesini telaşlandırmamak adına bir şey söylemedi.
-Bu sabah telefon ettim. Ne yapıyorsun diye? Kulaklarımda iyi duymuyor. Yanlış anlamadıysam bugün adaya gideceğini söyledi. Belki de ben öyle anladım.

Hemen telefona sarıldı Aysel.Ev yanıt vermiyordu.Cep telefonundan aradı.Uzun uzun çaldırdı.Telefon özürlü ablası duymuyordu.

-Ben de mi gitsem arkasından acaba?Gittiğinden Aysel'in haberi var mı acaba?
-Yine ardarad konuşmaya başladın.Bilmiyorum haberi var mı yok mu?Çok merak ediyorsan açar sorarsın.

Annesinin bu kayıtsızlığını yaşlılığına bağladı Ayhan.Artık iyice bunamıştı annesi.Bazı şeyleri anımsamıyor,bazende aynı şeyleri tekrar tekrar anlatıyordu.

-Haber yoksa Aysel'in.Birde durduk yerde telaşlandırmayalım kızcağızı dedi Ayhan.
-Canım koca kadın hiç mi bir yere gitmiyor.
-Anne bilmiyormuş gibi konuşma allahaşkına.Cihan öldükten sonra kaç sene tedavi gördü.Yine aynı şeyleri yaşasın ister misin?
Yanıt vermedi annesi.

-Yok yok duramayacağım ben. Aysel'i bir arayayım.Ağzını bir yoklayayım.Bakalım haberi var mı?
-Alo Aysel.Ben Ayhan.
-Ayhan teyzeciğim nasılsın?Anneannem nasıl?İyisinizdir inşallah.
-Biz iyiyiz canım sen nasılsın?

-Sağol iyiyiz teyzeciğim.Zeynep'e yemek yediriyorum.Daha doğrusu yedirmeye çalışıyorum.
Ayhan yeğeniyle konuştuktan sonra Muzaffer'in adaya gidip gitmediği hakkında bir şey bilmediğini anladı. Annesi her şeyi duyamamış,merak içinde:

-Ne dedi?Ne dedi?Gitmiş mi adaya Muzaffer?
-Haber yok,Bende belli etmedim.Telaşlandırmayalım boş yere.İyilermiş.Selamı var sana.
-Cadı Zeynep ne yapıyormuş?
-Yemek yedirmeye çalışıyormuş Aysel.Doğru dürüst yemiyormuş.

Annesi "ah ah Mehmet'e de ben çok zor yedirirdim" diye anlatmaya başlamıştı kıymetli oğlunun muzurluklarını.Yaşlı kadın oğlunu çok özlediğini düşündü.İki kız torunu da Mehmet'ten vardı.Mehmet Konya'da karısının memleketinde yaşıyordu."Hanım köylü oldu bizim oğlan" derdi hep yaşlı kadın.Gözleri uzaklara dalıp gittiği anlarda "yaşlı anacığını hiç mi özlemiyor" diye düşünürdü.

Mehmet babasına inat iki kızına da tam olarak kız ismi koymuştu.Büyüğünün adı Yasemin,küçüğünün adı Nergis'di.İki yaşlı araları yaşlı kadının torunlarının.Ablalarının isimlerinden dolayı çektiği sıkıntıları ve hoşnutsuzluklarını bilirdi.Her bayram gelmezlerdi annelerinin elini öpmeye.Yaşlı kadının"Oğlum bu bayram geliyorsunuz değil mi" diye sorduğunda,Mehmet'ten "anne üç gün Antalya'ya kaçacağız.Bir dahaki bayram geliriz inşallah elini öpmeye"yanıtını alırdı çoğu zaman.Ama o yine de her bayram oğlunu beklerdi.Baklavalara,börekler yapardı belki geliverirler diye...

Annesi Mehmet'i düşünmekten sıyrılıp:

-Haftasonu gelin deseydin.Tatar böreği yapardım.Benim tatar böreğimi sever Zeynep.
-Söylemedim.Yine ararız anne dedi Ayhan..

İkiside gündelik şeylerden konuşmaya başladılar.Muzaffer'in adaya gitmesinden bahsetmiyorlardı.

Aslında Ayhan'ın aklı ablasındaydı.Aysel'in de haberi yoktu annesinin adaya gittiğinden.Belki de gitmemişti.Markete,sinemaya,bir arkadaşına gitmiş olabilirdi.Kalkıp gitse miydi acaba?Hangisi daha iyi olurdu?Karar veremiyordu.Ada'ya gitmediğine kanaat getirdi.Muzaffer ablası da aksi kadının tekiydi.Yumuşak görünür ama hep kafasının dikine dikerdi.Pek gösteremese de severdi onu.Özel şeylerini paylaşmazdı.Kendisi ablasından önce evlenmiş,baba ocağından on sekiz yaşında ayrılmıştı.

Baba evinde aynı odayı paylaşırlardı Muzaffer'le.Mehmet evin tek erkek çocuğu olduğundan ayrı odada kalırdı.Bir Anadolu erkeği olan babası erkek evladını çok şımartırdı.Sadece babası mı,annesi de erkek evlat ayrıcalığını hissettirirdi.İki kız kardeşde küçük Mehmet' çok severlerdi ama aynı zamanda anne ve babaların ona gösterdiği ilgiyi de kıskanırlardı.

Genç kızlığına dair anımsadığı tek şey ablasıyla yaptıkları kavgalardı.Bir keresinde yeni aldığı buluzu giydiği için Muzaffer'e terlik fırlatmış,Muzaffer'in kafasını yaralamıştı.Annesi bu duruma çok kızmıştı.' 'O senin ablan,kendinden büyüğe böyle davranılır mı'' diye Ayhan'a bir tokat atmıştı.Tokatın şiddetine karşın Muzaffer'in gözyaşlarının altındaki sinsice gülüşü ona daha büyük acı vermişti.İkiside bir daha o buluzu giymedi.

Evlenip evden ayrılınca ablasıyla ilişkisi daha düzeyli ve sıcak olmuştu.Şimdi ona hediye buluzlar alıyordu.Hiç biri de kavga ettikleri buluz kadar güzel değildi.Kocası Kemal Bey varsıl ve cömert bir adamdı.Ayhan evliliği boyunca hiç para sıkıntısı çekmedi.Ailesine de çektirmedi.Baba evinde bu kadar bolluk yoktu,ama babası para sıkıntısını çocuklarına hissettirmemeye çalışır,elinden geldiğince isteklerini yerine getirmeye çabalardı.

Kemal bey'le yaptığı evliliğin ilk yılları çok cazipti.Baba ocağında görmediği şeyleri kocasının evinde görüyordu.Özel günlerde,bayramlarda yeni kıyafetler alınır veya diktirilirdi.Kocası ona pahalı takılar alırdı.Giyinmeyi,süslenmeyi severdi Ayhan.Kocası da bu durumdan memnundu.Karısının güzelliğiyle övünç duyuyordu.Kemal Bey,Ayhan'a zümrütten,yakuttan gerdanlıklar alır,onun boynuna ne kadar da yakıştığını düşünürdü.Bu mücevherlerin başka hiçbir kadın da bu kadar güzel duracağına inanmazdı.

Ayhan, evlendiğinde bile saçları dökülmüş bu İstanbul beyefendisine aşık değildi.Saygıya dayalı bir evlilikleri vardı.Şu anda yüzünü bile net anımsayamadığı bakkalın oğluna duyduğu hisleri Kemal Bey'e duymuyordu.Kemal Bey'de bunun farkındaydı.Ama o bu duruma razıydı.Karısına aşıktı.Neredeyse karısının babası yaşındaydı.Ayhan'ın yanında olması Kemal Bey için yeterliydi.Adeta ona tapıyordu.Bir gün karısının kendisini terk edeceği korkusunu yaşıyordu içinde.Ayhan'ın bir dediğini iki etmiyordu.

Ayhan bu genç yaşında iki yaşlı insanla yaşamı paylaşıyordu.Birisi annesi,diğeri neredeyse babası yaşında olan kocasıydı.Ayhan evlendiği sene babasını kaybetmişti.Muzaffer'de evlendikten sonra annesini ve kardeşini yanına almıştı.Mehmet'i yatılı okula vermişlerdi.Mehmet hafta sonları ablasının evine geliyordu.Kemal Bey bu durumdan rahatsız olmuyordu.Aksine Ayhan'ın kendisini terk etme olasılığını daha da zayıflattığı için hoşnuttu.

En güzel günler Ada'da geçirdiği yaz aylarıydı.Çünkü okullar tatil olunca Muzaffer çocuklarıyla birlikte Ayhan'a yatıya gelirlerdi.O zaman evin o köhnemiş kokusunun yerini cıvıl cıvıl yeğenlerinin kokusu alırdı.Aysel'le arkadaş gibiydiler.Muzaffer'le kuramadığı sıcak ilişkiyi yeğeni Aysel'le kurmuştu.İlişkileri teyze yeğen ilişkisinden çok abla kardeş ilişkisi gibiydi.Kendi ablasıyla olan ilişki gibi değildi.İlişkileri için iki arkadaş gibi demek daha doğru bir tarif olurdu.Aysel büyüyüpte genç kızlığa adımını attığı yıllarda ona çok yakın olmuştu.

Cihan daha soğuk bir çocuktur.Onu da en az Aysel kadar severdi,ancak paylaştıkları şeyler çok azdı.Kendi çocuğu olmadığından Aysel'i de Cihan' da kendi çocukları gibi severdi.Kemal Bey'de bu iki çocuğa aşırı düşküdü.Birazda onlar geldiğinde Ayhan'ın mutlu olması Kemal Bey'in çocukları bir kat daha sevmesine neden oluyordu.Onun için en büyük mutluluk Ayhan'ı mutlu görebilmek,gülerken görebilmektir.Çocuklar varken ki neşesi kış boyunca olmazdı.O güzel kahkahasını Kemal Bey'den esirgerdi.Yaz ayları dışındaki günlerde gün boyunca konuştukları bir iki cümleyi geçmezdi.Kemal Bey her şeye karşın Ayhan'ın yanında olması yeterliydi.Başka bir şey istemiyordu karısından.Ayhan'ın asık suratına razıydı.Yeter ki onu terk etmesindi.Karısını seviyordu.

Cinsel yaşamları da çok seyrek ve monotondur.Ayhan genç ve güzel bir kadındır.Libidoları güçlü ve sağlıklı bir kadındır.Kemal Bey'in onu cinsel açıdan tatmin etmesi zordur.Cinselliği yaşamak istemesine karşın Kemal Bey'le sevişmek için yatağa girdiklerinde kaskatı kesilirdi Ayhan.Kocasını küstürmemek adına,kadınlık görevlerini yerine getirir ara sıra kendisine dokunmasına izin verir ve onunla istemeyerek de olda sevişirdi.Bir ömür böyle geçer miydi?Geçmedi.

Annesine göre Kemal Bey mükemmel bir damattı ve kocaydı.Ayhan onu hiçbir zaman terk etmemeliydi.Kızının her dediğini yapıyordu,kibardı,saygılıydı.Kimsesi yoktu.Kaynana derdi yoktu.Sonra Kemal Bey her üçünün de maddi gereksinimlerini karşılıyordu.Bundan iyi koca mı olurdu?Damadı Kemal Bey olmasa dul haliyle kendine ve Mehmet'e nasıl bakabilirdi.Mehmet'i nasıl okutabilirdi.Öbür damat Muzaffer'i iki çocuğuyla ortada bırakıp,terk edip gitmişti.Kemal Bey bunu Ayhan'a asla yapmazdı.Taparçasına seviyordu karısını.

Ayhan pencere kenarındaki bordo kadife kanapeye oturmuş,bahçeyi seyrediyordu.Annesi belini tuta tuta maydanoz topluyordu.Marketten maydanoz almıştı ya inadına topluyordu.Marketten alınan kullanılmıyacaktı.Pencere kapalıydı.Onu duymuyordu,ama maydanoz toplarken Ayhan'a söylendiğinden emindi.

Muzaffer'i düşündü.Aslında güçlü bir kadındır ablası.Eğer adaya gittiyse acaba tek başına orada ne yapıyordu?Muzaffer belli ki yalnız olmak istemişti.Yoksa böyle sessiz sedasız kimseye haber vermeden gitmezdi.Birilerine söylese,illaki biz de gelelim denecekti.Geçmişle bir hesaplaşması vardı ablasının.Bunu yalnız yapması gerekiyordu.

Ablasının hasta olduğu dönemlere dönmek istemezdi.Çok şükür geride kalmıştı o günler.Çok uzun zamandır iyiydi ablası.Doktor kontrolüne bile gitmiyordu artık.Kedisi Boncuk'un ona çok faydası olmuştu.Boncuk beyaz bir kedi idi.Burnunun üstünde siyah bir lekesi vardı.Ablası onu sokakta bulmuş eve getirmişti.Cılız,zayıf,çirkin bir kedi idi.Beslendikçe,büyüdükçe güzelleşti.Onunla yatıp,onunla kalkıyordu Muzaffer.Adeta hayat arkadaşı olmuştu Boncuk ablası için.Şimdi kuzu kadar olmuştu nerdeyse.Kilolarından zor hareket ediyordu.Sevilmek için çağrıldığında bile yattığı yerden

kalkıp sahibinin yanına gelmesi bir iki dakikayı buluyordu.

Zeynep doğduktan sonra Boncuk ihmal edilmiş, ablası torununun üstüne titrer olmuştu. Yeniden yaşama bağlamıştı Zeynep onu. Onu fazlasıyla şımartıyor, her seferinde eli kolu dolu bir sürü oyuncakla gidiyordu torununu görmeye. Bu duruma Aysel kızıyordu ama engel olması mümkün olmuyordu. Bir laf söyleyecek olsa annesi küsüyor, bir tanecik torunum var alacağım tabii diyordu. Bu durumdan en hoşnut kişi Zeynep oluyordu tabii. Anneannesi her geldiğinde-ki bu her gün oluyordu- anneanneciğim hoş geldin deyip sarılıyordu. Anneannesiyse sarmaş dolaşken, anneannesine çaktırmadan göz ucuyla paketlere bakıyordu. Zeynep'in anneannesi tarafından bu kadar şımartılmasına Aysel kadar kocası İlhan'da karşıydı. Ancak ellerinden bir şey gelmiyordu. Bir kaç kez annelerini karşılarına alıp, Zeynep'in bu kadar şımartılmasının Zeynep için yanlış olduğunu anlatmaya çalışmışlardı. Muzaffer'de onlara hak vermiş, daha dikkatli olacağına söz vermişti. Ama sözünde duramadı. Bir iki gün denedi ama eli boş gittiğinde Zeynep'in o yüz ifadesine dayanamadı. Zeynep'in kapıya koşup canım anneanneciğim hoş geldin sarılmalarının kesilmesine gönlü razı gelmedi. Torunuydu Zeynep onun. Şımarık olacaksa olsundu. Aysel'i de o doğurmuş. Yetiştirmişti. Şımarık mıydı Aysel şimdi?. Büyüyünce şımarık olmazdı. Çocuktuktu o daha.

Muzaffer'in adaya gittiği annesinin yanlış anlamasından da kaynaklanıyor olabilirdi. Muzaffer, yarım saatliğine bile olsa mutlaka her gün Aysel'e uğrar Zeynep'i görür, severdi. Hala gitmemişti. Birazdan ortaya çıkardı. Ya ilişkisini hala sürdürdüğü hastanedeki oda arkadaşı Neriman'a uğramıştır ya da markettedir diye düşündü Ayhan. Neriman'a gittiyse akşama kadar haber alamazdı Ayhan Muzaffer'den. İki eski hastane arkadaşının konuşacak çok şeyi olurdu. Ona gittiğinde genelde akşam yemeğine de kalırdı. Neriman'ın kocası bırakırdı Muzaffer'i evine. Ama böyle günlerde de sabahtan Zeynep'i görmeye giderdi. Bu sefer gitmemişti.

Üniversite sınav sonuçları geldiği gün çok mutlu olmuştu Cihan.İstediği bölüme girmeyi başarmıştı.Son bir senedir bunun için çalışmıştı.İstanbul Üniversitesi İşletme bölümü ikinci tercihiydi.Üniversite giriş sonuçları açıklanacağı sabahın gecesine uykuyu girmemişti.En çok da annesi için kazanmak istiyordu.Okul yaşamı boyunca parlak bir öğrenciydi.İlkokul,ortaokul ve liseyi Anadolu'nun çeşitli illerinde okumuştur.Ailesini eğitim yaşamı boyunca üzmemiş,her zaman iyi notlar almıştı.Annesine çok düşkündü.

İşte ideallerini gerçekleştirmek için ilk sınavı geçmişti.İstediği bir bölümde okuyacaktı.Daha ilerisini de merak etmiyordu.Şu anda yaşamında annesinden de önemli veya en az onun kadar önemli biri vardı.Aylin'di bu.Onunla üniversitede tanışmıştı.Okulun ilk günü dikkatini çekmişti Aylin.Çok güzel bir arkadaşlıkları vardı.Hislerini söylerse bu büyüünün bozulacağından korkuyordu.Birlikte sinemaya gider,Cafe Doyum'da çay,kahve içerlerdi.Doyum üniversitelilerin ikinci adresiydi.Uzun ders aralıklarında oraya giderlerdi.Onların buluşma yeriydi.Ders aralığı bir iki saatse zamanlarını üniversitenin kantininde geçirirlerdi.Mekanın önemi yoktu Cihan için.Aylin'le olmak onun için yeterliydi..

Bu gün kararını vermişti Cihan.Ne olursa olsun sonucuna katlanacak ve Aylin'e kendisini sevdiğini söyleyecekti.Bunun içinde her zaman ki yerlerini Cafe Doyum'u seçmişti.İşte geliyordu Aylin.Ama yalnız değildi.Berrin vardı yanında.Tüm hayalleri suya düşmüştü.Bu günde duygularını açıklamayı ertelemek zorundaydı.Kendisini de öyle hazırlamıştı ki.Söyleyeceği kelimeleri bile düşünmüş,nerdeyse ezberlemişti..Her zaman ki gibi bir kot pantolon ve bir sweat-shirt vardı Aylin'in üzerinde.Ne kadarda sade ve güzeldi.Aylin yurtta kaldığından gece 11:00'e kadar izni vardı.Cumartesi geceleri 12:00 idi yurda giriş saati.Bu bir saatin önemi çok büyüktü Cihan için.Aylin'le bir saat daha beraber olması demekti.Bazı hafta sonları Berrin'lerde kalırdı.O zaman akşam yemeğinden önce eve gitmeleri gerekiyordu.berrin'in babası otoriter bir babaydı ve Berrin'in yemekten önce evde olmasını isterdi.Akşam dışarı çıkmasına izin vermezdi.O yüzden Cihan Aylin'in Berrin'lerde kalmasını hiç istemezdi.Berrin Aylin'in iyi arkadaşıydı.Bazı hafta sonları Berrin'lerde kalması Cihan'ın aksine Aylin'i mutlu ederdi.Berrin'in anne ve babası onları ders çalışıyor sandıklarından hiç rahatsız etmezlerdi.Ara sıra odaya meyve,çerez gibi ikramlar için girerdi annesi.İki arkadaş sabaha kadar uyumazlar,ders de çalışmazlar,sohbet ederlerdi.

Bazı hafta sonlarında ve bayram tatillerinde Aylin memleketine gitmek zorunda kalırdı.İşte en kötüsü buydu Cihan için.Onu bir hafta göremediği olurdu.Yaz tatilleri onun için bir işkenceden farksızdı.Aylin ailesinin yanına gider,Cihan'da annesi ve ablası ile birlikte teyzesinin Büyük Ada'daki evine giderdi.

Adadaki günler Aylin'den önce ve Aylin'den sonra diye ikiye ayrılırdı Cihan'ın yaşamında.Çocukluğundan beri her yaz Büyük Adaya giderlerdi.Çocukluğunda adaya gitmek için yaz tatilini ipe çekmişti.Çalışkan bir öğrenci olduğu için bütünlemeye hiç kalmamıştı.Bu da ona tatilinin

bölünmemesi avantajını sağlamıştı.Teyzesinin evinin bahçesinde kurulu salıncak çocukluğundan kalma unutamadığı eğlencelerdendi.Aysel'le kimin ayağı yıldızlara degecek diye yarışırldı.Denize girerlerdi.Deniz kestanelerinden dolayı deniz ayakkabısıyla girerlerdi denize.Önceleri ayakkabısız girmiş ve bir keresinde Cihan deniz kestanesine basmış, canı çok yanmıştı.Annesi görmesin diye Aysel Cihan'ın ayağından deniz kestanesinin dikenlerini çıkarmak için az uğraşmamıştı.

-Bu sana ders olsun bir daha ayakkabısız denize girmezsin diye söylenmişti.Dikenleri çıkartırken sanki özellikle canını çok yakmıştı Cihan'ın.Ama Cihan annesinin kızmasındansa ablasının söylenmesine razı olmuş, canı çok yansa da sessiz sessiz ağlamış,ablasının bir an evvel işini bitirmesini beklemişti.

Bahçede zaman geçirdiklerinde ise salıncakta sallardı Cihan'ı Aysel. Cihan kendisini uçuyor zannederdi.''Ayaklarımı gökyüzüne değdir abla'' derdi.Yeter mi diye sorardı Aysel.''Yetmez şimdi de bulutlara değdir abla'' derdi.Aysel son gücüyle sallardı kardeşini.''Yeter mi'' diye tekrar sorardı Aysel..''Bir de yıldızlara değdir abla'' derdi Cihan. Sallanmaktan hiç bıkmazdı...

İki ev yanlarında oturan Hakan en iyi arkadaşıydı.Çok güzel misketleri vardı.Bazen değiş tokuş yaparlardı.Turkuaz mavisi harelî misketini hiç oyuna dahil etmezdi.Cihan ona sahip olmayı çok ister ama Hakan turkuaz mavisi misketini sıraya dizmezdi.

Cihan annesinin kıymetli oğluydu.Muzaffer çocukları arasında ayırım yapmadığını düşünse de Cihan'a olan düşkünlüğü farklıydı.Belki hastalığından kaynaklanıyordu ona olan ilgisinin fazlalığı.Zayıftı,hastaydı,ilgiye gereksinimi vardı.

Cihan için Aylin'i tanıdıktan sonra adaya gitmek işkence oldu.Hele Aylin'in İstanbul'da olduğu hafta sonları.O zaman evdekilere bir bahane uydurup,ilk vapurla İstanbul'a iner,soluğu Beyoğlu'ndaki cafede alırdı.Aylin yoksa yurda telefon açar,çağırırdı onu.Ya sinemaya giderler ya da cafede otururlardı.

O cumartesi Aylin'in İstanbul'da olduğu bir gündü.Cihan yeni aldığı kazağı giymiş,oldukça yakışıklı görünüyordu.saçlarını özenle taramıştı.Koku sıkılmıştı.Aylin'e bir açılabilseydi.Aslında reddedilmektende çok korkuyordu.Aylin onu arkadaş olarak sevmiş de olabilirdi.İşte o zaman yıkılırdı.Çünkü Cihan'ın Aylin'e hissettiği şeyin adı aşktı.Bu aşktan başka hiçbir şey olamazdı.Daha önce hiç kimseye hissetmemişti bu duyguları.Onu kanatlarının altına almak,korumak,öpmek istiyordu.Belki okulu bitirmeden annesi izin vermeyecekti,ama eninde sonunda Aylin'le evlenmek istiyordu.Onunla aynı evi paylaşmak,aynı yatakda yatmak fikri heyecanlanmasına neden oluyordu.Fazla heyecan ona yasaktı.Kalbi doğuştan hastaydı.Ama kalbi buna dayanabilirdi.

Aylin telefon açtıktan bir saat sonra kapıda belirdi.Ne güzel görünüyordu.Her zamankinden farklı olarak yeşil bir pantolon giymişti.Üzerinde de her zaman ki montu vardı.Çalacaklarmış gibi büyük çantasına sıkı sıkıya sarılmıştı.

Aylin, ela gözlü,kumral bir kızdı.Zayıf ve kısa boylu sayılabilirdi.Saçları omuzlarının hizasındaydı.Çok az makyaj yapar,ama tırnaklarını boyamayı hiç ihmal etmezdi.Tırnakları her zaman uzun ve koyu renk boyalı olurdu.Sade ve saf bir güzelliği vardı Aylin'in.Sadeliğini tırnaklarına sürdüğu kırmızı,pembe renkte ojeler bozardı.Bu albenili renkler de onun kadınlığının simgesiydi adeta.Cihan onun bu sadeliğini seviyordu.Arkadaş gibi görünselerde,birbirlerine karşı farklı şeyler

hissettiklerini bazen fark edebiliyorlardı.O zaman Cihan duygularından bahsetmeye niyetleniyor,her defasında bir bahaneyle vazgeçiyordu.

Cihan önünde gördüğü mutsuz evliliklerden dolayı korkuyordu.Babası annesini ve çocuklarını sorgusuz sualsiz terk etmişti.Babasına dair çok az şey anımsayabiliyordu.Babası evdeyken de ilişkisi iyi değildi. Babasıyla hiç maça gitmemişlerdi,hiç top oynamamışlardı.İlişkileri babasının aklına estikçe aslan oğlum gel seni bir öpeyimden öteye gitmemişti.Aklında kalan şey annesiyle yaptıkları kavgalardı.Ne acı ki bir gün babasının annesine tokat attığını görmüştü.Onun gördüğünü sadece annesi farketmiş ve bu konudan hiç bahsetmemişti.Hatta bir hafta boyunca kadın Cihan'la göz göze gelmemeye çalışmıştı.Oğlundan utanmıştı.

Cihan babasını annesiyle boşandıktan sonra bir iki kez görmüştü.Hepsi o kadardı.Şu anda neredeydi,ne yapıyordu bilmiyordu.Öğrenmek ve onunla görüşmek de istemiyordu.Onu bir türlü affedemiyordu.En gereksinimi olduğu zamanlarda o yoktu.Babasız büyümenin acısını hep içinde yaşayacaktı.Dayısı Mehmet vardı ama babasının yerini tutabilir miydi?Baba figürü olarak dayısını örnek almaya çalışmıştı.Ama o da baba olmak için çok gençti.

Kemal Enişte'siyle Ayhan Teyze'sinin evlilikleri daha dingin görünüyordu.Bütün yaz boyunca onlarda kaldıkları halde bu kadar uzun bir sürede ne Kemal Eniştesinin ne de Ayhan Teyze'sinin seslerini yükselttiklerine tanık olmamıştı..Boşanmış ailelerde evlilikleri bu yolla çözümlenmek gelenek haline geliyordu.Aile problemleri boşanmadan hallederse veya halledemezse bu durum ileride çocukların alacağı kararlara da örnek oluyor ,aynı yöntemi kendi sorunlarında da kullanıyordu.Ama Cihan'ın evliliği hiç de anne ve babasının evliliğine benzemeyecekti.Bu savı çürütecek,mutlu olacaktı.

Aylin çok uyumlu bir kızdı.Onun yüreğini hoplatan bu uyumu değildi elbette.Hemen evlenmeyi düşünmüyordu.Henüz on sekiz yaşındaydı,ama evliliğe ciddi bakabilecek olgunlukta görüyordu kendini.Kararını vermişti.Aylin'le evlenecekti.Okulunu bitirip,bir işe girdikten sonra.Arkadaşları şimdiden böyle şeyler düşündüğünü söylese onunla alay ederlerdi.Bu yüzden kimseye bir şey anlatmıyor,fikirlerini kendine saklıyordu.Annesine veya Aysel'e de bahsetse,kendini dinler,ama karşı çıkarlardı.Evlenmek için yaşın çok küçük,hem okulunu bir bitir bakalım.Evlilik çocuk oyuncağı değil derlerdi.Belki de gelip geçici bir heves olarak bakar üzerinde durmazlardı.Kesin annesi ağlardı.O da biliyordu evliliğin ciddi bir şey olduğunu.Neler düşünüyordu?Önce Aylin'e açılmalıydı

Düşüncelerinden sıyrılıp,Aylin 'in karşısına oturmasını bekledi.

-Hoş geldin Aylin.

-Merhaba.Ne yaptın?Nasılsın?

-Adadaydım.on iki çeyrek vapuruyla geçtim.Belki sinemaya filan gideriz diye düşündüm.

-Olur.Sen telefon açana kadar sıkıntıdan patlıyordum yurttan.Dün yurttan olay oldu.

-Ne olayı?

-Hani iki kız var ya bizim yurttan kalan.Geçen dün kantinde sana göstermiştim.

-Evet anımsadım.

-Dün gece kapıların kapanış saatinden yarım saat sonra geldiler.Kapıdaki görevli de almadı bunları.Müdür de kızları odasına çağırmış.

-Eee...

- Gerisini bilmiyorum.
- Canım dün gece kızlar yurttan mı kaldı?
- Evet galiba ailelerine haber vereceklermiş.
- Desene yandı kızlar.

-Bence de.Aynı durum benim için söz konusu olsa,babam okuldan filan alabilir beni.Allah korusun.Bırak geç girmeyi,en geç dokuz'da yurda girdiğimi sanıyor.

Bekli de konuyu açmanın tam sırasıydı diye düşündü Cihan.Aylin ailesinin baskısından bunaldığını sırf bunlardan kurtulmak için bile olsa bir an evvel evlenmek istediğini söylerdi.Konuyu yine oraya getirse derdini anlatabilirdi bekli de.Bir an için korktu.Ya Aylin gerçekten de aile baskısından kurtulmak için teklifini kabul ederse.Hemen bir savunma mekanizması geliştirerek,sadece ona karşı hissettiği şeylerden bahsedecekti.Evlilik çok sonraydı.

Bu arada yanlarında garson belirmişti.

- Ne içersin?
- Bir çay lütfen.
- İki olsun.

Siparişlerdi azımsayan garson masadan uzaklaştı.

- Berrin gelmeyecek mi?
- Hayır.Halasına gideceklermiş.Şimdi ben gelmeyim desem babam bozulur diyor.

Cihan bu duruma sevindiğini belli etmemeye çalıştı.Bütün bir gün Aylin'le yalnız olacaktı.Bu büyük bir fırsattı.Ona söyleyeceği şeyleri sadece Aylin duyacaktı.

Kafasında planlar yapmaya başladı.Birkaç saat burada oturur,sonra sinemaya giderlerdi.Görmek istediği film Emek'te oynuyordu.Sinemadan bahsetmenin şimdi sırası değildi.Sinemadan çıkışta da yemek yemeğe giderlerdi.Bugün ayak üstü atıştırmak yerine daha lüks bir lokantaya gitmeyi tercih ederdi.Parası da vardı.Hem Kemal Eniştesi hem de teyzesi onu hiç harçlıksız bırakmazlardı.Bazen ikisi birbirinden habersiz harçlık verirler,Cihan'da bu durumu belli etmezdi.

Bugün öyle günlerden biriydi.Hem teyzesi hem de eniştesi harçlık vermişti.Cihan bu durum ender olduğu için söyleme ihtiyacı hissetmez,onları kandırıyormuş hissine kapılmazdı.Parasızlık babası onları terk ettiğinde beri başlarındaydı.Annesi hiç kimseye belli etmemeye çalışır,ama teyzesi ve anneannesi durumu fark ederdi.Ayhan teyzesi annesinin para yardımını doğrudan kabul etmeyeceği bildiği için çocuklara harçlık olarak vermeyi uygun görmüştü.Bu paralardan Cihan pek yardım etmese de Aysel mutfak masraflarına yardımcı olurdu.Aysel, Cihan'a göre daha olgun ve anlayışlıydı.Muzaffer Hanım bu paraları Ayhan'ın verdiğini bilir,ama ne Cihan'a ne de Aysel'e bunu sorardı.Cihan parasını daha çok eğlencesi için kullanırdı.Aysel ise kendisinin ve evin gereksinimleri için.

Aylin ve Cihan çaylarını yudumlarken,kendilerinden başka herkesten konuştuklarının farkında değillerdi.İkisinin de belli bir siyasi görüşü yoktu.Henüz kafalarında bu kavramlar oturmamıştı.Özellikle Aylin okumayı severdi.Daha çok edebi eserlere ilgi duyar ve okuduğu kitaplar üzerine tartışmayı yeğlerdi.Bunları Cihan'la paylaşmasa da üniversitede paylaştığı pek çok arkadaşı

vardı.Cihan'la da farklı şeyler paylaşıyordu.Cihan'la ilgili paylaştığı şeylerin adını kafasında henüz oturtturmamıştı.

-Bir çay daha içer misin?

-Hı hı.

Cihan garsona uzaktan iki çay siparişi daha verdi.

-İktisada giriş'den problemi çözebildin mi?

-Evet.Erhan Hoca'yı çok sevdim.Çok tatlı bir adam.Bitirme tezimi onunla hazırlamak isterim.

-Dur bakalım Aylin.Daha oralara çok var.

-Çok sempatik bir adam.Dersleri hiç monoton geçmiyor.Onun dersini kaçırmamaya çalışıyorum.

Erhan Hoca hakkında Aylin övgüler yağdırdıkça Cihan kıskandığını belli etmemeye çalışıyordu.Erhan Hoca sempatik bir adamdı.Oldukça da yaşlıydı.Sonuçta erkekti.Cihan'ın kıskanması için bu yeterliydi.

-Ben de.

Aylin bu sözcüğün Cihan'ın ağzından zoraki çıktığını anlamamıştı.

-Bu haftaki Milliyet sanatta röportajı var.Okudun mu?

-Yok hayır.

Aylin çantasını karıştırarak bu haftaki Milliyet Sanat'ı çıkardı.

-Al oku.

-Sağol.

-Sende kalsın.Yarın getirirsin.

Cihan ne Erhan Bayar'ın röportajını merak ediyordu,ne de bu dergiyi okuyarak zamanını harcamak istiyordu.Akşam Beşiktaş'ın maçı varken buna nasıl zaman ayırabilirdi?Akşam ki maçı tamamen unutmuştu.Oysa ki bu akşam Aylin'i yemeğe götürmek istiyordu.Neyse ki Aylin'e yemekten bahsetmemişti.Bu maçı kaçıramazdı.Dergiye de vapurda göz atardı.Aylin ''okudun mu'' diye sorduğunda mahcup olmak istemezdi.

-Sağol dedi ve aldı dergiyi.

Cihan maç uğruna akşam yemekten vazgeçti.Aylin'e ya şimdi açılacak ya da başka bir gün .Evet Aylin'i seviyordu,yarın da sevecekti.Bunu yarın da söyleyebilirdi.Ama bu önemli derbi yarın tekrar oynanmayacaktı.Sinemaya gitseler,maça ucu ucuna yetişirdi.

Neyse ki Erhan Bayar sohbeti sonlanmıştı.Aylin'e bu akşamki maçtan sözetsen miydi?Karar veremiyordu.Aylin'in futbola ilgisiz olduğunu biliyordu.Ama bu çok önemli bir maçı.Onunla bunu paylaşmak istiyordu.Kararını verdi.

-Akşam Beşiktaş'ın Fenerbahçe'yle maçı var.

-Yaa dedi. Aylin, Fenerbahçeli idi.Fenerbahçeyi tutmasının nedeni babasından kaynaklanıyordu.Yoksa ne futboldan anlar ne de severdi.Çok ilgisiz olmamak için:

-Tabii Fenerbahçe alır bu maçı.

-Yok canım.

Aylin'in ma hakkında yorum yapması Cihan'ın hoşuna gitmiş,konuyu uzatmak için bu fırsatı değerlendirmesini sağlamıştı.

-İddiaya var mısın?

-Nesine

-Yemeğine.

-Kabul.Beraberlikte ne olacak?

-Yine yemeğe gideceğiz.Ama herkes kendi parasını ödeyecek.Anlaştı mı?

-Anlaştı.

Maçın sonucu ne olursa olsun,hesabı elbette Cihan deyecekti.Ne kadar eşitlikten yana olsa da veya görünse de bir kıza hesap ödetmek kitabında yazmazdı.Hele Aylin söz konusu olduğunda.

Maoluğu-maço denilebilirse- genleriyle ilgili olmalıydı.Sadece genlerde değildi suç..Ataerkil bir ailede büyümüş ve öyle yetiştirilmişti.Maoluk damgasından kurtulmak istese de bazı olaylar karşısında maoluğun gereklerini yerine getirmekten kendini alamıyordu.Bir kızın hesabını ödemek maoluksa kendisi maoydu.Aylin'i korumak istemesi,mini etek giydiğinde-mini etek giymesini istemez,bunu Aylin'e söyleyemezdi- erkeklerin ona bakmasından rahatsız olması maoluksa kendisi bir maoydu.

Bunun yanı sıra kadının çalışmasının ve toplumdaki yerini almasının savunucularındandı.Ancak öncelikle kadın ailesinin yanında olmalı diye düşünüyordu.Her düşüncesini Aylin'le paylaşmıyordu.Aylin'e ters gelebilecek fikirlerini kendisine saklıyor ve ona iyi yüzünü gösteriyordu.Ufak tefek fikir uyuşmazlıkları evliliklerinde sorun teşkil etmezdi.İkisi de bunları zebilecek insanlardı.Ama şimdi bunlardan söz etmenin ne anlamı vardı.Aylin'i o kadar çok seviyordu ki pek çok şeyden ödün verebilirdi.Onu gördüğünde kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oluyor,sanki içinden bir şeyler akıyordu.Hissettiği bu duyguları mini etek mi bozacaktı?

Ona dokunduğunda hissettiği şeyleri kelimelere dökmek o kadar zordu ki.Acaba diye düşündü.Her aşık olan aynı şeyleri mi hissediyor,yoksa kişiye göre değişiyor mu?Bunun yanıtını bulması oldukça zordu.Her zaman Aylin'le temasları olmuştu.Birbirlerini gördüklerinde tokalaşır,pşrlerdi.Sinemaya veya tiyatroya gittiklerinde Aylin'in bacağının yanlışlıkla Cihan'ın bacağına değmesi Cihan'ın iinin bir hoş olmasına neden olurdu.Berrin'le de aynı şekilde tokalaşır ve pşrlerdi.İçinden bir şeylerin akması bu anlarda yaşanmazdı.O akan şey saf su gibiydi.Bu su sadece mideye değil,edep yerine de akıp gidiyordu.

Cihan ilk cinsel deneyimini arkadaşlarıyla birlikte gittiği genelevde yaşamıştı.Kadının yüzünü net olarak anımsamıyordu bile.O zaman bu su vücudun hiçbir yerinde mevcut değildi.Yalnızca Aylin'e dokunduğunda ortaya çıkıyordu.Kesinlikle Aylin'e aşıktı.Bunun bilimsel olarak ortaya koymak durumunda değildi.Aylin'e duyduğu hisleri anlatmakta hiç bir sanat dalı yeterli olmazdı.

Kantinde yan yana oturduklarında Aylin'e dokunabilmek için Cihan özellikle bacaklarını arsızca uzatır,bunu Aylin'e aktırmamaya çalışırdı.Cihan için tenlerinin birbirine değmesi bile o suyun ortaya çıkması için yeterli olurdu.Sinemaya gitiklerinde film duygusal bir filmse,öpüşme sahnelerinde Cihan Aylin'e sarılmak onu içine sokmak isterdi.Kendisini zor engeller,yanlışlıkla

bacağına dokunmakla yetinirdi..

Tüm bu düşüncelere dalıp gittiğinde Aylin'e gözü takıldığını Aylin'in uyarısıyla anladı.

-Cihan daldın.Ne düşünüyordun?

Cihan düşündüğü şeyleri söyleyemezdi.

-Maçı düşünüyordum.

-Hala orda mısın sen?

-Hayır canım.Yarın öğle yemeğini düşünüyordum.İskender mi yesem acaba yoksa İnegöl Köfte

mi?

-Ahh canım benim .Dereyi görmeden paçayı sıvama.

-Şöyle diyorum bol yoğurtlu bir İskender iyi gider.Ben acıktım ya.Bir şeyler yesek.

-Burda yiyelim.

-Sinemaya gitmeyecek miyiz?

-Öğlen matinesini kaçırdık.Bir sonra ki seans için de sen maça geç kalırsın.

Ne anlayışlı bir kızdı Aylin.Akşam için kalmayacağını kendisinin söylemesine gerek bile kalmamıştı.

-Ne yiyeceksin?

-Buranın tostlarından bıktım.

-İstersen başka yere gidelim.

-Şöyle canım ev yemekleri çekiyor.Kurufasulye pilav filan.

-Benim bildiğim bir yer var.Gel oraya gidelim.

-Nerde?

-Galatasaray'a doğru.Salaş bir yer,ama güzel ev yemekleri yapıyor.Fiyatları da iyi.

Hesabı ödeyip kalktılar.Aylin hesabın yarısını ödemek için teklif etse de Cihan'ın izin vermeyeceğini bildiğinden bu sefer ağzını bile açmamıştı.

Kış iyice bastırmıştı.Kar yoktu,ama oldukça soğuk bir hava vardı.Kapalı ve kasvetliydi.Cihan, İstiklal caddesinde yürürlerken ne kadar çok isterdi Aylin'in koluna girmesini veya elini tutmasını.Soğuk yüzüne vurduğunda bu düşüncelerden sıyrılıp ,sıcak bir çorba hayal etti.Adımlarını daha da hızlandırdı.Aylin:

-Yavaş biraz sana yetişemiyorum dediğinde yavaşladı.

Sıcak çorba iyi gelmişti bu soğukta ikisi içinde.Ardından da birer tabak pilav üstü az kuru yediler.

Aylin'li bir Pazar daha bitmişti.Adaya gidiş vapurundaydı.Kemal Eniştesiyle maçı seyredecek,eniştesinin yorumlarına maruz kalacaktı.Neyse ki eniştesini sever,hem de eniştesi az konuşurdu.Galatasaraylı olması çok konuşmasını ve yorum yapmasını engellerdi.

Soğuğa karşın vapurun kış kısmına geçmiş,bir de çay söylemişti.İstanbul'dan uzaklaştıkça,daha bu şehirde kimbilir neler yaşayacağını düşündü.Çocukluğu çeşitli Anadolu kentlerinde ve kasabalarda geçmişti ki bu açığı kapatabilmek için hızlı hızlı yaşamalıydı.İstanbul'u seyretmeye hiçbir zaman doyamıyacaktı.Çayından bir yudum alırken yavaş yavaş şehrin ışıklarının yandığını gördü.Koca İstanbul bir geceye daha hazırlanıyordu.Bu şehir için çocukluğundan anımsadığı şeyler Büyük Ada'ya aitti.Gülümseyerek düşündüğü, çocukluğuna dair en güzel çocukluk anısı teyzesinin bahçesindeki salıncakta sallanmasıydı.Gerçekten inanırdı ayaklarının yıldızlara değdiğine.

Bütün yaz boyunca ancak birkaç kez inilirdi İstanbul'a.Tüm aile giderdi.Cihan İstanbul'a inmek istemez,adada kalmayı tercih ederdi.Annesi ikna edemeyince evin yardımcısı gözetiminde izin verilirdi adada kalmasına.Kadına da sıkı sıkı tembih edilirdi.Bu zamanlarda denize girmesi yasaktı.Sadece bahçede veya evde oynayabilirdi.Yine de razı olurdu Cihan.Kendisini hızlı sallayacak ablası olmasa da salıncakta kendi kendine sallanmayı yeğlerdi.

Şimdi İstanbul'u da ada kadar seviyordu.Çocukluğundaki kadar haz almasa da hala bahçedeki salıncağa kimi zaman oturur,bu sefer sallanmaz,Aylin'i düşünürdü.Onunla ilgili hayaller kurardı hafif hafif sallanırken.

“ Ey büyük şehir artık ben benim sen de ben.Benim için çok şey ifade ediyorsun.Sevdiğim kız senin kollarında uyuyor.Ona dikkat et.Ben yokken onu kolla,koru.Ona bir şey olursa seni asla affetmem.”

İçinden geçirdiği bu cümlelere hayret etti.Demek Aylin'e olan sevgisi bu kadar güçlüydü.Onunla bunları henüz paylaşamıyordu.Ama elbet bir gün paylaşacaktı.

Martılar balıkçı teknelerinin etrafına üşüşmüşlerdi.Balıkçılardan arta kalanlar güzel bir ziyafet için bulunmaz bir nimetti.Martıları seviyordu Cihan.Aylin' de seviyordu.Bu şehri seviyordu.Hayatın kendisini,yaşamayı seviyordu.hastalığını düşündü.Bu illetten kurtulacaktı.Daha önünde yaşanacak çok güzel şeyler vardı.Onu bu hastalıktan işte bu yaşama sevinci kurtaracaktı.Aylin için kurtulacaktı.Sağlığı açısından dingin bir hayat yaşamalıydı.Fazla heyecana meydan vermemeliydi.Tehlikeli olabilirdi kendisi için.Söz verdi kendisine.Dikkat edecekti sağlığına.Aylin için,henüz doğmamış çocukları için.Hiç niyeti yoktu bu güzellikleri bırakmaya.

Balıkçı teknesinin yanından geçerken balıkçıların yaşamlarını düşündü.Ne çok yaşam öyküsü vardı.Her biri birbirinden farklı ve özel.Dünyadaki canlı sayısı kadar farklı ve özel yaşamlar.Kendisinin yaşamı bunlardan sadece biriydi.Kendini küçücük,korumasız,zavallı ve aciz hissetti.Şimdi Aylin'i seven onun için her şeyi göze alabilen o cabbar delikanlı gitmiş,yerini zavallı,bu evrende nokta kadar olan Cihan almıştı.Ürktü.Evrenin sırrını çözecek değildi ya.Bu düşüncelerden sıyrılıp,kendi ömrünü en iyi şekilde Aylin'le beraber yaşamaya bakmalıydı.Öylede yaptı.İçindeki ürperti kayboldu.

On sekiz yaşın verdiği fevrilikle balıkçılıklara el salladı.Karşılık göremedi.Bu adamlar el bile sallayamayacak kadar meşgul müydüler?Yoksa bu hareketi aptalca mı buluyorlardı?İkinci olasılık daha yakındı göründü Cihan'a.Çünkü şu anda hiçbir şey yapmıyorlardı.Oysa ki Türk insanı sıcak kanlıydı.Akdenizliydi.Herhalde bu balıkçılar iyi gününde değiller diye düşündü.Livarları boş olan bir balıkçı teknesinin balıkçıları da neden el sallasındı vapurdaki bu aptal çocuğa.Onların yaşama

dair çok daha önemli kavgaları vardı.Ekmek gibi.

Tüm çocukluğu Anadolu'da geçtiğinden Anadolu insanının konukseverliğine ve cana yakınlığına tanık olmuştu.Yeni bir şehre gittiklerinde önce komşularla karşılaşırlardı.Yöresel ikramlar hiç eksik olmazdı.Muzaffer bu durumdan hoşnut kalsa da İstanbulluluğunun verdiği burnu büyüklüğünü de elden bırakmamaya çalışırdı.Ne de olsa İstanbulluydu.Onlardan bir gömlek üstündü.Cihan annesinin bu tavırlarını çocuk yaşta algılayamazdı.Annesinin kibirliliğinin aksine komşunun çocuklarıyla bahçede oynamaya can atardı.Teyzesinin ona aldığı,İstanbul'dan getirdiği arabalarını arkadaşlarıyla paylaşırdı.Sarı iş makinası en gözde oyuncaklarından biriydi.Annesinden azar

-bazen dayak-işitmesini bile göze alarak bahçede çamurların içinde saatlerce kum taşımak en çok hoşlandığı oyunlardandı.Annesinin kızma şiddeti üstünü kirletmesiyle doğru orantılı gerçekleşirdi.

Çok sık şehir değiştirdikleri için sürekli bir arkadaşı olamıyordu.Tam arkadaşlarına alışmışken babasının tayini çıkıyor,eşyalar toplanıyordu.Cihan'ın da arkadaşlıkları yarım kalıyordu.Şu anda aklına gelen çocukluk arkadaşlarından

biri Ersin-çok çilli olduğundan lakabı Çilli idi-diğeri ise adadan arkadaşı

Hakan'dı.Hakan'ı hala ara sıra görüyordu.Ancak çocukluk arkadaşlıkları dostluğa dönüşmemişti.Tüm çocukluk arkadaşlarını anımsıyordu.hepsi birer birer gözlerinin önünde canlandı.Onların yaşam öykülerini merak etti.Çilli ne yapıyordu şimdi acaba?Hala Burdur'da mıydı?Her bir şehirden ayrılırken ağlardı.En zoru da Burdur'dan ayrılırken olmuştu.Çünkü Çilli ordaydı.kendisine Çilli denmesine kızar,ama Cihan'a bir şey söylemezdi.Cihan'da onun bu rahatsızlığının farkındaydı.O yüzden başkalarının yanında ona Ersin,sadece yalnız olduklarında Çilli derdi.

Çilli üst kat komşularının oğluydu.Aileyi uğurlamak için Çilli'nin annesi ve babası gara gelmiş,Çilli'yi getirmemişlerdi.Cihan gara Çilli'nin uğurlamaya geleceğini düşünerek vedalaşmamıştı.Böylece Çilli ile vedalaşmadan ayrıldı Burdur'dan.Bu onu çok üzmüş,yolculuk boyunca ağlamasına neden olmuştu.Babasının erkek adam ağlamaz demesinden korktuğundan ve kızacağını bildiği için sessiz sessiz ağlamayı tercih etmişti.Gözyaşlarını içine akıtmıştı.Ara sıra tuvalete gidip ağlamıştı.

Karnını iyice doyurmuştu.Eve gidince annesi yemek yemesi için ısrar edecekti.Buna datanacak hiç hali yoktu.Annesinin bu aşırı korumacı tutumu karşısında bunalıyordu.Babası terk ettikten sonra Muzaffer'in oğluna düşkünlüğü bir kat daha artmıştı.Aşırı ilgi Cihan'ın evden uzaklaşmasına neden oluyordu.Akşam evde yemek yemeyecek olması başlı başına bir sorundu.Artık aklı başında bir delikanlı olmuştu.Ne zaman yemek yiyeceğine kendisi karar verebilirdi.Annesiyle girdikleri bu sonuçsuz ve anlamsız tartışmaları biraz olsun teyzesi engellerdi.

-Muzaffer Cihan çocuk değil artık deyip annesinin susmasını sağladı.

Muzaffer bu tavrını Cihan'a gösterdiği kadar Aysel'e göstermezdi.Belki de Aysel'in daha büyük olmasıydı bunun nedeni.

Cihan eve gidince ya sofraya oturmamakla direnecek ya da yiyiyor gibi yapıp,annesini kandıracaktı.İkinci yolu denemek daha az yorucuydu.Hiç değilse annesinin dırdırından kurtulurdu.

Montunun cebinden walkmanini çıkardı.Barış Manço'nun kaseti takılıydı.Play tuşuna bastığında

‘Gülpembe’2 şarkısında kaldığını duydu.Gözlerini kapattı.Yüzüne soğuk bir rüzgar çarptı.Uzun süre gözleri kapalı duramadı.Yaşamdan hiçbir şey kaçırmamak istercesine etrafta neler olup bittiğine baktı.Vapurun kapalı kısmındaki hareketlilik kadar dışarıda hareketlilik yoktu.Hafta sonu olduğundan vapur oldukça kalabalıktı.Cihan kimsenin geçişini engellemeyeceği bir yer seçip,oturmuştu.Tek tük geçen insan vardı.Bazen de satıcı dolanıyordu.Müzik dinlerken gözlerini ara sıra kapatıyordu.Küçük bir ses duyduğunda hemen gözlerini açıyor sesin kaynağını arıyordu.Bu durum vapur iskeleye yanaşana kadar devam etti.

Vapur yanaşmıştı.Kaptan iskelenin kenarlarındaki lastiklere hiç çarpmadan ustaca yanaştırmıştı.Tüm yolcular iniş için acele ediyordu.Cihan o kalabalığa girmek istemedi.Etrafın sakinleşmesini bekledi.Büyük bir adımla vapurdan indi.

Soğuktan bir an önce eve ulaşmak istiyordu.Vapurdan inmedeki ağırkanlılığını adanın yollarında yürürken göstermedi.Çünkü üşümüştü.Evin sıcaklığını ev sobalıydı düşünerek daha hızlı da hızlandı.Sobanın oturacak,iliklerine kadar ısınacaktı.Bu mevsimde bu kadar soğuk normal değildi.

Aylin kafasından silinmişti bile.Bir an evvel eve ulaşmak,maçı seyretmek istiyordu.Maçın başlamasına on beş dakika vardı.Aslında maça gidebilirdi,ama soğuk hava onu bu düşünceden vazgeçirmişti.Televizyondan seyretmek daha kolay ve zahmetsizdi.Neyse ki Kemal Enişte de maçtan hoşlanıyordu.Babası da severdi futbolu.Babasından oğluna kalan tek şey Beşiktaşlılıktı.Cihan çocukken öylesine aşılarmıştı ki,başka takımı tutması mümkün değildi.Babası her zaman maç sevmeyen erkek olmaz derdi.Adam haklı da çıktı.Cihan için futbol önemliydi.

Eniştesinin yanındaki kanepeye yerleşti.

-Eee enişte kim alır maçı?

-Üç neticeli bu maç oğlum.Üç sonuç da olabilir.

Cihan sohbeti fazla ilerletmedi.Çünkü maç başlamak üzere idi.Maç boyunca yorumlar nasıl olsa yapılacaktı.

-Oğlum aç mısın bi şeyler hazırlayayım sana.

-Yedim anne ben sağol.

-Ne demek yedim oğlum diye söze karıştı anneannesi.Tatar böreği yaptım...

Daha fazla direnmek lafı uzatmadan başka bir sonuç vermeyeceğini anladığından sustu.

-Peki devrede yiyebilir miyiz o zaman?

Muzaffer Hanım da annesi de rahatlamıştı.Televizyonun karşısındaki ceviz masaya tabaklar,bardaklar,çatal kaşıklar sessizce konuldu.Tabakların yanlarına kaselerle özenle yerleştirildi.Yemeğin porselen tabaklarda yenmesinin hiçbir özelliği ve ayrıcalığı yoktu.Ayhan’la her öğün bu şık ve ince porselenlerde yemeklerini yerlerdi.Kemal Bey öyle isterdi.

Maçın birinci yarıcı bittiğinde börekler sıcak sıcak fırından çıkartılmış,masaya konulmuştu.Muzaffer Hanım kaselere erik kompostosu koyuyordu.

-Hadi buyrun bakalım sofraya.

Cihan karnı tok olmasına rağmen,anneannesinin tatar böreğinden iki tane yedi.Annesinin zeytinyağlı kereviz için ısrarına dayanabildi ve yemedi.

İkinci yarının başlama saati gelmişti bile.Cihan sofrada işini bitirir bitirmez,kanepedeki aynı yerini aldı.Kanepe hiç de rahat değildi.Bu eski eşyanın kol yerleri ahşap ve oturma yeri ise oldukça sertti.Yer değiştirmeyi bir an için aklından geçirse de bu Beşiktaş için uğursuzluk olursa kaygısıyla vazgeçti.

Yemekten sonra Kemal Eniştesi bir Türk kahvesi mutlaka içerdi.Ayhan kahvesini getiriyordu bile.

AYSEL

Aysel varlığını pek belli etmek istemeyen içine kapanık bir kızdı. Annesinin sözünden pek çıkmazdı. Cihan'dan daha büyüktü ve üniversite üçüncü sınıfa gidiyordu. Marmara Üniversitesi sosyoloji bölümündeydi. İleri de ne iş yapacağına dair bir planı yoktu. Sosyoloji bölümüne de tesadüfen girmişti. Üniversite giriş sınavında açıkta kalmış, sosyoloji bölümü önkayıt açınca kaydını yaptırmıştı. Sonradan sınava hazırlanmak zor gelmiş, bu bölüme devam etmişti. Muzaffer Hanım ' 'ne güzel öğretmen olursun, hem bir bayan için çok güzel bir meslek, yarım gün evdesin. Hem evini ihmal etmezsin, hem de çalışırsın' ' demişti. Aysel annesinin söylediklerinden etkilendiğini için değil, tekrar üniversite sınavına hazırlanmak için bu yolu seçmişti. Hem öğretmen olmayı hiç de istemiyordu.

Kardeşi Cihan'a az bakmamıştı. Ona az dadılık etmemişti. Aralarında üç yaş olmasına karşın Cihan evin küçüğüydü. Ayrıca hastalığından dolayı her zaman korunması gerekirdi.

Aysel'e aileden ezilen kişiyi oynamak rolü düşmüştü. Pek çok sorumluluk omuzlarındaydı. Çocukluğundan beri Cihan'la ilgilenmek asli görevi idi. Bunun yanı sıra derslerinden zayıf almaması, geri kalan zamanlarda da annesine yardım etmesi görevleri arasındaydı.

Aysel böylesine bir sorumluluğun altında eziliyor, ama bunu belli etmiyordu. Kendisine en yakın teyzesini hissederdi. Ayhan Hanım da yeğeni Aysel'i her zaman kayırır ve kollardı. Onun ezildiğini görüp, ona daha yakın davranırdı. Aysel teyzesi ile olan ilişkisini iki eski arkadaş ilişkisine benzetirdi. Bazen onu annesinden bile daha çok sevdiğini düşünürdü.

Teyzesiyle eniştesinin çocukları olmadığından kendisini evlat gibi gördüklerini hissederdi. Aslında Aysel'i evlat edinmeyi karı koca düşünmüş. Muzaffer Hanım'ın karşı çıkacağına düşünerek vazgeçmişlerdi.

Muzaffer Hanım ne zaman Aysel'e bir iş verse, Ayhan karşı çıkar, ' 'çocuğun dersleri var Muzaffer ' ' diyerek onu işten kurtarırdı. Aysel'i teyzesini en sevdiği anlar o anlardı. Ders çalışmasa bile teyzesini mahcup etmemek için odaya geçer bir iki defter, kitap çıkarır, ders çalışıyor gibi yapardı. Bu durum bulaşık yıkamaktan daha iyiydi.

Teyzesiyle alış veriş yapmak, bazı akşamlar onunla sohbet etmek Aysel'in en hoşlandığı şeylerdendi. Teyzesine hayrandı. Teyzesinin kıyafetlerini giymeyi çok isterdi. Hele mini elbisesine bayılıyordu. Bir gün teyzesi yokken elbiseyi giymiş, aynadaki aksını çok beğenmişti. Teyzesi çoğunlukla mini hiyerdi. Çiçekli elbisesinin altında giydiği mantar topuklu ayakkabılarına hayrandı Aysel. Çarşıda dolaşırken dönüp bakmayan olmazdı. Teyzesi dikkat çeker, kendine bakıldığının yanında çocuk bedeniyle sönük kalır, bir gün oda teyzesi gibi olmayı hayal ederdi.

Aysel'i arkadaşları ve akrabaları teyzesine benzetirlerdi.Aysel çok hoşnuttu bu benzetmeden.En büyük ideali teyzesi gibi olmaktı.

İlk makyaj malzemesini teyzesi hediye etmişti ona.Pembe bir rujdu bu.Okul dışında hafifçe dudaklarını bu rujla pembeleştirirdi.Annesi anlamasın diye çok hafif sürer.yol boyuncada yiyip bitirirdi.Ama arkadaşlarıyla buluşacağı zaman yanına rujunu alır,apartmanın aralığında sürerdi.Bazen de bir arabanın yan aynaları bir tuvalet masası görevini götürürdü.

Okulların tatil olmasına iki hafta kala bir telaş binerdi.Ada'ya teyzesinin yanına gitmeye sadece iki hafta kalmış olurdu.Bu heyecanlanması için yeterli bir nedendi.Babası otobüs biletlerini bir hafta önceden alırdı.Babası onları terk ettikten sonra bu görev annesine kalmıştı.O günü ipe çekerdi.Zaten annesiyle babası boşandıktan bir süre sonra onlarda İstanbul'a yerleşmişlerdi.Hemen o sene gitmemişler,çocukların okul dönemini bitirmesini beklemişlerdi.

Aysel'in babası Rahmi Bey oldukça otoriter bir babaydı.Aysel için annesi ile babasının boşanmasının en güzel yanı İstanbul'a taşınıyor olmalarıydı.Çocuk aklıyla babasız büyümenin zorluklarını akıl edemiyor,bunu İstanbul'a gitmek için avantaj olarak görüyordu.Daha sonra bunun zorluğunu hissedecek ama babasını hiçbir zaman affetmeyeceğini gibi onu görmeyi de red edecekti.Aysel'e göre babası haksızdı.Bunu algılayabilecek yaştıydı şimdi.Onu yargılamak bile istemiyor,yaşamından tamamen yok olmasını istiyordu.Zaten senelerdir arayıp,sormamıştı.

Annesiyle olan sorunlarının dışındaydı çocukları.Çocuklarını ihmal etmişti.Onu nasıl affedebilirdi?Adam torununun olduğundan bile belki haberi yoktu.Hiç bir doğum gününde veya özel gününde aramamıştı.Artık bu yaştan sonrada onu baba diye bağına basacak hali yoktu.Ölmediğini biliyordu.Çünkü geçen sene bir kez telefon açmış ,Aysel konuşmayı redetmişti.Babasının sesini tanıdığı halde yanlış numara deyip ,telefonu adamın yüzüne kapatmıştı.Bu kadar basit değildi.Seneler sonra sen gel hiçbir şey olmamış gibi ara.Olacak iş değildi.Duyguları bu kadar ucuz değildi.Rahmi Beyde bir daha aramamıştı.

Ada'daki günlerden birinde teyzesi Aysel'e "sutyen takmıyor musun sen?" diye sorduğunda Aysel çok heyecanlanmıştı."Hayır" yanıtından sonra apar topar İstanbul'a inilmiş.Aysel'e bir sutyen alınmıştı.Aysel o günü daima anımsayacaktı.Kendisi ne gösterişli,dantelli,renkli modelleri beğense de teyzesi pamuklu cinsinden almıştı.Bu onun ilk sutyenydi ve önemli bir eşyaydı.Henüz gelişmekte olan göğüsleri kafese girmekle büyüdüğünün ve teyzesine bir adım daha yaklaştığının hissini veriyordu.İleride göğüslerinin bu kadar büyüyeceğinden,hatta ona rahatsızlık verip,saklamaya çalışacağından habersizdi.

Cihan'la ilişkileri hep koruma üzerineydi.Ondan büyük olması ezilmesine neden ve Cihan'a ablalık yapma rolünü gerektirmekteydi.Cihan'ın hastalığından dolayı her zaman kollanmaya ve şefkate gereksinimi vardı.Aysel de bu ilgiyi kardeşinden esirgemedi.Cihan'ın hastalığı onu bir ablanın kardeşine olan sevgisinden daha fazlasını vermesi gerektiriyordu. Bir annenin çocuğuna karşı olan korumacılık görevini üstlendi.Her kardeş arasında olan rutin kavgalar onların arasında da oldu.Ama hep yenilen veya yenilmiş gibi görünen Aysel'di.Kavgalarının dışında minik oyunlarında Cihan yenilgiyi kabul etmez,bu konuda da özveride bulunmak Aysel'e düşerdi.Aysel yenilmezse ağlardı.

Ayrı cinsler olması aynı oyunlardan hoşlanmalarını gerektiriyordu. Ancak ergenliğe kadar Aysel Cihan'la ve Cihan'ın arkadaşlarıyla mahallede misket de oynadı. Maç da yaptı. Muzaffer Hanım kızının erkeklerle erkek oyunlarından oynamasından hoşlanmaz, anneannesine ve teyzesine yakınırdı. Kızını korumak için bunu Rahmi Bey'le paylaşmazdı. Çünkü duyarsa Aysel'in dayak yiyeceğini bilirdi. Muzaffer hanım kızına kızdığında erkek Fatma diye söylenirdi. Aysel bu lakaptan hiç hoşlanmazdı. Erkeklerle maç yapmak, kızlarla evcilik oynamaktan daha iyiydi. Ne zaman ki ergenliğe ulaştı, uluorta erkeklerle oynamayacağını sert bir dille öğrendi. Mahalledeki kadınların memeleri büyümüş ,hala oğlanlarla fingirdiyor laflarını duydu. Annesinin de baskıları sonucu maç yapmayı bırakıp, mahallenin gerçek kızlarıyla arkadaşlık yapmaya başladı.

Güzelliğini ve vücudunu fark etmeye başladığında erkeklerin ilgisini de çekmeye başlamıştı. Kendisini teyzesine benzetiyor. Benzetenlerden de bunu duymaktan hoşnut oluyordu. Teyzesi kadar süslü değildi. Daha sade giyinmeyi, daha az makyaj yapmayı tercih ederdi.

Aysel ortaokuldan beri günlük tutardı. Duygularını, aşklarını, öfkelerini hiç kimsenin okumayacağını bilmesinin verdiği rahatlıkla bu deftere dökerdi. Onun bir ismi bile vardı. Senelerce gözü gibi baktığı, özenle sakladığı defterini sonradan yakmıştı. Bulup bir başkasının okuma olasılığını ortadan kaldırmak istemişti. Ancak defteri yanıp kül olurken ilk aşkının, kederlerinin ve mutluluklarının da-gerçi mutluken pek yazmazdı- yandığını hissediyor, içi de yanıyordu.

Ara sıra daha önce yazdıklarını okumaktan hoşlanırdı. Tekrar aynı duygulara bürünür, hüznü bir yazıya ağlar, komik bir şeylerse gülerdi. Zar zor anımsadığı satırlardan aklında kalanlar vardı:

‘Çok üzgünüm. Ağlıyorum. Odamdaki iğrenç ayağı kırık biblodan bile kötü hissediyorum kendimi. Tayların ayakları kırık olsa bile annelerine sarılmış, mutlu görünüyorlar. Oysa ki benim annem yanımda değil. Belki çok yakınımda, yan odada ama yanımda değil. Onu asla affetmeyeceğim. Bana bunu nasıl yapar? Hemde arkadaşlarımın yanında. Uyumak istemiyorum. Çünkü sabaha ölmüş olacağım. daha gerçekleştirmedim ama hap içmeyi düşünüyorum. Eğer öleceksem Cihan'ı öpmek isterim. Birazdan kalkıp öperim. Onunla vedalaşırım. Onu çok seviyorum. Bu olayda onun bir suçu yok. Hoş benimde yoktu. Artık arkadaşlarımın yüzüne nasıl bakarım? Bana onların yanında nasıl tokat atar?

Annemden nefret ediyorum. Şifonyerin üzerindeki taylor ve anneleri alay edercesine mutlu görünüyorlar. Şaha kalkmış, nasılda kişniyorlar. Benim annense yaptıklarının farkında bile değil. Mışıl mışıl uyuyor. Horlama sesini buradan duyabiliyorum. Sevgili oğluda yanında. O küçük ya.

Anne beni anlamadığını düşünüyorum. Hiç bir zamanda anlamıyacaksın. Seninle arkadaş olmayı isterdim. Bu asla olamaz. Anne arkadaşlarımın yanında bana nasıl vurursun? Bu cümleleri yazarken gözyaşlarımı tutamıyorum. Bardaktan boşanırcasına akıyor gözyaşlarım. Hatta sevgili güncem bile islandı. Ara vermek zorundayım. Kendime hakim olamıyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum. Ben bunu hak edecek ne yaptım? Tanrım çok mutsuzum.

Elimi yüzümü yıkayıp geldim. Benim sırdaşım, dert ortağım. Sana tüm içtenliğimle duygularımı döküyorum. Bana ihanet etmeyeceğini biliyorum. Ben de deli miyim neyim?

Bir gün bu yaptığının cezasını ödeyeceksin. Ben ödeteceğim sana. Senden nefret ediyorum anlıyor musun beni. İşte itiraf ediyorum. Evet ben annemden nefret ediyorum. gerçek duygularım bunlar. Güncemede yalan yazacak değilim ya. Valla billa nefret ediyorum. Hiç bir suçum yokken-ki olsa bile-nasıl tokat atar bana arkadaşlarımın yanında. Herkes gördü. Şimdi ben arkadaşlarımın yüzüne nasıl bakacağım? hadi oyun oynamak için sokağa çıkmasam, okula gitmek zorundayım. Evden geç çıkarım. Okula tek başıma giderim. Bütün mahalle arkadaşlarımın gitmesini bekler, öyle giderim. Anne bana yaptığın şeylere bak. Mışıl mışıl uyuyorsun değil mi?

Hiç uykum yok. Yarın da sınavım var. Fen Bilgisinden. Odama kapanmak için iyi bir bahane oldu sınavımın olması. Hiç de çalışmadım. Umurumda bile değil. Annesinden tokat yemiş bir kız olarak suyun kaldırma gücü hiç de merakımı çekmiyor.

Sevgili güncem sana hep başvurduğumda mutsuz oluyorum. Mutluyken canım bir şeyler yazmakla zamanımı geçirmek istemiyorum. Sen benim dert ortağımısın. Bana kızmıyorsun değil mi? Bu kızda ne zaman ağlasa gelip beni buluyor demiyorsun değil mi? ne yapayım? Senden başka beni anlayabilecek kimse yok. Annem beni anlamıyor. Bak yine gözlerim doldu.

Artık seni rahat bırakıyorum. Saat iki olmuş. Hiç uykum yok. Ama gözlerimi sıkıca kapatıp, uyumaya çalışacağım. Sabah erken kalkıp, fen bilgisi kitabına bir göz atsam iyi olur. Ayy sabah o kadının yüzünü göreceğim. Hiç konuşmayacağım onunla. Hatta kahvaltı bile etmeyeceğim. Biliyorum yemek yemediğim için üzülür. Birazda o kahrolsun, üzülün. Ona yaptıklarının cezası olsun.

İyi geceler sevgili güncem.

Aysel Erşahin
9.Ekim.1974
Burdur

Aysel hafızasını zorlarsa da neden tokat yediğini anımsayamadı.

İlk aşkını lise ikinci sınıfta yaşamıştı.Gürsel adında bir çocuktü.Onun çıkma teklifini kabul etmişti.Tenefüslerde yalnız kalmamak için kabul etmişti teklifini.Çünkü en yakın arkadaşı bir çocukla çıkmaya başlamış ve artık onunla dolaşıyordu.Aysel’de yalnız kalıyordu.Sırf bu yüzden kabul etmişti Gürsel’in teklifini.Yoksa Gürsel’e aşık değidi.O yaşa kadarda arkadaşlarının anlattığı gibi duygular hissetmemişti bir erkeğe karşı.Yani aşkla tanışmamıştı henüz.Gürsel iyi bir çocuktü.Aysel’e aşığı.Okul çıkışı evlerinin sokağının girişine kadar birlikte yürüyorlar,okulda da tenefüslerde bahçede dolaşıyorlardı.Tüm yaptıkları bundan ibaretti.İşte bunun adı çıkma idi.

Gürsel hafta sonu buluşmalarını,sinemaya veya bir pastaneye gitmelerini teklif edre,Aysel kabul etmezdi.Her hafta sonu bir yerlerde parti olurdu.Gürsel katılmayı çok ister,Aysel’e ısrar ederdi.Bir kez bir düğün salonu gibi bir yerde yapılan bir partiye gitmeyi kabul etmişti.Gürsel’le on beş dakikadan fazla kalsa canı sıkılırdı.Zaten bu ilişkisi bir ay gibi çok kısa bir sürede bitti.Gürsel’le birlikteyken günlük şeylerden konuşurlardı,özel bir şey paylaşmazlardı.İlişki elele tutuşmadan noktalanmıştı.

Şu an Aysel için Gürsel hiçbir şey ifade etmiyordu.Mutlaka Gürsel içinde Aysel öyle.

12 Eylül ihtilali o sene olmuştu.Aysel,ihtilalin ne demek olduğunu bile bilmiyordu.18 yaşındaydı.Evde hararetle konuşmalar olurdu.Ama o bu konuların dışında kalırdı.

Genç kızlığında yaşadığı kız erkek ilişkilerine dair kayda değer tek insan Gökhan’dı.

Ondan gördüğü an hoşlanmıştı.İlk görüşte aşk derler ya işte öyle bir şeydi Gökhan’ı ilk gördüğü anda hissettikleri.Onu gördüğünde kalbi pır pır ediyordu.Tenefüslerde onun dolaştığı yerlere gidiyor,-genellikle kantinin köşesinde dururdu-ona bakmaktan kendini alamıyordu.Yakışıklı bir çocuktü Gökhan.Okulun en yakışıklısıydı Aysel’e göre.O da Aysel’e bakıyordu.Hem de o ne bakış.Gökhan’ın bakışıyla Aysel’in kalbi eriyor,sanki içinde deprem oluyor.tüm organları yer değiştiriyordu.

İkisi de lise son sınıf öğrencisiydi.Ama aynı sınıfta değillerdi.Akşamları evde zaman geçmek bilmiyordu.Bir an önce sabah olup,okula gitmeyi ipe çekiyordu.İlk defa okulu bu kadar çok seviyordu.Gökhan’ın sayesinde okula pek hevesle gidiyor,ama notları ilk defa düşüş gösteriyordu.Derslerinde başarılı ve çalışkan bir öğrenci olan Aysel,Gökhan’a aşık olduktan sonra altının üzerinde not alamadı.Öğretmenleri bile sınav kağıtlarına şaşırıyorlardı.Çok sevdiği edebiyat öğretmeni bir sorununun olup olmadığını sormuş,isterse kendisine yardımcı olabileceğini söylemişti.Öğretmenine aşık olduğunu,onu düşünmekten ders çalışmadığını söyleyemezdi.Belki teyzesiyle paylaşabilirdi.Ona açılıp açılmamaya bile karar verememişti.

Gökhan ile Aysel arasındaki bakışmalar günler sürdü.Ancak ne Gökhan gelip Aysel’e bir şey söylüyordu,ne de Aysel.Aysel ilk adımı Gökhan’ın atmasını bekliyordu.Aysel Gökhan’ın başka bir kızla çıktığını,ancak ondan ayrıldıktan sonra kendisine yanaşabileceğini biliyordu.Kızın adı Gül’dü.O da lise son sınıf öğrencisiydi.O kıza sinir oluyordu.Ama itiraf etmeliydi ki kız güzeldi.Gökhan’la çıkmaya başladıktan sonra Aysel’e bir keresinde ‘benim için önemli olan güzellik olsaydı Gül’ü terk etmezdim’ demişti.Gökhan’a göre bu bir iltifattı.Aklınca Aysel’i sevdiğini söylemek istemişti.Aysel ise bu lafi hiç unutmadı.Bu laf ona iltifattan çok hakaret gibi geldi.Bu düşüncesini Gökhan’la

paylaşmadı.Aslında Aysel’de Gül’ün kendisinden daha güzel olduğunu bildiği için rahatsız olmuştu bu laftan...

Gül okulun en güzel kızlarından biriydi.Gökhan’ı onun elinden almak,ayrı bir gurur meselesiydi.Ama Aysel Gökhan’a aşık olduğunda Gül’den haberi yoktu.Haberi olsaydı durum değişir miydi bilemiyordu?Aşık olmak insanın elinde olan bir şey değildi ki..Gökhan’ı Gül’ün elinden almıştı ama yine de kendini suçlu hissetmiyordu.Masumdu.Sadece aşık olmuştu.Gökhan’ın Gül’ün yerine kendisini tercih etmesi elbette kadınlık gururunu okşamıştı.

Şu anda Gökhan’dan çok Gül’ü görmek isterdi.Nerede,ne yapıyor merak ediyordu.Eski bir rakibi çoluk çocuğa karışmış mıydı?Acaba onunda ara sıra Aysel aklına geliyor muydu?Gül, Aysel’lerin iki alt sokağında oturuyordu.Okul bittikten sonra onu bir daha görmemişti.Arkadaşlarından başka bir şehre taşındıklarını öğrenmişti.Yanlış anımsamıyorsa Bursa’ydi.

Gül’lerin sınıfı bir üst kattaydı.Bir keresinde merdivenlerden inerlerken karşılaşmışlar,Gül görmüyorum kör oldum galiba aman allahım deyip Aysel’e çelme takmıştı.Aysel merdivenlerin trabzanlarına tutunarak düşmekten son anda kurtulmuştu.Aynı çocuğa aşık olmasalardı bu deli dolu,sevimli ve güzel kızla çok iyi arkadaş olabilirlerdi.

Aysel, rakibi olsa bile Gül’e kin beslemiyordu.Sadece gıcık oluyordu.Zaten Gökhan kendisini tercih etmişti.1-0 öndeydi. Gül’e uzaktan uzağa sempati bile duyuyordu.Güzel ela gözleri,kendisine çok yakışan çilleri vardı.Gökhan’ın yüzünden çok Gül’ün yüzünün her ayrıntısı gözlerinde canlanıyordu.Onun mutlu olmasını,istediği hayatı yaşıyor olmasını dilerdi.,bir dönem birbirlerinin yollarına çivi döşemelerine karşın.Eğer bir gün karşılaşılırsa paylaşamadıkları çocuktan hiç konuşmayacaklarına emindi.Çünkü o sıcaklığı onun gözlerinde de hissetmişti.O kızı seviyordu.Neredeyse,kiminleyse ona mutluluklar diledi.Acaba Aysel’in Gül’ün yaşamında ne kadar önemi vardı?Onun da zaman zaman kendisini andığını biliyordu.Öyle hissediyordu.

Deliler gibi sevdiği,uğruna gemiler yakabileceği lise aşkı Gökhan şimdi nerelerdeydi acaba? Birbirlerine verdikleri sözü tutup neden evlenmemişlerdi acaba?İkiside yalancıydı.Sözlerinde durmamışlardı.Şimdi bundan dolayı ikisi de pişmanlık duymuyorlardı.Gökhan Aysel için bir lise aşkı olarak o şehirde kalmıştı.Mutlaka Gökhan içinde Aysel öyle.

Üniversite yıllarında yaşadığı aşklar daha mı bir aşktı.Belki öyle,belki değil.Ancak şu anda kızının babasıyla üniversite yıllarında tanışmıştı.Aysel çok okurdu.Dolayısıyla zamanının çoğunu ya üniversitenin kütüphanesinde ya da kitapçılarda geçirirdi.Şimdi kitaplarını marketten almaktan nefret ediyor,ancak buna mecbur kalıyordu.Eskisi kadar sık yapamasada ara sıra Cağaloğlu’na gidip,bildiği kitapçılara girip çıkıyor çok sevdiği kitapların kokusundan sarhoş olmuş halde eli kolu dolu bir halde eve dönüyordu.Kendine özel yaptığı bu kaçamaklar senede bir ikiyi geçmiyor o da bununla yetiniyordu.Bundan büyük haz duyuyordu.O günler kendini çok mutlu hissediyordu.

Aysel ilk eşiyle de bir kitapçıda tanışmıştı.Bu evliliğe her ikisinin de öğrenci olmalarından dolayı-teyzesi hariç-tüm aile karşı çıkmıştı.Ama Aysel hiç kimseyi dinleyip,Özgür’le evlenmişti.Özgür kendi zamanında ve çevresinde marjinal sayılabilecek bir tipti.Uzun,yıkanmamış saçları hep kirliymiş imajı yaratıyordu.İşaret parmağına taktığı yüzük kayınvalidesi Muzaffer’in

söylenmesi için iyi bir fırsat oluyordu.Kızının evli kaldığı aylar –bu evlilik birinci yıldönümünü bile kutlayamadan bitti- boyunca kızının başının etini hint fakiri kılıklı heriften koca olmaz diye yiyiyordu.

Bu evlilik boyunca Aysel annesinin dırdırını dinlememek için kendisini soyutlamıştı.Evliliği boyunca ailesiyle görüşmemişti. O yaz Cihan'ın ölmesiyle birlikte ailesinden uzaklaştığı için kendisini hep suçlamıştı.Suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletmek için Özgür'den kısa bir süre içinde boşanmıştı.Cihan'ın son günlerinde onun yanında olamamıştı.Haksızlıktı.Son bir kez daha ona sarılmak,onu doyasıya öpmek isterdi.Cihan ölürken yanında olmadığı için asla kendini affedemiyordu.Onu çok seviyor ve özliyordu.O kadar yaşlı insan varken neden Cihan'dı.Daha çok gençti.Daha yaşayacağı çok güzel şeyler, okuyacağı yazılmamış kitaplar,bestelenmemiş müzikler,görülmemiş şehirler vardı.Cihan'ın ölümünü sorgularken kafası karışıyor,inancını kaybediyordu.Daha birkaç yıldır tanıdığı bir insan için –bu kocası dahi olsa- ailesinden uzaklaştığına inanamıyordu.Biricik kardeşini elinden almışlardı.Aslında almamışlar,kendi kaçırmıştı.

Cihan'ı kaybetmeleri aile için büyük bir yıkım olmuştu.Aysel'de bu dönemde hem duyduğu büyük acıdan dolayı,hem hissettiği suçluluk duygusundan dolayı annesinin yanından hiç ayrılmamış,evini ve kocasını terk etmişti.Annesinin hastalanmasıyla birlikte onunla ilgilenmiş,kendi yasını tutamamıştı bile.Şimdi salonunda duran Cihan'la ikisinin siyah beyaz fotoğrafı gözyaşlarını serbest bırakmanın hüznünü taşıyordu.O fotoğraf çok şey ifade ediyordu.Cihan ölmeden önceki yaz adada çekilmiş bu fotoğraf kardeşini hep gülererek anımsamasına neden oluyordu.Ölüme meydan okurcasına,ölümle alay edercesine öyle doğal,öyle içten gülüyordu ki fotoğrafta.Kardeşiyle anlaşamadıkları pek çok konu olmasına karşın onlar kardeşti ve onu seviyor, onu çok özliyordu.

Cihan'ın sevdiği bir kız vardı.Cihan özel konularını ablasıyla paylaşmamasına karşın bir gece bu kızdan bahsetmişti.Ablasıyla tanıştırmak istemişti kızı.Aysel çok memnun olmuştu,tanışmayı çok istediğini söylemişti kardeşine.Fotoğrafını göstermişti kızın.Cenazede görmüştü o kızı Aysel.Adı Aylin miydi,Aynur muydu anımsıyamadı.Kız arkadaşını ablasıyla tanıştıramadan ölmüştü Cihan.Kızla bir an göz göze gelmişler,hiç konuşmamışlar sadece sarılmışlardı.Aysel kızın ela gözlerindeki hüznü hiç unutamamıştı.

Bu zor günlerde Aysel'in yanında kocası Özgür değil, üniversiteden arkadaşı olan İlhan vardı.İlhan mezun olmuş,özel bir şirkette çalışmaya başlamıştı.

Ona hep destek olan İlhan'la arkadaşlığı sonradan aşka dönüşmüştü. İlhan Aysel'in gereksinim duyduğu şefkati ona tam zamanında vermeyi bilebilmişti.İlhan'ı seviyordu.Anlamlı bakışları onu etkiliyordu.Kardeşinin acısı onun kollarında biraz olsun hafifliyordu.Onun yanında kendini güvende hissediyor,hiç kimsenin ona zarar veremeyeceğini düşünüyordu.Sadece onun göğsünde ağlayabiliyordu.İlhan'a karşı hissettiği duygular aşık olduğu zamankinden farklıydı.Özgür'ü gördüğünde kalbi yerinden çıkacakmışçasına gümbürderken,İlhan'ı görünce sadece bir rahatlama duygusu hissediyordu.İlhan'da bulduğu şey güvendi, huzurdu.

İlhan'ın ailesinin Aysel'in ikinci evliliği olmasından dolayı bu evliliğe razı olmamalarına karşın İlhan tüm engelleri göğüslemiş Aysel'le evlenmişti.Zeynep doğduktan sonra İlhan'ın ailesi de yumuşamıştı.Bir bayram Zeynep'i de alıp ellerini öpmeye gitmişlerdi.Sanki Aysel'i istemeyen kendileri değilmiş gibi onları hoş karşılamışlardı.Bundan sonra her hafta torunlarını görmeye gelmişlerdi.

RAHMI

Rahmi de babaydı.Kızının da oğlunun da doğduğu günü daha dün gibi anımsıyordu.Kızının ismini o koymuştu.Bir yaz günü sıcağında yirmi sekiz ağustosta doğmuştu Aysel.Karısı Muzaffer'in hamileliğinin son günleri ne de zor geçmişti,Diyarbakır'ın o kavurucu sıcaklarında.

Aysel doğduğunda Diyarbakır'da görevliydi.Söylenirdi de,inanmazdı. Diyarbakır'da gerçekten yazları insanlar damlarda uyurdu.Gazetelerde yazdığı gibi uykusunda damdan düşüp,kolunu bacağını kıran vakalar olurdu yaz aylarında.Sıcak insanın evine girmesine izin vermezdi.Rahmi'de karısının dışarıda – balkonda – uyumasına izin vermezdi.Düşerse Muzafferden çok doğacak çocuğuna bir şey olur diye korkardı.Askeri lojman şehrin güney tarafındaydı.Mardin Kapısı'nı görürdü.Muzaffer hamileliği boyunca pencereden surlara tırmanan Diyarbakırlı çocukları seyrederdi.Surlar Diyarbakırlı çocukların oyun parkıydı.Onların oyuncakları da,salıncakları da,kaydırakları da bu uzun ve yüksek surlardı.Lojmanın bahçesinde büyük tek bir ağaç vardı.Asker çocuklarının en büyük eğlencesi o ağaca tırmanmaktı.

Diyarbakır deyince ilk akla kuş bakışı bakıldığında bir kalkan balığını andıran biçimiyle kenti baştan başa kuşatan surlar gelirdi.Dicle nehri Diyarbakırlılar için kutsal sayılır'' Allah'a giden yol'' olduğuna inanılırdı.Bu inançtaki Diyarbakırlı kadın ve genç kızlar her yıl Kurban bayramı akşamı Dicle köprüsü üzerinde toplanır daha önceden hazırladıkları dileklerini yazılı olarak dualar eşliğinde nehre atarlardı.Böylece dileklerinin kabul olacağına inanırlardı.Surların üzerinde çeşitli yazıtlar,çift başlı kartal,kaplan,boğa gibi kabartmalar vardı.Tarih boyunca pek çok uygarlıklara mesken olmuş Diyarbakır,Karacadağ lavları üzerine kurulmuş güzel bir şehirdi.Yeni Kapı,Mardin Kapı mahallelerinde daha çok Yahudiler yaşardı.

Yeni mezun olmuş bir teğmen olarak ilk görev yeri Diyarbakır'dı Rahmi'nin.Tayini doğuya çıkınca annesi çok ağlamıştı.Oralarda yalnız kalmasın diye önceden tanıdığı bildiği bir ailenin kızı olan Muzaffer ile baş göz etmişti oğlunu.Oğluna bakacak,çamaşırını yıkayacak,gömleğini ütülünecek,yemeğini yapacak bir gelin almıştı.Bu konuda Rahmi'nin fikrini hiç sormamıştı.

Rahmi,Muzaffer'i ilk gördüğünde hiçbir elektrik hissetmemişti.Sonradan alışmış,sevmişti karısını.Ama hepsi o kadardı.Nasıl olduğunu anlamadan daha yirmi iki yaşında evli bir adam oluvermişti altı ay içinde.Yirmi üç yaşında da ilk çocukları Aysel dünyaya gelmiş,yine nasıl olduğunu anlamadan bu seferde baba oluvermişti.

Kendileri gibi yeni evli genç çiftlerle arkadaşlık eder,bazı akşamlar ordu evinde birlikte yemek yer,sohbet ederlerdi.Hafta sonu civarlardaki mesire yerlerine gidip piknik yaparlardı.En sık gittikleri mesire yeri Dicle nehri kıyısındaki Fidanlık'dı.Hanımlar akşamdan kuru köfte,dolma, börek gibi yiyecekler hazırlar, beyler ise iki kadeh rakı eşliğinde yiyip içip keyiflenirlerdi.Bazı hafta sonları Batman,Siverek,Bitlis,Elazığ,Mardin gibi daha uzak komşu illere giderlerdi.O zaman cumartesi gecesi gittikleri yerde kalırlar,Diyarbakır'a

pazar günü dönerlerdi.Bu seyahatlerden Rahmi’de Muzaffer’de keyif alırdı.

Oğlu Cihan ise Burdur’da doğmuştu.Hastane koridorunda beklerken oğlunun doğduğunu muştulayan hemşire’’ gözünüz aydın nur topu gibi bir oğlunuz oldu’’ deyince iki damla gözyaşı akıvermişti yanaklarından.Hem asker hem de bir erkek olarak bu iki damlacığı bile kendine yakıştıramamış,kimse görmeden silivermişti koluna gözyaşlarını.. Ne yalan söylesin di ikinci çocuğunun erkek olmasına çok sevinmişti.Karısını tebrik etmiş,alnından öpmüştü.Ona bir bilezik takmıştı.

-Oğlanın ismini sen koy Muzaffer demişti.

Muzaffer de :

-Cihan olsun.Dünya alem Cihan’ımı görsün,tanısın demişti.

Rahmi ve ailesi Rahmi’nin görevi gereği Anadolu’nun pek çok yerinde bulunmuş,yaşamıştı.Diyarbakır’dan sonraki görev yeri olan Burdur çok farklı gelmişti Rahmi’ ye.

Burdur göller bölgesindeydi.Şehir Burdur Gölü’nün kenarında kuruluydu.Yörede Kestel,Söğüt,Yarışlı gibi pek çok göl vardı.Rahmi, karısını çocuklarını da alıp,yeni tanıştıkları arkadaşlarıyla burda da turistik gezilerine devam ederlerdi.Civardaki gölleri,İnsuyu mağarasını gezerlerdi.İklimi,havası daha ılımandı.Burdur, Diyarbakır kadar kuru iklimi olan bir yer değildi.Dağlarda karaçam,kızılçam ve meşe ağaçları vardı.

Tam bir yere alışıyorlardı tayinleri çıkıyordu.Hiç kimse ile doğru dürüst arkadaşlık kuramıyorlardı.Kendileri gibi aynı kaderi paylaşan asker ailelerle görüşüyorlardı gittikleri şehirlerde.Rahmi’nin güvenebileceği, yarenlik edebileceği ne bir dostu, ne de arkadaşı vardı.Baş sıkıştığında danışabileceği bir abisi de yoktu.Tek erkek evlattı Rahmi.

Her gece olmasa da gün aşırı akşam yemeklerinde iki kadeh rakı içmeyi severdi.Muzaffer hiç hoşlanmazdı Rahmi’nin içkili halinden.Zamanla içki sofraları her geceye taşındı.Artık dubleler iki de kalmıyor gittikçe sayısı artıyordu.İkinci kadehe kadar her şey güllük gülistanlık giderken ikinci kadehten sonra kavgalar başlıyordu.Hiç olmadık şeylere sinirleniyordu Rahmi.Sanki gündüz ki Rahmi gidiyor,yerine bambaşka bir Rahmi geliyordu.Çocuklarını azarlıyor,karısına bağırıyor.’’Bu bardak niye burada değil’’ gibi sudan sebepler kavgalarının başlamasına neden olabiliyordu.Çocuklar babalarından korkularına odalarına sınıyorlardı.

Yıllar geçtikçe bu durum değışmedi.Rahmi’nin alkol sorunu giderek arttı.İki ruhlu gibiydi Rahmi.Gündüz melek,akşamları şeytan gibiydi.Çocukları gündüz zaten babaları melek Rahmi’yi görmüyorlardı.Hep gördükleri akşam ki şeytan Rahmi’ydi.İçkiyle birlikte dayak da başlamıştı.Aysel sindiği odasının kapı aralığından babasının annesine tokat attığını görmüştü.Cihan daha küçüktü,ama Aysel bir şeyleri fark edecek yaştaydı artık..

Bir gün eve gelmedi Rahmi.Ertesi günde,ondan sonraki günde,ondan sonraki günde.Ailesi bir daha hiç haber alamadı Rahmi’dan.Sanki yerin dibine girmişti,yok olmuştu birden.Muzaffer iki çocukla ortada kalmıştı.Ne yapacağını bilemiyordu?

Muzaffer bir ay bekledi,iki ay bekledi.Üçüncü ayın sonunda baba ocağına İstanbul’a döndü.Baba ocağı da yoktu ki artık.Babası ölmüş,annesini Ayhan’ın yanına taşınmıştı.Hemen iki oda

bir salon bir ev tutuldu Üsküdar'dan Muzaffer'e. Tüm masrafları kardeşi Ayhan karşılıyordu. Zaten maddi sorunu yoktu Ayhan'ın. Ablasının giderlerini karşılayabilecek durumdaydı.

Her şey hızlı geliyordu. Ev badana boya yaptırıldı. Çocuklar yeni okullarına kaydettirildi. Önlükler, çantalar, kitaplar alındı, eksikler tamamlandı. Tüm bunlar Muzaffer'in İstanbul'a yerleşmeye karar vermesinden sonra bir hafta gibi kısa bir sürede gerçekleşti. Çocuklar İstanbul'a öyle alışıklardı ki hiç zorluk çekmediler. Zaten her yazı teyzelerini adadaki evlerindeki geçirirlerdi. Şehir değiştirmekte onların sık yaptığı şeylerden biriydi. Hatta İstanbul'da daimi kalacak olacaklarından dolayı memnun bile oldular.

Muzaffer'in içi biraz buruktu. Artık evliliği çekilmez bir hal almıştı. Yine de merak ediyordu Rahmi çekip gitmeseydi, kocasını terk edebilme cesaretini gösterebilir miydi? Burukluğu Rahmi'yi sevdiğinden, aşık olduğundan değil; iki çocuklu terkedilmiş bir kadın olarak yaşama nasıl asılacağını bilememekten kaynaklanıyordu. Çocuklarına hem anne hem baba olabilecek miydi? Kör olası Rahmi kendisini yaşamla yalnız bırakmıştı.

Rahmi bazı günler çocuklarının okulunun olduğu sokağa gider uzak bir köşeden onları görmeye çalışırdı. Ancak okula giriş ve okuldan çıkış saatlerinde görebilirdi onları. Okulun yüksek bahçe duvarları teneffüslerde görmesini engelerdi. Ara sıra yapabildiği bu kaçamak çocuklarına olan özlemine biraz olsun hafifletirdi. İki kardeşin el ele tutuşmuş hallerini okula girene kadar seyrederdi.

Hiç yaklaşmadı, yaklaşamadı yanlarına. Sarılmadı onlara. Bu kaçamaklarda hiç yakalanmamıştı. Aysel'de Cihan'da hiç görmemişti babalarını. Ta ki Cihan'ı toprağa verdikleri güne kadar. Aysel uzaktan silüet olarak, Cihan'da toprağın altından gördü babalarını. Görebildiyse eğer.

ADA'YA GİDİŞ

Muzaffer, Bostancı iskelesinden adalar vapuruna bindi. Direk Büyük Ada'ya gidene binmedi. Özellikle her adaya uğraya uğraya giden vapuru seçti. Acelesi yoktu. Hem vapurların iskeleye yanaşmasını, insanların inip binmelerini seyretmeyi seviyordu. Kaçıranlar için üzülüyor, vapuru son anda yakalayanlar için seviniyordu.

Tanrım başarabilecek miyim diye geçirdi içinden. Hem de tek başına. Bindi artık vapura. Vazgeçmek için çok geçti artık. Denize atlayacak hali yoktu ya. Acaba Aysel'le mi gitseydi? Söylese gelir miydi acaba? Veya Ayhan'a söyleseydi. Geçmiş olsundu artık. Son pişmanlık fayda etmezdi. Muzaffer bu düşünceler içindeyken ada vapuru hareket etti. Gerçekte otuz dakika, onun için bir ömür sürecektir yolculuğuna başladı bile. Üst kata çıktı. Bostancı iskelesine sırtını verecek konumda bir yer arandı. Arkası dönük giderse midesi bulanırdı. Sabahın erken saatinde bu mevsimde boştu vapur. Zaten Bu saatte İstanbul'a gelen vapurlar dolu olurdu, gidenler değil. Kendisine uygun bir yer beğendi. Ellerinde malzemeleri birkaç işçiyle, bir anne çocuktan başka kimse yoktu üst katta. Bir süre sonra çocuğun üşümesinden korkan anne de içeri geçti.

Dönüp iskeleye baktığında çok az bir farkla vapuru kaçırırların hayıflandığını gördü. Üzülüyor onlar için. En az bir saat bekleyeceklerdi, bir sonra ki vapur için. Keşke beş dakika daha bekleselerdi de bu son yolcularıda alsalardı.. Muzaffer kaptana "şu son yolcuları da alalım" demediği içinden geçirirken bu düşüncenin saçmalığını teyit ederecesine vapurun düdüğünü öttürdü kaptan. Tekrar dönüp iskeleye bakmadı.

Vapur artık kıyıdan epey uzaklaşmıştı. Vapur bir kez daha öttürdü düdüğünü kendisine yol vermesini isteyen deniz otobüsüne doğru. Deniz otobüsü de öttürdü düdüğünü ada vapuruna karşı. Vapurla deniz otobüsü ne konuştular, nasıl anlaştılar bilemedi. Belki de sadece günaydın dediler birbirlerine. Sonra herkes kendi yoluna gitti.

Yolculuk arkadaşları işçiler biraz gürültü yapıyorlardı. "Sabah sabah ne çok konuşacak şey buluyorlar bu adamlarda" diye söylendi içinden Muzaffer. Doğanın sesini dinlemek istiyordu. Martıların, denizin, vapurun sesini duymak istiyor, bu seslere insan sesi karışsın istemiyordu. Bu adamaların değil. Neyse ki onlarda yorulduklarından mı yoksa konuşacak şeyleri bittiğinden mi bir süre sonra sustular.

Muzaffer denizin kokusunu seviyordu. Denizin rengi bu sabah petrol mavisıyla lacivert arası bir renkteydi. Sanki denize atlasa karanlıkta kaybolacak gibi öylesine koyuydu. Vapurun arkasında bıraktığı köpükler bile aydınlatamıyordu bu laciverti. "Ekimde de İstanbul ne güzel oluyor" diye düşündü Muzaffer. Derin bir nefes aldı. İstanbul'un kokusunu ciğerlerine kadar çekti. Martılar birbirleriyle yarış yapıyorlardı. Ada vapuruna da eşlik etmeyi ihmal etmiyorlardı.

Martların yarışını seyrederken yaşamda her zaman ikinci olduğunu düşündü..Mahallenin en güzeli Ayhan'dı.Okulun en başarılısı Veli Kartal'dı.Ama bu yolculukta birinciydi.

-''Hadi Muzaffer göster kendini'' dedi içinden.

Bir filmde bir rol vermişlerdi kendisine.Aslında bu filmde rol almak bile istemezken ona baş rol vermişlerdi.

Onu bu düşüncelerinden çaycını sesi uzaklaştırdı:

-Çaylar diye bir bağırды ki adam Muzaffer'in irkilmesine neden oldu.Çaylarda pek güzel görünüyordu ince belli bardakta.Dumanı tüttüğünden sıcak olduğu da anlaşılıyordu.

-Bir çay ver oğlum dedi Muzaffer.

-Buyur hanım teyze dedi çaycı

Bu titre sinirlenmişti Muzaffer.

-Aaa ben senin nereden teyzen oluyorum.

-Tamam tamam kızma abla derken çaycı sabah sabah yaşlı kadın kaprisi çekemeyeceğini düşündü.

-Kaç para?

-Bir lira.

-Ne küçük bir bardak çay bir lira ha dedi ve uzattı parayı çaycıya doğru.

Denizin ortasında çay içmek istersen başka çaren olmadığından iyice abartmışlar fiyatları diye düşündü.

Çayda pek acıydı.Göründüğü gibi değildi.Tabii rengi daha koyu görünsün diye içine karbonat atıyorlardı.Deniz temiz görünmüyordu.Pet şişeler,poşetler,naylon kaplar yüzüyordu denizin üstünde.Gerçi belediye başkanı geçen sene denizlerin temiz olduğunu göstermek için kameralar eşliğinde denize girmiş,shov yapmıştı.Bir kaç da plaj açmıştı.Bunların hepsi politikaydı.Muzaffer artık İstanbul'da denizin temiz olduğuna inanmıyordu.İşte gözleriyle görüyordu pislikleri.

Eskiden böyle miydi ya.Çocuklar küçükken her yaz,İstanbul'a yerleştikten sonrada her hafta sonu adaya gelip,denize girerlerdi.Denizin pırıl pırıl,berraktı.Balıklar görünürdü.Muzaffer kardeşine:

-Ayhan bir kerede sen gir.Tertemiz bak,serinlersin.

-Ben bunalmadım ki der ayağını suya sokmazdı.

Kardeşiydi ama o da bir tuhaftı.Kemal Enişte boşamakta haklıydı valla.Halbuki ne tatlı bir adamdı şu Kemal Enişte.Ayhan'ın bir dediğini iki etmezdi.Ayhan'ın bir eli yağda bir eli baldaydı.Bir hizmetçileri vardı.İki kişi için yetiyordu.Yetmezse bir tane daha tutardı Kemal Enişte.Zaten biz adaya gittiğimizde hemen bir yardımcı daha tutulurdu.Olacağı buydu.Adamı köpek gibi azarlardı.Kemal Enişte'de hep alttan alırdı.Yine de boşanmayı Ayhan istemese hayatta Kemal Enişte Ayhan'ı boşamazdı.Tapıyordu karısına adeta.Şöyle bir koca bulamamıştı Muzaffer.

Rahmi öyle miydi ya?Ah ah Kemal Enişte gibi bir kocası olsaydı.Asla onu incitmezdi.Ayhan'ın

davrandığı gibi davranmaz, onu el üstünde tutardı. Gerçi Ayhan'la aralarında bayağı yaş farkı vardı. Ama olsun, Ayhan cımbızla arasa Kemal Enişte gibi iyi bir koca bulamazdı. Zıpır bakkalın oğluyla evlenir, bir iki çocuk doğurur, geçim sıkıntısı, yaşam stresi derken aşk falan kalmazdı. Birbirlerini yer dururlardı. 'Boşanmayacaktı şu Ayhan Kemal Enişte'den' diye düşündü.

Muzaffer, Kemal Enişte ölmüş müdür acaba diye düşündü. Öldüyse Allah rahmet eylesin, yaşıyorsa da Allah uzun ömürler versin dedi içinden. Annesinin Ayhan'larda kalmasının boşanmalarına etkisi olduğunu düşünüyordu.

Ayhan çok güzel bir kızdı. Daha on yedi yaşındayken ne çok talibi vardı. Annesi bakkala hep Muzaffer'i gönderirdi. Kendisini birileri görür beğenir de ona da kısmet çıkar diye. Ama hep kapılarına Ayhan için gelirlerdi. Hatta bakkalın bir oğlu vardı. Esmer, yakışıklı bir delikanlıydı. Badem gibi gözleri vardı. Muzaffer'in her bakkala gidişinde Ayhan'ı sorardı. Muzaffer'de sana ne derdi kıskançlıkla. O niye hiç bakkala gelmiyor derdi. Yine sana ne derdi. Eve dönüncede Ayhan'a bundan hiç bahsetmezdi. Gece yatıncada bakkalın oğluyla ilgili hayaller kurarak uykuya daldardı. Düşüncelerinin, hayallerinin hiç kimse tarafından bilinmiyor olması ne keyifliydi. Bazı geceler Ayhan'ın ne o yine neler düşünüyorsun, daldın gittin bakıyorum demesine aldırış etmeden yanıt bile vermezdi. Hayallerinin bölünmesine izin vermezdi. Kurduğu hayaller kız kardeşine aşık olan bakkalın oğluyla ilgili olsa bile.

Sonunda Ayhan kendisinden önce evlendi. Bakkalın oğlu ile değil, Kemal Enişte ile. Ayhan'ı istemeye Kemal Enişte'nin annesi, babası, galiba bir de halası gelmişti. Ayhan kahve yapmam diye direktmişti de kahveyi Muzaffer yapmak zorunda kalmıştı. Bana ne sanki beni mi istemeye geldiler demişti annesine. Anneside mutfakta tokatı yapıştırmıştı Muzaffer'in yanağına. Yaptığı kahveye kıskançlık, öfke duygularını katmış, bol köpüksüz olmuştu kahveler.....

Vapur Kınalı Ada'ya gelmişti bile. Muzaffer düşüncelerinden sıyrılıp, vapurun iskeleye yanaşmasını seyretmeye koyuldu. Bir iki kişi indi, bir iki kişi de bindi. Koca vapur toplasan en fazla yirmi kişi için çalışıyordu. Ama göreviydi. Muzaffer'i Büyük Ada'ya götürmeliydi.

Daha o zaman bile saçları dökülmüştü Kemal Enişte'nin. Ayhan on sekiz, Muzaffer yirmi bir yaşındaydı. Kemal Enişte otuz beş vardı. Mehmet orta okula gidiyordu.

Misafirler gitmiş. Konu konuşulmadan herkes uykuya çekilmişti. Muzaffer uykuya dalmıştı ki bir gürültüyle uyandı gece yarısı. Annesi ve babası 'bak kızım görmüş geçirmiş, zengin bir aile. Böyle kısmet her zaman insanın karşısına çıkmaz. Adam olgun, seni el üstünde tutar. Adamın tek kusuru saçlarının biraz seyrek olması, yaşının senden biraz büyük olması daha iyidir. Kıymetini bilir' diyerek Ayhan'ı ikna etmeye çalışıyorlardı. Ayhan'da seyrek mi resmen kel adam diyordu annesine. Yaşı benden biraz mı büyük neredeyse senin yaşında baba diyordu. Ayhan'ın tüm karşı çıkmalarına karşın altı ay içinde evlenmişlerdi...

Düğünde Ayhan bir peri kızı kadar güzeldi. Bakkalın oğlu ise Muzaffer'e Ayhan'ı bir daha sormadı.

Muzaffer hem kendi düğününü, hem de Ayhan'ın düğününde ne giydiğini düşündü. Çok iyi anımsıyordu. Ayhan'ın düğününde mora bakan eflatun bir tuvalet giymişti. Yakasında da daha koyu mor bir gül vardı. Mahalledeki Melahat Abla yapmıştı ikisinin de makyajını. Ayhan'ın ki çok daha

güzel olmuştu tabii.O hem gelin hem de Muzaffer'den çok daha güzeldi.Muzaffer'e de mor bir far sürmüştü elbisesi mor diye.baştan aşağı mor olmuştu Muzaffer.

Kendi gelinliğini hiç beğenmemişti.Rahmi'nin ailesinin durumları çok iyi değildi.Yeni bir gelinlik diktiremeyeceklerdi.Annesi de hiçbir şeye itiraz etmiyordu.Evde kalmış kızına kısmet çıkmıştı ya o yeterdi ona.Dünürüne "siz masrafa girmeyin Ayhan'ın gelinliği duruyor olur mu diye bir bakalım" demişti.Ne kızmıştı Muzaffer annesine o zaman.Ayhan'ın gelinliğini giymedi.Denemedi bile.Çok güzel bir gelinlikti ama adı gibi biliyordu Muzaffer içine sığamayacağını.Sonradan mahalle terzisinin elinde önceden diktirilmiş ama beğenilmediği için alınmamış bir gelinlik uyarlandı Muzaffer'in üstüne göre.Gelinliğin tek süsü yakasındaki pullardı.Ne kabarıktı,ne de upuzun duağı vardı.

Rahmi Bey Muzaffer'i de Ayhan'ı da oğlan istemiş.İkisi de kız olunca isimlerini erkek ismi koymuş.O zaman kızlar Mehmet'e de niye kız ismi koymadılar diye anne ve babalarına çok kızmışlar,ama bunu hiç bir zaman dile getirmemişlerdi.Ona da Aysel veya Serpil koysalardı olmaz mıydı diye düşünmüşlerdi.Annesi Mehmet'e hamile olduğunda kız olması için Muzaffer'le Ayhan ellerini gökyüzüne açıp, tanrıya yalvarırlardı."Allahım ne olur kız olsun diye.."Çocuk akıllarıyla bile oğlan olursa pabuçlarının dama atılacağını bilirlerdi.Nitekim öyle de oldu.Rahmi Bey,hep Mehmet'i daha fazla sevdi.Her zaman ona amanda benim paşa oğlum diye hitap etti.Her iki kız kardeş de Mehmet'i çok sevmelerine karşın erkek olduğundan dolayı ona kızmışlardı.Tanrı bu iki kız çocuğun dualarını kabul etmemişti.

Ada vapuru yanaşıyordu iskeleye.Gelmişlerdi Büyük Ada'ya.Burası son limandı.Herkes inmek için vapurun yanaşmasını bekledi.Sabırsız olup,beklemeden atlayan birkaç delikanlı da vardı.

Dönüş vapuru kaçta acaba diye düşündü Muzaffer."Hemen dönsem mi.Karnımda acıktı.Şurda bir midye tava yerim dönüş vapurunu beklerken.En iyisi eve gitmeliyim.Hem temizlik yaptırmak gerekir.Örümcek ağları kaplamıştır bütün evi."Bu düşüncelerle vapurdan inerken eve doğru yürümeye başlamıştı bile.Midye tava kokuları gelince biraz önceki düşüncelerinin tersine koku midesini bulandırdı.Artık eve yaklaşmıştı.Uzaktan seçebiliyordu evi.Boyaları nasıl da dökülmüştü... Kemal Enişte bu evi Ayhan'a bıraktı ama hiç kıymetini bilemedi Ayhan diye düşündü.

Muzaffer'in ayakları bir ileri iki geri gidiyordu mehteran takımı gibi.Başarabilecek miydi?Elbette başaracaktı.Bu gün için yıllarca tedavi görmüştü.Oğluna bu kadar yaklaşmışken geri dönmek var mıydı?

Sonbaharın hüznü sanki adaya da yansımıştı.Yemyeşil yapraklarla örtülü ağaçlar,yerini yavaş yavaş sarı renge dönüştürmüş,Muzaffer'in acısının önünde saygıyla eğilmişti.Renk renk cam güzelleri,akşam sefaları,hercai menekşeler daha birkaç ay öncesinin çıldırırçasına coşan,azan onlar değilmişcesine boyunlarını bükmüşlerdi.Belli ki bu yaz aynı coşkuyu yaşamayacaklardı..Nar çiçeği rengindeki cam güzeli ben ölmedim buradayım dercesine sesini duyurmaya çabalamakta,son kozlarını oynamakta,Muzaffer'i biraz olsun neşelendirmek için son bir gayret göstermekteydi.Güneşin önünü kesen bulutun inadına son tomurcuğunu da açmıştı.

Bir gül ağacının çiçeğine konmuş turuncu benekli kelebeği farketti.Sanki yirmidört saat sonra ölecek kendisi değilmiş gibi kanatlarını açmış,tüm güzelliğini sergiliyordu Muzaffer'e.Üzüldü turuncu

benekli kelebek için.Bu güzellik bir gün için yaradılıp sonra nasıl yok olurdu?

Muzaffer faytona binmedi.Yürümeyi seti.Ada'nın yokuşu onun çelimsiz,gcsz bacaklarını zorluyordu.İşte bu koku dedi içinden...At pisliğiyle karışan doğanın kokusu bu.Ada'nın kokusu bu.Sadece yerli halkı kalmıştı adada.Yazlıkılar okullar açılınca birer birer İstanbul'a dönmüşlerdi.Okula yetişmeye çalışan mavi önlüklü birkaç ocuk ve bir iki faytoncunun dışında insana rastlanmıyordu.Atların boyunlarındaki ıngırak sesi ve nal sesleri adanın sessizliğini bozmaya yetmiyordu.Muzaffer ender olarak nal sesi duyduğunda dönüp arkasına bakıyor,tanıdık birini görmeyince yokuşu tırmanmaya devam ediyordu.Adanın sessizliği karşısında nal seslerinin faytonla birlikte uzaklaşıp yok olmasını bekliyordu.

Yazın alışıl gelmiş cıvıl cıvıl adanın halinden geriye sessiz bir hüzün kalmıştı.Okula giden çocuklarda zengin ada sakinlerinin evlerine ve bahçelerine bakmakla yükümlü olan mştemelatlarda yaşayan ailelerin çocuklarıydı.Bir iki evin önünde de harç karıyordu işçiler.Belli ki bazı evlerde tadilat yapılıyor,evler yazın gelecek ev sahiplerine hazırlanıyordu.Evler yazın ilk güneş ışıklarıyla beraber gelecek ev sahiplerine gelin gibi ssleniyor,sessizce ev sahiplerini bekliyordu.

Muzaffer yokuşun sonuna geldiğinde durdu,denize baktı.Geçmiş gözünün önünden bir film şeridi gibi akıp gitmekteydi.Soluklanmak için kaldırımın kenarına oturdu.Onu ayıplayacak hiç kimse yoktu etrafında.Neriman olsaydı bir sigara yakardı diye düşündü.Kimbilir belki o da bir sigara yakmıştır..Arkadaşına ara sıra uğruyor,sohbet ediyorlardı..Hala yaşamla alıp veremediği bir şeyler vardı Neriman'ın.Ne gerek vardı sanki yaşamı bu kadar irdelemeye?Yaşam bir süreç değil miydi?Doğarsın,yaşarsın ve ölürsün.Bir gün hepimiz ölmeyecek miydik?Neydi Neriman'ın yaşamla kavgası.Alıp veremediği neydi?Hayatla kavga edilir miydi?ocuk oynacağı mıydı bu?çok sorgularsan sen kaybetmez miydin bu savaşı?Yenik düşmez miydin hayata karşı?O zaman bu küskünlük,bu kızgınlık,bu hınc neyeydi;kimeydi?Allah sana pek güzel bir evlat vermiş,evine bağlı iyi bir koca,kızına iyi bir baba vermiş.Niçin ektiğin,sevdiklerine ektirdiğin tüm eziyetler?Yazık değil mi sana,seni sevenlere.Muzaffer artık Neriman'dan çekinmiyor,arkadaşını her ziyarete gittiğinde bu düşüncelerini dile getiriyordu.

Neriman ona şöyle bir bakıp:

-Beni anlamıyorsun Muzaffer diyordu.Evet doğruydu.Neriman'ı anlamıyordu.Neyi anlaması gerektiğini anlamayacaktı Muzaffer.Konuyu daha fazla uzatmayıp, dedikodulara geçiyorlardı iki arkadaş.

Muzaffer'in gözünün önünden Ayhan,Rahmi,Kemal Enişte,Necmi Bey,Neriman,ocukluk arkadaşları,santralci Banu,bakkalın oğlu bile geçti.ölüyor muydu yoksa?lme çok yakinken hayatın bir film şeridi gibi insanın gözünün önünden geçer derlerdi.Ya Cihan ...Gözleri doldu,burnunun direği sızladı.Denizi flu görüyordu şimdi.Ağlamamak için derin bir nefes çekti.Etrafta hiç kimsecikler yoktu ama gözyaşlarını içine akıtmayı başardı.İçi yanmıyordu,acıyordu.Bu acıyı nasıl tarif edebilirdi ki...Yeryüzündeki tüm binaların üzerine yıkılıp da ölmemesi gibi bir şeydi.Bu duyguyla yüzleşmek kolay değildi.Bu duygularla yüzleşmeye gelmemiş miydi adaya?Tanrıyla yüzleşmeye gelmemiş miydi adaya?

Bu duyguyu tarif edebilmek için uzun yıllar tedavi olması gerekmişti.İki kelimeyle nasıl

anlatabilirdi ki...Kendinden korktu.Ayağa kalktı,yürümeye devam etti.Kuşları,böcekleri,çiçekleri,Zeynep'i düşünmeliydi.Öyle demişti doktoru Vedat Bey.Yoksa yine hastalanacaktı.

Oturduğu yerden kalktı.Yürümeye devam etti.

Evin bahçe kapısını açtığında adanın sessizliği içinde bir korku filmini andırırcasına demir kapı gıcırdardı.Yapraklarını kısmen dökmüş kavak ağacına inat,çam ağacı yeşilliğini koruyor,kavağa sanki caka satıyordu.Yaz boyunca uzun boyuyla hava atan kavağın intikamını alma sırası çamdaydı.

Çantasından anahtarını çıkardı.Bahçedeki salıncağa bakmadan anahtarı deliğe soktu,kapıyı açtı.Evde ilk dikkat çeken köhnemişlik kokusuydu.Dolapdaredeki antika satan dükkanlarda böyle kokardı.Aysel evlenirken illa yatak odası takımını eski kullanılmış olsun,diye tutturmuştu da az gezmemişlerdi oraları.Bulmuştu da tam aradığı gibi bir şeyi.Muzaffer'in burun kıvırdığına anne bu takım harika deyip aldırılmıştı kerata.Muzaffer'in kızım kimbilir kimler yattı bunun üstünde.İğrenmez misin Allah aşkına.Hem bakalım İlhan oğlum ne diyecek.Açıp bir telefon sormayacak mısın ona demesine karşın onu dinleyen olmamıştı.

Bu koku derinden etkiledi Muzaffer'i.Acıların,sevinçlerin yaşanmışlığın kokusuydu bu.Koltukların üzerine serilmiş beyaz örtüler toprağa gömülen insanların kefenleri gibiydi.Ev ölmüştü.Patiskadan kefene sarılıp gömülmüştü tüm eşyalar ölü insanlar gibi..Uzun zaman önce hiçliğe giden yolculuğa çıkmış arkasında yarım kalan bir şeyler bırakmıştı.Muzaffer son duayı da yapıp-kendisi ile beraber-hiçliğe gitmek istiyordu.

Karıncalar bile son kırıntıları da alıp terk etmişti evi.Ölmüş evin üstüne kendi evlerini örmüştü örümcekler.Evde yaşama dair tek kanıtı örümcek ağları.Evin mezar taşına ölüm tarihi olarak on iki Temmuz yazılıydı,ruhuna el fatihanın altında.

Adada sıcak bir temmuz günü...Muzaffer'in beyninin etrafında bir sıvı vardı sanki.Kafasını sağa sola çevirdikçe cangul cangul eden bir sıvı.O günü anımsamaya çalışıyor,beynini kaplayan sıvı buna izin vermiyordu.Sabah ki ilacını almış mıydı?Evet almıştı.Hiç bir şey olmayacaktı.Zaten hep hiçlik duygusu içinde değil miydi?Yaşam hiç değil miydi?

Koltuğun kefenini sıyırmadan üzerine oturdu.Bir bardak su almak için mutfığa gitti.Çeşmeyi açtı.Su akmıyordu.Vazgeçti.Ölülerin huzurunu bozma korkusuyla aynı yere usulca ilişti.Ne çok gürültü vardı bu mezarlıkta.Ölümün sessizliği arasında beynindeki sıvının sesi,kalbinin sesi ne kadar yüksekti.Yaşanmışlık kokusunu silmek istercesine çantasından ıslak bir mendil çıkardı.Burnuna götürdü.Limon kokusu ceset kokularına karışınca midesi bulandı.Düşünmeyi ağırdan alıyor,geciktirmeye çalışıyordu.Gözlerini kapadı.Beynini zorladı.İşte Cihan'ın silüeti canlanıyordu.Bahçedeki duşta yattığı yerden kalkıp geliyordu.İşte oydu.Ne de yakışıklıydı.Memesindeki sütü emdiği an aralarında oluşan o bağı kim koparmıştı?Kim oğlunu elinden,göğsünden söküp almıştı?Kim buna cüret edebilmişti?Kimdi bu küstah?

Oğlunun kokusuna henüz doyamamışken bir ses onu kopardı oğlundan. Ses onu gerçeğe

döndürdü.Doğruldu.Pencereden''kim var orda'' diye seslendi.Bahçedeki ses kapıdan kafasını uzatıp:

-Muzaffer Hanım siz miydiniz?Senelerdir buraya gelip giden olmadığından,bahçe kapısını açık görünce hır mıdır hırsız mıdır diye bir bakayım dedim.

-Sağolun Kadir Efendi.Benim .Bir bakayım eve dedim.Nasılsın?Melek nasıl?Çocuklar iyi mi?

Soruları ard arda sorarak bu muhabbeti kısa kesmek istiyordu.Kadir Efendinin karısının adını anımsadığına kendisi bile şaşırırdı.

-İyiler hamdolsun.Ayhan Hanım,Valide Hanım nasıllar?Açacak mısınız yoksa evi?

-Yok Kadir Efendi..Ben ne var ne yok bir bakayım dedim.Belki hafta sonları geliriz.

-İnsallah insallah.Ne iyi olur.Sizin gibi insanlar yok artık etrafımızda.Hani dedim satacaksanız soranlar oluyor da o bakımdan yani.

Bunun lafı bile Muzaffer'i rahatsız etmeye yetti.

Yok canım satılık filan değil ev.Öyle olsa kapısına yazardık veya sana söyledik Kadir Efendi.

-Haa iyi o zaman.Ben de anahtar yok ama bahçeyi suluyorum.Mevsimi geldiğinde güllerin dibini açıyorum.Siz demediniz ama gönlüm razı gelmiyor sararıp solmalarına.Sizin az ekmeğinizi yemedik Muzaffer Hanım.

Ne güzel demişti Kadir Efendi.Solmuş bir yaprak gibi sarı idi bu evin rengi.Su veren olmayınca sararıp solmuştu.

-Estağfurullah.Sağol Kadir Efendi.

Bu anlamsız sohbeti daha fazla uzatmamak istiyordu.Masanın üzerindeki çantasını açıp ,içinden para çıkardı.Etrafta ikisinden başka kimse olmamasına karşın gizli bir iş yapıyormuşçasına bir miktar parayı Kadir Efendi'nin cebine sıkıştırdı.

-Ben para için yapmadım Muzaffer Hanım.İnsanlık öldü mü?Hem sizin çok ekmeğinizi yedik biz.

-Elbette Kadir Efendi.Çocuklara bir şey alırsın benden.

-Sağol Muzaffer Hanım.

-Melek'e selam söyle.

-Söylerim Muzaffer Hanım.Çarşıya kadar indiydi.Duyunca çok üzülecek sizi göremediğine.

Muzaffer Hanım'a iyi günler,hürmetler herkese diyerek evden ayrılırken,cebine konan paradan memnuniyetini belli etmemeye çalışsada suratı kendisini ele veriyordu.

Kadir Efendi ailesiyle birlikte yandaki evin müştemelatında kalıyorlardı.Eve bakıyorlardı.Yazın evin sahipleri geldiğinde de onlara hizmet ediyorlardı.Yaşlı ermeni bir çiftti komşuları.Bazı hafta sonları çocukları,turunları gelir ,bahçede mangal yakıp şarap içerlerdi.Bunun dışında evdeler mi dışarıdalar mı hiç sesleri çıkmazdı.Kadir Efendinin hiç beklemediği bu para hoşuna gitmişti.Çocukların kışlık

botları yoktu.Ada'da doğru düzgün bir ayakkabıcı yoktu ki.Bir dükkan vardı.O da pek pahalıya satardı.Hafta sonu İstanbul'a iner birer çift bot alırdı çocuklarına...

Ne hayırsever biriydi Muzaffer Hanım.Ayhan Hanım'la Kemal Bey de öyleydi.Hiç bir bayramı seyranı boş geçirmezlerdi.Kurbanlarda etin en iyi taraflarını verirleri Kadir'lere.Kemal Bey çocuklara da el öptürür harçlık verirdi.Bizimkiler öyle miydi ya.Bayramları bile bir başkadır onlar.Kurban nedir,ramazan nedir bilmezler?Şükran Günü mü derler ailece toplanıp yemek yerler.O günler Melek pek yorulurdu.Ayhan Hanım'ın eskileri değil Kadir'in hanımına tüm adada çalışanların hanımlarına yeterdi.Devamlı yatılı hizmetçileri olmasına karşın.Melek'i de her hafta çağırırlar ütü yaptırırlardı.Melek daha güzel ütülüyor derledi.Melek de bir ütü yapardı ki kolalı gibi olurdu beyaz gömlekler.Kadir de düzenli olarak bahçeye bakar,şömüne için odun kırardı.Pek cömertti Kemal Bey.Karı Koca emeklerinin karşılığını alırlardı.

Okullar kapanır kapanmaz Muzaffer Hanım iki çocuğuyla soluğu kardeşinin yanında alırdı.Kocası hiç gelmezdi.Ne yaramaz çocuktu Cihan.Hani böyle çocuklara bir şey diyorlardı.Süper sonik miydi neydi.O kelimeyi anımsıyamadı Kadir ama işte ondandı Cihan.Bak işte allahın işine çocuk rahmet istedi benden diye geçirdi içinden.

-Allah rahmet eylesin dedi fısıltıyla.Dediğini kendi duydu.

Muzaffer Kadir Efendi'nin gelişiyle hayal aleminden gerçek yaşama dönmüştü bir an için.Zaten iki dünya arasında bir metronom gibi salınıp duruyordu.Bir sağa bir sola...

Rüzgarla birlikte tahta pancur gidip geliyor,cama vuruyordu.Muzaffer'in zar zor yakaladığı sessizliği bozuyordu.Kalkıp panjuru sonuna kadar açtı.
Kilidini taktı.Bulutların arasında ara sıra yüzünü gösteren güneş ışığı içeriye utanarak süzüldü.Uzun zamandır ulaşamamanın verdiği pervasızlıkla Muzaffer'in oturduğu yere kadar uzandı.Tam Muzaffer'in gözüne girdi.Muzaffer panjuru kapatmaktansa yerini değiştirmeyi tercih etti.Aynı koltuğun öbür köşesine ölüleri rahatsız etmekten korkarcasına usulca ilişti.Gözlerini çok uzaklara dikip uzun uzun dalıyordu.Eve döndüğünde ise ne kadar sürenin geçmiş olduğunu tahmin edemiyordu.Bir saattir mi koltukta oturuyordu,bir haftadır mı yoksa bir dakikadır mı...Bunun ayırımına varamıyordu.

Düşüncelerine kaldığı yerden devam edebilirdi artık.Ne düşüneceğini bilmeden.Kendini zorladı Cihan'ı yanında istiyordu.Yanıbaşında ona dokunabileceği kadar yakınına gelmesini istiyordu.Ama dokunmayacaktı,gidiverirse diye dokunmayacaktı.Belki de o yüzden berjere oturmayıp,kanapeyi seçmişti.Bekledi,bekledi.Belki de gelmeyecekti.O kadar uzun zaman geçmişti ki,gelmeyecek miydi yoksa?Ona son kez görmek,incitmemek için öpmemek sadece koklamak istiyordu.Dokunmasa da olurdu.Ama kokusunu öyle özlemişti ki.Bir kez koklayabilseydi.Her sabah onu uyandırırken ona söylediği şarkıyı mırıldanmaya başladı.Buna dayanamaz gelirdi.Uyanırdı belki.

'Günaydın güneş
Günaydın yeşil ovalar

Günaydın mis kokulu yaylalar
Günaydın,günaydın,günaydın’’

Usul usul mırıldandı şarkıyı.Oğlundan başka kimse duymasın istiyordu.Mutlaka uyanıp,gelecekti.Oğlunun silueti belirene kadar şarkıyı söylemeye devam etti.Kaç kez söylediğini bilmiyordu.Zaten şarkının sadece nakaratını bilirdi.Kapıda bir karaltı belirdi.Bir an yine mi Kadir Efendi diye düşünürken,oğlu,Cihan’ı olduğunu anladı.Şarkısını söylemeyi kesti.Ürkütmemek için hiç konuşmadan yanibaşına oturmasını işaret etti.Öyle de yaptı Cihan.Ne kadar da zayıflamıştı.Zeytin yeşili gözlerindeki anlam aynıydı.İşte bu oğluydu.Bir tanesiydi.Hiç dokunmadı Muzaffer oğluna.Dokunsa yok olup gidivereceğinden korkuyordu.Kokladı sadece.Dokunmadan kokladı,kokladı,kokladı.Taa içine çekmek istedi kokusunu.Unutmamıştı kokusunu.Aynıydı kokusu.Ömrü boyunca yetecek kadar depolamak istedi oğlunun kokusunu.

Hiç konuşmadılar.Hiç sarılmadılar.Bordo kadife kaplı kanapede saatlerce ,belki,aylarca,belki yıllarca öylece oturdular.

Muzaffer üst kata hiç çıkmadı.Dönüş vapuruna hiç binmedi.

EYLÜL 2007
İSTANBUL

SONSÖZ

Beş yıl sonra...

Muzaffer: (1937-2007) Oğlunun yanına gömüldü.

Cihan: (1965-1985) Kısacık ömründe en mutlu olduğu an, çocukken adanın bahçesindeki salıncakta ayakları yıldızlara değinceye kadar sallanmaktı. Şimdi oralarda bir yerlerde.

Aysel: (1962-) Kocası ve kızıyla birlikte yaşıyor. Kızı okula başladıktan sonra çalışmaya başladı. Öğretmenlik yapıyor. Salonunda Cihan'la kendisinin siyah beyaz fotoğrafı hala duruyor. Ara sıra kızına hiç tanımadığı dayısını anlatıyor.

Ayhan: (1940-) Muzaffer'in ölümünden sonra adadaki evi sattı. Emekli oldu. Şimdi annesiyle birlikte oturduğu, küçücük bahçesi olan o evin bahçesiyle uğraşıyor. Maydonoz, biber ekiliyor. Marketten maydanoz almıyor.

Rahmi: (1939-Bilinmiyor) En son oğlunun cenazesinde görüldü. Bir daha kimse ondan haber alamadı.

Anneanne: (1919-2007) Kızının ardından öldü. Ölüm raporunda yaşlılıktan yazıyor.

Kemal: (1920-Bilinmiyor) Ayhan'dan boşandıktan sonra hiçbir haber alınamadı.

Neriman: (1939-) Hastaneden çıktıktan sonra monoton yaşamına geri döndü. Kocasıyla yaşıyor. Kızı evlendi.

Necmi: (1932-) Hastaneden çıktıktan sonra Foça'ya yerleşti. Emekli arkadaşlarıyla tavla oynuyor. Muzaffer'in vefatından haberi yok.

Aylin: (1966-) Evlendi. İki çocuğu var. Bir oğlan bir kız. Oğlunun adı Cihan.